

## Erle Stanley Gardner

### A rámenős milliomoslány esete

#### Első fejezet

Della Street, Perry Mason magántitkárnöje, belépett az ügyvéd belső irodájába, odaállt a hatalmas íróasztal elé, és így szólt:

- Egy ügyvédi irodánál nincs pocsékabb hely a világon.
- Meglehet – mondta Mason. – De megtudhatnám, miért éppen most jutott erre a megállapításra?
- Egy bizonyos Miss Dorrie Ambler miatt.
- Ha jól értem, Miss Ambler odakint ül a külső irodában, s azt akarja tudni, hogy mikor fogadom.
- Azt mondja, ebben a minutumban beszélnie kell magával.
- Hány éves a hölgy?
- Huszonhárom-huszonnégy, de nem most jött ki az iskolapadból.
- A külseje?
- Gesztenyebarna haja van, aranybarna szeme, százhatvan centi magas; körülbelül ötven kiló, mell- és csípőbőség nyolcvanhat, derékbőség hatvan.
- Most pedig – mondta Mason – térjünk vissza a megjegyzésére, miszerint egy ügyvédi irodánál nincs pocsékabb hely a világon. Mi nyomja a lelkét?
- Élete végéig töprenghetne – mondta a lány és akkor sem jönne rá, mit kivan Miss Ambler, legalábbis hogy állítása szerint mit kíván.
- Bökje már ki, mert harapok – mondta Mason. – Mit akar az a lány?
- Meg akarja mutatni magának a műtétje helyét – közölte vele Della Street.
- A mijét?
- A műtétje helyét.
- Be akar perelni valakit orvosi műhibáért, Della?
- Láthatólag nem erről van szó. Úgy tűnik, attól tart, érdeklődhetnek a személyazonossága felől, és magának akarja bebizonyítani, hogy kicsoda, illetve inkább azt, hogy kicsoda nem. Bizonyítékul akarja megmutatni a vakbélműtétje helyét.
- Mi ez – érdeklődött Mason –, valami vicc? Vagy a mi védőszárnyaink alatt akarja megsütni a pecsenyéjét? Ha ez az ifjú hölgy azt képzelem, hogy besétál ide, és ...
- Annyit kíván csak, hogy tanúk is legyenek jelen – nyugtatta meg Della. Mason elvigyorodott.
- Hát ez aztán pontosan Paul Drake-nek való eset. Ha jól értem, Paul értékelné az alakját.
- Bízsa csak Paulra – nevetett a lány. – Jó szeme van. Szóljak neki?
- Lássuk először az ügyfelünket – mondta Mason. – Alig várom már, hogy találkozzam a titokzatos Miss Amblerrel.
- Mielőtt bevezetem – jegyezte meg Della még valamit közölnöm kell vele kapcsolatban.
- Ide figyeljen, Della – intette Mason mindig gyanús nekem, amikor ilyen apránként akar beadni nekem valamit. Mi lenne, ha most, azonnal elmesélné nekem az egész történetet?
- Hát – mondta lassan a lány – leendő ügyfele pisztolyt hord a kezitáskájában.
- Honnan tudja? – húzta fel a szemöldökét Mason.
- Tulajdonképpen nem tudom – ismerte el Della csak Gertie-től hallottam.
- Gertie ott ül a kapcsolótáblánál – vigyorgott Mason –, és még jóformán fel sem mérte a betérő ügyfelet, de már teljes gözzel működik a fantáziája. És meg kell hagyni, jó néhány lóerős a fantáziája.

– Ebben igaza van – bólintott a lány csak hogy Miss Ambler arra a műanyag huzatú padra tette le a táskáját, a kinti irodában, s amint nyúlt volna egy képes újságért, meglökte a táskát a könyökével, az a műanyag pedig csúszós, akár a nedves szappan. A táska leesett, és hatalmasat csattant a földön.

– Gertie szerint Miss Ambler akkorát ugrott, mint egy béka, aztán büntudatosan körülnézett, vajon meghallotta-e valaki, hogy milyen nehéz tárgy esett a padlóra.

– Elárulta magát Gertie? – érdeklődött Mason.

– Ó ugyan nem – nyugtatta meg Della Street. – Hiszen ismeri Gertie-t, milyen. Csupa szem, de olyan faarcot vág, hogy az ember sosincs tisztában vele, észrevett-e valamit, vagy sem. Mindamellet Gertie-nek olyan a fantáziája, hogy ha meglát egy gombot, elképzei a hozzá való kabátot, de nemcsak azt meséli el magának, milyen a kabát szabása, hanem a zsebére is rátér, és tüzetesen elmondja, mi van benne. Aztán az a bizonyos holmi, ami a zsebben rejlik, mindig összefüggésben van valamilyen romantikus drámával, mert Gertie-nek már csak ilyen az esze járása.

– És ebben az esetben mit súgott a fantáziája? – kérdezte Mason.

– Ó – magyarázta Della Street –, ebben az esetben azt súgta, hogy Dorrie Ambler az a bizonyos ártatlan kislány, aki feljött a nagyvárosba. Egy nagy, gonosz farkas, egy szörnyeteg elcsábította, most pedig magára hagyta a lányt, egyedül az idegen városban, hogy gondoskodják magáról, ahogy tud. Dorrie úgy döntött, hogy fegyverrel válaszol a férfi hitszegésére. Az illető két szörnyű lehetőség között választhat. Vagy oltár elé vezeti a lányt, vagy övé lesz a díszsírhely a hollywoodi temetőben.

Mason megrázta a fejét.

– Gertie jobb történetet is kieszemelhetett volna.

– Ó, hiszen már a mellékszálakat is kidolgozta. Megalkotta például az ügyben szereplő férfi figuráját, s rengeteg ötlete van a fickóval kapcsolatban, amelyek persze igen jellemzőek Gertie-re. Ha érdeklí, a szóban forgó férfi egy roppant gazdag gyáros fia. Az atya rá akart tukmálni egy lányt a fiúra, hogy feleségül vegye. A fiú valóban szereti Dorrie Amblert, de nem akar szembeszegülni az apjával, aki természetesen ki akarja zárni a fiút az örökségből abban az esetben, ha feleségül veszi Dorrie-t. A fiú bizonyos értelemben kedves fickó, de gyenge akaratú.

– És Dorrie? – unszolta Mason.

– Ó, Dorrie pedig, Gertie szövegekönyve szerint, nagyon határozott fiatal lány, erős akaratú, és nem tűri, hogy az atya uralkodjék fölötte, vagy tönkretégye a boldogságát.

– Nem holmi ártatlan fiatal lány, vele aztán nem eshet meg, hogy egy jellemgyenge fiatalember elcsábítja, majd faképnél hagyja – jegyezte meg Mason.

– Ezt vitassa meg Gertie-vel – jelentette ki Della. – Gertie elméletben tökéletesen kidolgozta az egész történetet, és ezen már senki sem változtathat. Ha ő a fejébe vesz valamit, akkor az végleges. – Dinamitot dughatna Gertie fülébe, s ha felrobbantaná, és a robbanás csaknem az egész fejét levinné, az ötlet még mindig érintetlenül megvolna.

– Hát Della – mondta végül Mason azt hiszem, ilyen körülmények között legjobb lesz, ha beszélünk Dorrie Amblerral, s kiderítjük, hogy Gertie romantikus agyberendezése nem csinált-e a bolhából elefántot.

– Ne becsülje alá Dorrie-t – figyelmeztette Della. – Igen figyelemreméltó teremtés. Csendes, zárkózott fiatal lánynak tűnik, de tudja mit akar, és nem ejtették a fejére.

Mason bólintott.

– Vezesse be a hölgyet, Della.

A lány kilépett az ajtón a kinti irodába, s pár pillanat múlva visszatért, Dorrie Amblerral együtt.

– Igazán nagyon kedves magától, Mr. Mason, hogy fogad – szólalt meg Dorrie Ambler szaporán, mint a gépfegyver.

– Amint hallom, a személyazonosságával kapcsolatban merültek fel problémák – mondta az ügyvéd.

– Igen.

– S azt kívánja, hogy tegyek lépéseket annak érdekében ... vagyis győződjem meg róla, hogy maga: maga?

– Igen.

– Miért ilyen lényegbevágó magának, hogy bizonyítást nyerjen a személyazonossága?  
– érdeklődött Mason.

– Mert azt hiszem, meg akarják próbálni, hogy valaki mással összecseréljenek.  
– Ilyen körülmények között – jelentette ki Mason, Della Streetre pillantva – a legbiztosabb dolog az volna, ha levennék az ujjlenyomatát.  
– Ó, de hiszen annak semmi hasznát nem vennék.  
– Miért nem?  
– Az csak... hát, az csak akkor bizonyítana, ha bűnöző lennék.  
Mason megrázta a fejét.  
– Levetetheti az ujjlenyomatát, és elküldheti az FBI-nak, hogy helyezték el a „nem bűnöző” irattárunkban, tulajdonképpen minden állampolgárnak meg kellene tennie. Ez minden kétséget kizáróan bizonyítja a személyazonosságot.  
– Mennyi időbe telne?  
– Levenni az ujjlenyomatát és elküldeni pillanat műve lenne.  
– Attól félek, nekem még ennyi időm sincs, Mr. Mason. Én azt szeretném, ha... szóval, azt szeretném, ha maga állapítaná meg a személyazonosságomat. Szeretném, ha jól megnézne, ha ... – lesütötte a szemét – ha megnézné a műtetem helyét.  
Az ügyvéd Della Streetre kacsintott.  
– Talán – jelentette ki – többre mennék, ha kicsit megmagyarázná, mire gondol, Miss Ambler.

– Nos – mondta hűvösen a lány –, ugye megismerne, ha legközelebb találkozánk?  
– Gondolom, igen – válaszolta Mason.  
– És Miss Street, a titkárnője?  
– Igen – bólintott Della. – Én is megismerném.  
– De az emberek – folytatta a lány – tökéletes bizonyosságot akarnak szerezni az ilyesféle helyzetben. Mondjuk, ha felvetődik a személyazonosság kérdése, sebhelyet keresnek, meg ... nos, hát rajtam van egy sebhely.  
– És azt akarja, hogy nézzük meg?  
– Igen.  
– A titkárnőm szerint ön kérte, hogy több tanú is jelen legyen.  
– Igen, ha jól tudom, egy ügyvéd nem lehet tanúja az ügyfelének.  
– Valóban nem lehet – bólintott Mason.  
– Akkor talán szerezhethénk valakit, aki tanúskodna.  
– Itt van Paul Drake – mondta Mason, ismét Dellára pillantva. – ő a Drake Nyomozóiroda vezetője. Itt van az emeleten az irodája, gyakran dolgozik nekem.  
– Jobban szerettem volna, ha nő az illető – habozott a lány. – Ez ... ez meglehetősen diszkrét dolog.  
– Természetesen – jegyezte meg az ügyvéd. visszavonulhat valamelyik szobába, Miss Street is megtekintheti a sebhelyet.  
– Nem, nem – mondta gyorsan a lány én azt akarom, hogy maga nézze meg személyesen.  
Mason ismét Dellára pillantott, és így szólt:  
– Üzenek Paul Drake-nak. Hátha ráér néhány percre.  
Az ügyvéd egy jegyzetömböt húzott maga elé, és ráírta: Paul, Della majd elmeséli, miről van szó tulajdonképpen, de szeretném, ha egy vagy több fiúd ráállna erre a fiatal lányra, amikor kilép az irodámból, és követné. Maradjanak a nyomában, amíg nem értesítek, hogy álljanak le. Della, próbáljon valahogy belenézni a lány táskájába, hogy valóban van-e pisztolya. Mason letépte a tömbről a lapot, átnyújtotta Dellának, és azt mondta:  
– Legyen olyan szíves, Della, vigye át ezt Paul Drake-nek.  
Della Street, összhangban a hivatalos légkörrel, mint ahogyan egy nem telefonálható írásbeli üzenetet küldő irodához illik, bólintott. – Igenis, Mr. Mason – és távozott az oldalajtón.  
Dorrie Ambler keresztbe vetette jó formájú lábát.  
– Gondolom, Mr. Mason, úgy véli, hogy túlságosan titokzatosan viselkedem.  
– Nos, mondjuk inkább úgy, javította ki az ügyvéd –, hogy a viselkedése némiképpen

eltér a szokásostól.

– Én csak ... csak gyanakszom, hogy valaki meg akar próbálni engem másnak a helyébe ... Hogy nevezné azt, aki valami koholt vádnak az áldozata, akit behúznak a csőbe?

– Palimadámak – válaszolta Mason – vagy mondjuk baleknak.

– Pont palimadárnak azért nem nevezném magam – mondta a lány mosolyogva --, de valahogy a balek szó sincs túlságosan az ínyemre, Mr. Mason.

– Nem csodálom – bólintott az ügyvéd. – De megértheti, hogy én sem hozhatom magam olyan helyzetbe, mintha a zavarosban halásznék. Ha jól tudom, közölte a nevét és a címét a titkárnőmmel.

– Igen, azzal a fiatal lánnyal, aki odakint ül a telefonnál.

– Gertie-nek hívják – jegyezte meg Mason.

– Közöltem vele az adataimat. A Parkhurst-házak egyikében lakom, a 907-es lakásban.

– Férjezett, hajadon, elvált?

– Hajadon vagyok.

– Nos – ajánlotta Mason nyilván laknak a házban olyanok, akik igazolhatják a személyazonosságát... például a ház gondnoka.

A lány bólintott.

Mióta lakik ott?

– Ó ... lássuk csak ... Azt hiszem, úgy hat hónapja.

– Van vezetői jogosítványa? – érdeklődött Mason.

– Természetesen.

– Lenne szíves megmutatni?

A lány kinyitotta a táskáját, de úgy tartotta, hogy Mason nem láthatta, mi van benne.

Elővett belőle egy tárcát, s abból előhúzta a vezetői jogosítványát.

Mason jól megnézte a nevét, a lakcímet, a személyleírást, s aztán megszólalt:

– Ezt öt hónappal ezelőtt állították ki.

– Pontosan, akkor volt a születésnapom – bólintott mosolyogva a lány. – És most már azt is tudja, Mr. Mason, hogy hány éves vagyok.

Az ügyvéd bólintott.

– Minthogy ez kaliforniai jogosítvány, az ujjlenyomata is rajta van.

– Igen, tudom.

– Így viszont némiképpen érthetetlen számomra, miért tiltakozott, hogy levegyék az ujjlenyomatát, és ...

– Ne értsen félre, Mr. Mason – mondta a lány. – Nem azt ellenzem, hogy leveszik az ujjlenyomatomat, és megküldik az FBI-nak ... – Megborzongott.

– Ezzel a hüvelykujjlenyomattal tökéletesen bizonyíthatjuk a személyazonosságát – jegyezte meg az ügyvéd.

– Ó – mondta a lány, és szemügyre vette a hüvelykujját. – Maga ujjlenyomat-szakértő, Mr. Mason?

– Nem – rázta a fejét Mason de Paul Drake az, s valamit én is konyítok az ujjlenyomatok azonosításához.

– Vagy úgy.

– Semmi más sebhely nincs magán? – kérdezte az ügyvéd. – Valami más műtétnek a helye?

A lány elmosolyodott.

– Csak a vakbélműtétemé. Nemrégiben végezték a műtétet, még most is érzékeny a helye.

Az oldalbejáraton Drake szignálja koppant.

Mason áthaladt a szobán, hogy beengedje Della Streetet és Paul Drake-et.

– Miss Ambler, ez Paul Drake, a detektív – mutatta be a lánynak.

– Jó napot, Mr. Drake – üdvözölte a lány mosolyogva.

– Különleges esettel állunk szemben, Paul – mondta Mason. – Ennek a fiatal lánynak tanúra van szüksége, aki bizonyítani tudja a személyazonosságát. Azt kívánja, hogy jól nézd meg, sőt mi több, még egy nemrégiben végzett műtét helyét is meg akarja mutatni neked, amikor is a vakbelét távolították el.

– Értem – bólintott komolyan Drake.

– Én már elmagyaráztam Miss Amblernek – folytatta Mason, hogy rajta van a kaliforniai vezetői jogosítványán a hüvelykujja lenyomata. Egyszerűen össze kell hasonlítani a vezetői jogosítványon levővel.

– Várjunk csak – vetette közbe Drake –, a hüvelykujj lenyomata természetesen elegendő bizonyíték, de azért, ha nincs ellene kifogása ...

– De van – tiltakozott a lány. – Gyűlölöm az ujjlenyomatokat. Úgy értem, ki nem állhatom a gondolatot, hogy ujjlenyomatot vegyenek tőlem. Mindenesetre, ha össze akarja hasonlítani a hüvelykujjamat a jogosítványon levővel, tessék, itt az ujjam. De semmi kedvem hozzá, hogy ujjlenyomatot vegyenek tőlem. Hogyne, hogy csupa tinta legyen a kezem, és úgy érezzem magamat, mint valami bűnöző!... Nem tudná a hüvelykujjamat összehasonlítani a lenyomattal, és ebből megállapítani az azonosságot?

Drake nagy komolyan elővett a zsebéből egy apró nagyítóüveget, s felállt, hogy odaüljön a lány mellé.

– Szabad? – kérte, miután a lány elővette vezetői jogosítványát. A detektív gyöngéden megfogta a kezét, a nagyítólelencsét az ujj fölé helyezte, s aztán a vezetői jogosítványon levő lenyomatra pillantott.

– Megtörténhet azért, hogy tévedek – jegyezte meg, kicsit nehézkes így az ügy. Leegyszerűsítene a dolgokat, ha hajlandó volna ...

– Tintáról szó sem lehet – jelentette ki a lány, idegesen felnevetve.

– Anélkül bizony egy kicsit tovább fog tartani – ingatta a fejét Drake.

Della Street Perry Masonre kacsintott.

Drake nagyítójával hol a lány hüvelykujját, hol a vezetői jogosítványon levő lenyomatot tanulmányozta, végül felnézett Perry Masonre. és bólintott.

– Rendben van – jelenlette ki megállapítom, hogy maga Dorrie Ambler. – De természetesen – tette hozzá hirtelen – megtekinthetjük a vakbélműtétje helyét is.

A lány gyorsan talpra ugrott, és átsietett a szoba túlsó sarkába. – Nem akarok az ablak előtt állni – magyarázta.

Ledobta a kabátkáját, egy csöppet felhúzta a blúzá, hogy keskeny csíkban kilátszott a mezítelen bőre, azután hirtelen zavarba jött, és visszaengedte a blúzt.

– Tulajdonképpen – jelentette ki Perry Mason – elég az ujjlenyomata is.

– Nem, nem – tiltakozott a lány. – Azt akarom, hogy maga... – Elhallgatott és idegesen felkacagott. – Végül is – mondta – véleményem szerint egy ügyvéd is csak olyan, mint egy orvos, és abban semmit nem találok, ha az orvosom megvizsgál. Hát tessék!

Szoknyája oldalán lehúzta a cipzárt, kikapcsolta az övét, és felhúzta a blúzá.

Néhány pillanatig csak állt ott, hagyva, hogy nézzék a sima, bársonyos bőre szépségét elcsúfító, haragosvörös heget. Azután hirtelen megrázta a fejét, helyrerángatta a szoknyáját, s felhúzta a cipzárt.

– Úristen! – kiáltotta. – Nem is tudom, miért, de olyan borzasztóan meztelennek érzem magamat.

– Nos, hát megnéztük, túl van rajta – nyugtatta meg Drake –, a sebhely néhány hónap alatt elhalványodik, maga pedig azt is elfelejti majd, hogy ott van egyáltalán.

– Most már igazolhatja a személyazonosságomat? – kérdezte a lány.

– Hát – mondta mosolyogva Drake –, az ujjlenyomatát és a vakbélműtétje helyét megtekintve, úgy vélem, valóban igazolhatom, ha szükség lenne rá.

– Ennyi nekem elegendő – jelentette ki a lány.

Míg Dorrie Ambler a ruhájával bíbelődött, Della Street gyorsan kinyitotta a ridikült, belepillantott, becsukta, elkapta Mason pillantását, és feléje bólintott.

– Rendben van, Paul – mondta Mason jelentőségteljesen –, azt hiszem, végeztünk. Most már tanúsíthatod, ha kell, a személyazonosságot.

– Talán nem ártana – jegyezte meg Drake –, ha megtudhatnám, miről is van szó tulajdonképpen.

– Énnekem sem ártana, annyi biztos – jelentette ki Dorrie Ambler. – Annyit tudok mindössze, hogy vagy létezik egy hasonmásom, vagy azért öltöztettek be, hogy én legyek a hasonmása valaki másnak.

– Hogy érti azt, hogy beöltöztették? ~ érdeklődött Mason.

– Ideadták ezeket a holmikat, hogy viseljem – magyarázta a lány, és meglebbentette a szoknyáját, hogy kivillant a jó formájú lába egészen a combjáig. – Megkaptam még a harisnyát is, a cipőt, a szoknyát, a kabátkát, blúzt, fehérneműt, mindent, azzal, hogy viseljem, és kövessek bizonyos utasításokat.

– Látott valamelyik holmin mosodai jelzést? – kérdezte Mason, – Nem néztem meg.

– Nem ártana megnézni, de a foszforeszkáló jelzést valószínűleg csak különleges lámpával lehet észrevenni.

– Szeretnék . . . szeretnék valamit szólóban elintézni, Mr. Mason – vágott közbe a lány. Később majd visszajövök.

– Ki vele, miben töri a fejét? – kérdezte az ügyvéd.

A lány megrázta a fejét.

– Maga úgysem helyeselné – jelentette ki és éppen ezért nem is hagyná, hogy megtegyem, de én ki akarom kényszeríteni, hogy nyílt sisakkal játsszanak.

Hirtelen felkapta a táskáját, az órájára pillantott, és azt mondta:

– Gondolom, a titkárnője intézi az anyagi ügyeket?

– Állítson ki egy elismervényt, Della, tíz dollárról, és adja oda Miss Amblernak.

– Erre jöjjön, kérem – intett a lánynak Della, és kikísérte az irodából.

Mason és Drake egymásra nézett.

– Ráállítottál valakit a munkára? – kérdezte Mason.

– Jerry Nelsont – válaszolta Drake –, ő a legügyesebb emberem. Véletlenül éppen ott volt az irodámban, jelentést tett egy másik ügygel kapcsolatban, amikor Della bejött az üzenetteddel. Egy másik ember lent van az utcán, egy kocsiban... öregem, ez aztán a sztori!

Mason bólintott.

– Mit gondolsz, mi jár a fejében ennek a lánynak? – kérdezte Drake.

– Nem tudom – válaszolta Mason. – De majd rájövünk. Lehet, hogy válási ügy miatt öltöztették be a lányt hasonmásként. Azonnal értesíts, ha valamelyik embered kiderít valamit.

– A kislány most szépen haza fog menni a lakására – vont vállat Drake.

Mason megrázta a fejét.

– Nekem az a bolondos ötletem támadt, Paul, hogy ez a kislány most egészen máshová igyekszik, méghozzá igen határozott tervvel. Azt is megmondom, hogy a ridiküljében fegyvert hord.

– Az ördögbe is, csak nem! – kiáltott fel Drake, Mason bólintott.

– Gertie vette észre, még ott kint az irodában. Della pedig belekukucskált a táskájába, míg te a női test anatómiáját tanulmányoztad.

– Arra az egyre kérlek, máskor is értesíts, ha egy ügyfeled sztriptízbemutatót tart az irodádban.

Della Street lépett be.

– Elment a lány? – kérdezte Mason.

Della Street bólintott.

– Mit derített ki a pisztolyról, Della?

– Éppen csak annyi időm volt, hogy egy pillantást vessek rá, de golyók nincsenek benne.

– Úgy érti, hogy üres? – kiáltott fel Mason.

– Nem. Töltényhüvelyek vannak a fegyverben. Látni lehet, ha az ember belenéz a tárba, de töltények nincsenek a hüvelyekben, csak kék papírból készített kupakok, a töltények végén.

– Vaktöltények! – kiáltotta Mason.

– Azt hiszem, azok – bólintott Della. – Egészen kis méretű pisztoly. Huszonkét kaliberesnek nézem.

Drake halkán füttyentett.

– A lány adott magának tíz dollárt, maga pedig elismervényt írt róla? – kérdezte Mason Della Streetet.

– Igen, eddigi szolgálatainkért – válaszolta Della. – Ezek után még száz dollárt akart adni, biztosítékul jövődöbeli szolgálatainkért. Közöltem vele, hogy nem hatalmaztak fel

az átvételére, s beszélje meg magával. Erre azt mondta, hogy nem fontos, ráér később is, azzal rohant az irodából, mondván, rengeteg dolga van, és nagyon siet.

– Nos – jegyezte meg Mason -, reméljük, a témérdek dolga közt nem akar még egy gyilkosságot is lebonyolítani.

– Hiszen figyeltetjük – szólt közbe Paul Drake. – Nem tudja majd lerázni az embereimet. Minden lépésén, minden cselekedetén rajta lesz a szemük.

– Persze – mondta elgondolkozva Mason vaktöltényekkel ritkán követnek el gyilkosságot, nekem mégis valami azt súgja, hogy Jerry Nelsonék jelentése némiképpen eltér majd a megszokottól. Azonnal értesíts, Paul, amint hallasz az embereid felől.

## Második fejezet

Nem sokkal fél kettő után felhangzott Paul Drake szignálkopogása Perry Mason belső irodájának az ajtaján.

Mason intett Della Streetnek.

– Engedje be Pault, Della, hátha van valami híre a számunkra.

Della Street kinyitotta az ajtót.

– Halló, gyönyörűm! – kiáltotta Paul Drake, s betessékelt egy tagbaszakadt férfit, akiről lerítt, hogy érti a dolgát.

– Ez Jerry Nelson, az egyik emberem – mutatta be. – Jerry, ez itt Della Street, Mr. Mason magántitkárnője, és Perry Mason. Most pedig szeretném, ha szóról szóra elmondaná nekik is, ami történt. – Drake Masonhez fordult, és bocsánatkérő hangon jegyezte meg: – Én csak telefonon hallottam a sztorit, de olyan jól hangzott, hogy azt mondtam Jerrynek, szaladjon fel, és tegyen jelentést személyesen. Hát tessék, mesélje el ő maga. Fogjon hozzá, Jerry.

– Foglaljon helyet, Nelson – intett Mason mosolyogva –, és halljuk a történetet.

– Tudom – kezdte Nelson –, azt fogják hinni, hogy egy kicsit dilis vagyok, de higgyék el, egy jottányit sem térek el az igazságtól. A főnök szólt, hogy van itt egy lány az irodában, s maga azt akarja, hogy kövessük. Arról volt szó, hogy én együtt szállok be a lánnyal a liftbe, egy másik tag pedig lent vár rá a kocsiban, a bejáratnál, azonkívül egy üres taxi is ott vár majd, arra az esetre, ha valami hiba csúszna a számításba. Ha jól értettem, egy rendkívül fontos ügy miatt kellett a lányt követnünk, hát mindent bele akartam adni. Drake azt mondta, semmi áron nem veszíthetjük szem elől, bármi történjék is.

Mason bólintott.

– Namármost – folytatta Nelson –, a leányzó kijött az irodából, körülbelül százhatvan centi magas, húsz-egynéhány éves, gesztenyebarna a haja, a szeme mogyorószínű. Zöld-barna kockás kosztümöt viselt, és ...

– Egy pillanat – vágott közbe Mason valamennyien ismerjük a lány személyleírását.

– Tudom, tudom – szólt most közbe Drake –, de azért csak tisztázzuk az egészet, Perry, Biztos, ami biztos.

– Rendben van, folytassa – intett Mason.

– Nos – mondta Nelson –, mindenesetre, együtt szálltam be a liftbe a lánnyal. A társam a ház előtt várakozott.

– A lány taxit keresett. Annak a kocsinak, amelyet készenlétben tartottunk a járda mellett, le volt csapva a zászlója, de ő azért megpróbálta megkaparintani. A vezető a zászlóra mutatott, a lány elkezdett vitatkozni vele, de ebben a pillanatban felbukkant egy másik taxi, s erre azt intette oda.

– Én igyekeztem a lehetőségig a háttérben maradni, minthogy nem tudhattuk, mi lesz a vége ennek az egésznek. Azt a parancsot kaptuk, hogy semmiképpen ne veszítsük a lányt szem elől, ne kíméljük a költségeket, ezért aztán beugrottam a taxiba, amelyet a ház előtt vártunk, a haverom kikanyarodott a kocsijával az útra, és mindketten követtük a lány taxiját.

– Persze .tudtuk az előttünk haladó kocsi számát is, én meg egy húszdollárossal rábírtam a taxisomat, kérje meg rádión a forgalomirányítót, közölje vele, merre tart a kocsi.

– Körülbelül két perc múlva befutott a jelentés. A lány taxisa bemondta, hogy a

repülőtérre tartanak.

– Szóval mindketten a nyomában maradtunk, és a lány csakugyan egyenesen a repülőtérre hajtatott, anélkül hogy megpróbált volna lerázni minket, sőt a legcsekélyebb jelét sem adta annak, hogy tudna róla, mi történik mögötte.

– Ezeknek a taxisofőröknek meglehetősen kifinomult képességük van arra, hogy figyeljék a forgalmat, és attól tartottam, a vezető esetleg észrevesz minket maga mögött, ezért szóltam a sofőrömnek, hogy maradjunk le egy kicsit, s egy darabig a társam kocsija haladt a lány mögött. Aztán a társam maradt le, s az én taxim zárkózott fel. Így aztán, ketten együtt, egész úton nem veszítettük szemünk elől a lányt.

– Egész úton, merre? – kérdezte Mason.

– A repülőtérre.

– Aztán?

– Azután a lány csak lődörgött ott egy darabig.

– Mennyi ideig?

– Körülbelül egy óra hosszat – válaszolta a detektív. – Várt valamire, és azt hiszem, bamba voltam egy kicsit, hogy nem jöttem rá, mire, de minthogy arra számítottam, valami trükkös dologra készül, őrajta tartottam a szememet. Eszembe sem jutott egy kicsit figyelni a terepet.

– Mit akar ezzel mondani? – érdeklődött Mason.

– Hát, azt hiszem, jobb, ha úgy mesélem el, ahogy történt. Tudja, ha két detektív együtt dolgozik egy eseten, mindig van egy főnök, s minthogy én voltam a rangidős, ezúttal én irányítottam a játszmat. Alighanem szólnom kellett volna a társamnak, hogy figyelje a terepet is, de mint mondom, úgy néztem, ez a nő valamiben sántikál, így aztán csak őt lestük.

– És mi történt? – kérdezte Mason.

– Egyszerre csak előreugrott, odarohant az újságosbódéhoz, és felkiáltott: „Nem támadok!” Előrántott egy pisztolyt a kezításkájából, és háromszor a levegőbe lőtt.

– Olyan pokoli gyorsan történt, olyan teljesen és tökéletesen értelmetlennek tűnt az egész, hogy földbe gyökerezett a lábam.

– Várjon csak egy percig – szakította félbe az ügyvéd. – Maga szerint a lány azt kiáltotta: „Nem támadok”?

– Azt. Legfeljebb három méterre álltam tőle, és teljesen tisztán hallottam.

– Folytassa – intett Mason. – Ezután mi történt? Maga elkapta a lányt?

– Nem én. Szakasztott úgy reagáltam én is, mint a többiek. Az emberek csak álltak ott, megdermedve. Pokoli jelenet volt, engem legalábbis megdöbbsentett. Olyan volt, mint amikor az ember filmet néz, s hirtelen leáll a vetítés, és csak egy mozdulatlan kép van a vásznon.

– Az egyik pillanatban még mindenki mozgott, ide-oda siettek az emberek; egyesek a gépükre várva üldögéltek, mások jegyet vásároltak; jövés-menés mindenütt, és aztán bumm! Minden leállt, s az emberek csak álltak ott, dermedten.

– És a lány?

~ Annak láthatóan helyén volt az esze – mondta Nelson. – Meglóbálta a pisztolyát, sarkon fordult, és eliramodott a női mosdó felé.

– Hát szerintem ez vadonatúj helyzet a bűnügyek történetében. Minden repülőtér, ez is, hemzseg az öröktől meg a szolgálatos rendőröktől, nyoma sem volt viszont női rendőrnek, aki azonnal közbeléphetett volna.

– Érti, adva van egy leány, aki fogja magát, fegyverrel a kezében beveszi magát a női mosdóba, és aztán várja, ki lesz a fogó.

– Csak nem maga volt? – érdeklődött Mason, hunyorítva szemével.

– Én ugyan nem! – jelentette ki Nelson. – Más dolog farkasszemet nézni egy dilis nővel, akinél pisztoly van, és megint más ugyanezt egy csomó felpaprikázott asszonnal megcsinálni, akiket megzavart az ember a női mosdóban. Külön-külön is túl nagy kockázat lenne egyetlen magányos férfi számára. Mindössze arrébb húzódtam egy kicsit, és figyeltem a női mosdó ajtaját.

– S mi történt ezután?

– Hát, jó néhány rendőr jött, lóhalálban röpgyűlést tartottak, s úgy tűnt, éppen olyan



zavarba hozták őket az események, mint engem. Nyilvánvalóan úgy döntöttek, hogy akcióba lépnek, mert elindultak a női mosdó felé. Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és megjelent benne a lány hűvösen és előkelően.

– A pisztollyal?

– Ugyan már – folytatta Nelson –, olyan hűvös volt és olyan előkelő, hogy csak az aszpi hiányzott róla ... szakasztott, mint bármelyik asszonytársa, aki éppen bepúderezte az orrát, és most elindul megnézni a légimenetrendet, hogy mikor is indul a gépe.

– Azután mi történt? – unszolta az ügyvéd.

– Nos, a rendőrök nem látták, amikor lőtt a pisztolyával, így aztán nem ismerték fel, amikor kijött. A lány éppen mellettem haladt el, és csak mikor egy ember a tömegből felkiáltott: „ott megy!”, akkor fordult utána az egyik rendőr.

Ekkor aztán már három-négy járókelő mutogatott rá az ujjával, és kiabálta: „Ő az! Fogják meg!” Erre aztán, mintegy vezényszóra, minden mozgásba lendült.

– És azután?

– Ilyet még életünkben nem láttak – jelentette ki Nelson ez a lány csak állt ott, és bámult, az arcán döbbségtől rémület tükröződött, mint akinek fogalma sincs róla, mi is történik tulajdonképpen.

Amikor az egyik rendőr odalépett hozzá és megragadta a karját, a lány egy pillanatra meghökkent, azután méltatlankodni kezdett, s tudni akarta, miről van szó voltaképpen.

Addigra már egész tömeg gyűlt össze, s az emberek valamennyien egyszerre kezdtek el beszélni.

– Mi történt a pisztollyal? – kérdezte Mason.

– A pisztoly ottmaradt a mosdóban. Kijött egy asszony, és odaadta az egyik rendőrnek. Odabent végigcsúszott a padlón, s az asszony halálra rémült töie. A rendőr megkérdezte a lányt, belepillanthatnának-e a kezitáskájába, ő pedig azt mondta, hogy csak rajta; őt magát, természetesen, nem motozhatták meg de a táskáját, azt megnézhatték. Aztán az egyik rendőr kinyitotta a pisztoly tölténytárát, belenézett, és zavartabbnak látszott, mint valaha. Odaszólt a társának, s a másik zsuru is megnézte a fegyvert.

– Azt hiszem, rajtam kívül senki sem hallotta, mit mondtak. Én pontosan az egyikük mellett álltam, és hallottam, hogy azt mondja: „Vaktöltények.”

– Hányszor lőtt a lány? – kérdezte Mason.

– Háromszor.

– Aztán mi történt? – biztatta az ügyvéd.

– A lány váratlanul rámosolygott a rendőrre, és megszólalt: „Na jó, hát essünk túl rajta. Csak egy kis izgalomra vágytam, ennyi az egész. Kíváncsi voltam rá, mihez kezdenek majd.”

– És elismerte, hogy ő adta le a lövéseket?

– Elismerte, hogy ő adta le a lövéseket – bólogatott Nelson. – És, hát ennyi volt az egész. A rendőrök őrizetbe vették a babát. Hajlandóak voltak jelzés nélküli rendőrségi kocsival bevinni a főkapitányságra. Megpróbáltuk követni őket, de tudja, milyenek a rendőrök, ha nőt tartóztatnak le.

– Mire céloz? – kérdezte Mason.

– Igyekeznek biztosítani magukat – magyarázta Nelson. – Egy nő az adott helyzetben mindig kijelentheti, hogy a rendőrök kikezdtek vele meg ehhez hasonlók, ezért aztán valahányszor nőt tartóztatnak le, azonnal felhívják a főkapitányságot rádiótelefonon, bemondják a pontos időt és a helyet, közlik, hogy női foglyot visznek be, és aztán söpörnek, ahogy tudnak. Odabent az ügyeletes feljegyzi az indulás idejét és helyét, aztán érkezéskor, amint beesnek az ajtón, lejelentkeznek megint.

– Arra való az egész, hogy, tekintetbe véve a megtett távolságot, bizonyítani lehessen, nem volt idő semmiféle szerelmi enyelgésre.

Így aztán, valahányszor női foglyot visznek be, tökéletesen biztosítják az utat.

– Ezek nem használtak piros lámpát, sem szirénát, de olyan átkozottul gyorsan hajtottak, hogy nem tudtuk követni őket. Ketten voltunk a társammal, és igazán mindent megpróbáltunk. Követtük a kocsit úgy ... ó, gondolom, úgy öt-hat kilométeren keresztül, aztán egy helyen éppen váltott a lámpa, ők még átjutottak, mi meg szemelől veszítettük őket.

– S mit csináltak ezek után? ~ érdeklődött Mason.

– Ezek után felhívtam Drake-et, vázlatosan elmeséltem, hogy mi történt, Drake pedig azt mondta, jöjtek vissza, és tegyék jelentést személyesen.

Mason Drake-re nézett.

– Valóban – bólintott Drake –, így történt.

Mason az órájára pillantott.

– Nos – jelentette ki –, ilyen körülmények között feltételezem, hogy ügyfelünk kérni fogja az ügyvédjét, s néhány percen belül hallani fogunk felőle.

– Nyilvánvaló, Perry – szólt közbe Drake –, ez a lány előre kitervelte az egészet, s csak azért jött fel hozzád, hogy már jó előre biztosítsa a szolgálataidat. Gondoltam, jobb, ha tudsz róla.

– Pesze, tudom – bólintott Mason.

– Na, Jerry – fordult Drake Nelsonhoz –, azt hiszem, tisztáztuk a helyzetet. Megint csak kitettünk magunkért, ami a balfogásokat ületi.

– Hogy érti ezt?

– A rendőrök felírták a nevemet és a címemet, sőt még a névjegyemet is elkérték. A társam látta, mi történik, és ő még le tudott lépni, de én a közvetlen közelben álltam, és egy járókelő odaszólt a rendőrnek: „Ez az ember itt állt, pont mellettem, és látta az egészet.” Ezek után a rendőr hozzám fordult, és megkérdezte, hogy hívnak, én pedig nem mertem valami link hadovát leadni, mert tudtam, ha magándetektív létemre kibújok a kérdések alól, egykettőre kiderül, hogy egy ügyön dolgoztam éppen. Ezért aztán úgy viselkedtem, mint ahogy bármilyen átlagpolgár viselkedne, s közöltem a rendőrrel a nevemet és címemet.

– Ellenőrizte a rendőr valamilyen módon?

– Igen. Elkérte a vezetői jogosítványomat, és megnézte.

– Szóval, tudják a nevét és a címét.

– Bizony.

– És ha beidéznék tanúnak, tanúsítania kellene mindazt, amit most elmesélt nekünk.

– Pontosan.

– Nos – jelentette ki Mason –, ha behívják tanúskodni, ragaszkodjék az igazsághoz. De ne feledkezzék meg róla, a lány azt kiáltotta, hogy nem támad.

– Éppen ezt nem értem – tamaskodott Nelson. – Odasétált az újságosbódéhoz, kinyitotta a kézitáskáját, az újságosbódé pultja mögött álló lány szemébe nézett, aztán előrántotta a pisztolyt, és felkiáltott: „Nem támadok!” Ezután pedig: bumm! bumm! bumm!, majd pedig megfordult, és berohant a női mosdóba.

– De arra megesküdhetsz, ha úgy adódnék, hogy a lány azt kiáltotta „Nem támadok!”

– A leghatározottabban. Csakhogy egyedül én hallottam, s minthogy azzal kezdte, hogy „nem”, lefogadom, az embereknek legalább a fele, á dehogy, valamennyien, akik ott állnak, megesküdnének, hogy azt kiáltotta: „Támadok!” – Az biztos, hogy ez a „nem” rendkívül fontossá válhat – jelentette ki Mason –, különös tekintettel arra, hogy csak vaktöltények voltak a pisztolyban ... Maga hallotta, amikor a rendőrök azt mondták, hogy vaktöltények, ugye?

– Hallottam.

– Rendben van – bólintott Mason azt hiszem, végeztünk.

Nelson felállt, és kezét fogott az ügyvéddel. – Nagyon örülök, hogy megismerhettem, Mr. Mason. Igazán sajnálom, ha esetleg maga ellen kell majd tanúskodnom ... úgy értem, a maga ügyfele ellen.

– Hogy érti azt, hogy ellene? – csodálkozott Mason. – Talán éppen maga lesz az egyik legjobb tanúm.

Drake kinyitotta az ajtót Nelson előtt.

– Hozzád több dilis ügy kerül, Perry – mondta –, mint bárki máshoz a szakmában.

– Vagy több dilis ügyfél – jegyezte meg Mason.

Jerry Nelson megállt az ajtóban, és megrázta a fejét.

– Egy dolgot képtelen vagyok felfogni – jelentette ki –, az a lány, ahogy ott állt az ajtóban, maga volt a kiegyensúlyozottság, a természetes nyugalom. Esküdni mert volna rá az ember, azt sem tudja, hogy fest egy pisztoly, nemhogy ő maga okozzon ekkora zűrt

vele.

- Hiába, a nők olykor meglepetéseket okoznak – mondta Drake. Mason elmosolyodott.
- A nők mindig meglepetéseket okoznak Paul.

### Harmadik fejezet

Perry Mason irodáját a feszült várakozás légköre ülte meg, mígnem öt óra előtt néhány perccel Mason megszólalt:

– Na, Della, úgy látom, ügyfelünk úgy döntött, nincsen szüksége ügyvédre, s akasszanak fel, ha tudom, miért.

– Úgy gondolja, kihallgatták, és nem engedték meg, hogy telefonáljon magának?

– Nem tudom – mondta Mason. – Jó néhány magyarázatot el tudok képzelni, de egyik sem logikus. Mindenesetre eszem ágában sincs izgatni magam ezen az ügyön. Zárjuk be a boltot, és menjünk haza. Már régen elmúlt fél öt, és... Várjon egy percre, Della, mindjárt öt óra. Hallgassuk meg az ötórás híreket, lássuk, mondanak-e valamit a történekről. Sokért nem adnám, ha kiderülne, olyan ügyfelet kell majd védenem, akinek nincs jobb dolga, mint hogy vaktöltényekkel lövöldözik a repülőtéren.

– Ez esetben egyetlen lehetősége van rá, hogy felmentsék – mondta Della –, ha elmebetegnek nyilvánítják.

Mason elvigyorodott.

Della Street elővette a táskarádiót, beállította a megfelelő állomásra, és pontosan öt órakor bekapcsolta, jó hangosra erősítve a hangot.

Híreket mondtak a nemzetközi helyzetről, a tőzsdéről, s végül a bemondó így szólt: – Városunk repülőterén ma csaknem pánik tört ki, amikor egy csinos, fiatal nő pisztolyt ragadva felkiáltott: „támadok”, majd háromszor a levegőbe lőtt, és berohant a női mosdóba.

– A rendőrség már éppen meg akarta ostromolni a felleget, amikor a lány egyszerűen kisértelt onnan. Mikor a járőrök felismerték, és a rendőrség őrizetbe vette, a lány először kijelentette, hogy ártatlan, végül is azonban mosolyogva bevallotta, hogy ő követte el a cselekményt, tréfából. A rendőrség kétkedve fogadta a vallomást, de hamarosan megállapítást nyert két tény, amely erősen alátámasztja a fiatal nő állítását. A pisztolyban ugyanis mindössze vaktöltények voltak, így hát feltehetően a három kilőtt golyó is vaktöltény lehetett. A nő vezetői jogosítványát megtekintve továbbá kiderült, hogy Minerva Minden volt a támadó, akinek a nevével egy ízben már találkoztunk az újságok hasábjain: „Montrose balhész örökösneje”, így emlegették akkortájt.

– Miss Minden a múltban is el-ellátogatott már a rendőrségre; egyszer azért, mert léleknyugalommal tényezőket vagdosott a földhöz egy vendéglőben, hogy így hívja fel magára a pincér figyelmét; egyszer gondatlan vezetésért, s a rendőrrel is szembeszegült; egyszer ittas vezetésért; és ráadásul jó néhányszor felírták gyorshajtásért is.

– Úgy tűnt, az ifjú örökösneje az egész ügyet pompás tréfának tekinti, de Carl Baldwin törvényszéki bírósági elnök más nézetet tartott. Amikor a vádlottat eléje vezették, hogy megállapítsa, mennyi óvadék ellenében helyezték szabadlábra, rendzavarásért és nyilvános helyen való lövöldözésért, Baldwin bírósági elnök azonnal kiszabott két-kétezer dollárt minden egyes vádpontért.

– Miss Minden, némiképpen megjuhászodva kijelentette, hogy nem szándékszik tagadni a vádat, kifizette az óvadékot, és távozott a bírósági tárgyalóteremből. Holnap reggel fél tízkor kell megjelennie kihallgatásra, amikor is jelentést tesznek viselkedéséről, mint feltételeken szabadlábra helyezéséről, s ezután meghozzák az ítéletet.

A bemondó ezután áttért az időjárás-jelentésre, közölte, hogy milyen a légnyomás és a tenger hőmérséklete.

– Nos – szólalt meg Della Street, kikapcsolva a rádiót, higgyük el ezek után, hogy a mi Miss Amblerünk Minerva Minden, a balhész örökösneje hasonmása?

Mason szeme összeszűkül.

– Nyilvánvalóan – mondta –, előre megfontolt büntetéssel állunk szembe. A vezetői jogosítvány és az ujjlenyomat minden bizonnyal Dorrie Ambleré – így aztán a vakbélműtét

helye most rendkívül jelentőssé válhat.

– De hát miért? – csodálkozott Della. – Milyen jelentősége lehet?

– Sejtelmem sincs róla, Della – ingatta a fejét Mason de hajlandó lennék fogadást kötni, hogy ...

Az ügyvéd nem folytatta, mert félénk kopogás hallatszott a belső iroda folyosóra nyíló ajtaján.

Mason a karórájára pillantott.

– Negyed hat van. Ne azt az ajtót nyissa ki, Della. Menjen ki a várószobába a másik ajtón, és akárki is az, közölje vele, hogy a mai napra már bezártuk a boltot, nem fogadok senkit. Az ügyfél telefonáljon holnap reggel kilenckor, és beszélje meg magával az időpontot.

Della Street bólintott, és kisurrant Mason belső irodájából a várószobába.

A következő pillanatban már jött is vissza.

– Mit gondol, ki az?

– Ki? – kérdezte vissza Mason.

– Dorrie Ambler.

– Meglátta magát?

Della Street megrázta a fejét.

– Kinyitottam a váróból a folyosóra vezető ajtót, és már éppen ki akartam lépni, amikor megpillantottam. Gondoltam, hátha mégis fogadni akarja, még ha be is zártunk már.

Mason elvigyorodott, az ajtóhoz lépett, s abban a pillanatban nyitotta ki, mikor a fiatal lány csüggedten indulni készült.

– Miss Ambler – szólt utána az ügyvéd.

A lány megrezzent, és hátrafordult.

– Az irodát már bezártuk – mondta Mason –, éppen haza akartam menni, de ha igazán fontos dologról van szó, röviden megbeszélhetjük.

– Rendkívül fontos dologról van szó – jelentette ki a lány.

– Jöjjön be – tessékelt beljebb Mason, kinyitva előtte az ajtót.

Della Street mosolyogva bólintott a lány felé.

– Foglaljon helyet – mondta az ügyvéd, s mikor a lány kényelembe helyezkedett, így folytatta: – Szóval maga valójában Minerva Minden, akit olykor Montrose balhész örökösnojeként emlegetnek.

A lány tekintete csupa őszinteség volt, csupa nyíltság.

– Nem én vagyok az! – kiáltotta.

Mason úgy ingatta a fejét, mint a hazug gyermekét feddő szülő, mikor a gyerek állhatatosan kitart valami hihetetlen hazugság mellett. – Attól félek, a tagadása nem sokat nyom a latba, de hát ez a maga dolga. Azt mondta, rendkívül fontos ügyben akar beszélni velem, és a tisztesség azt kívánja, hogy emlékeztessenem rá, maga fizeti az időmet. Ráadásul, részben az ügyfelem anyagi helyzete alapján állapítom meg a honoráriumomat.

Ezek után, tessék, úgy rabolja az időmet, ahogy akarja. Mesélhet nekem akár tündérmesét is, de ne feledje, hogy mindez pénzébe kerül, sok pénzébe.

– Maga nem ért semmit – sóhajtott a lány.

– Attól tartok, hogy épp eleget – közölte vele Mason. – Most pedig elmondok magának én valamit. Amikor itt járt az irodámban, megtudtam, hogy fegyvert hord a kezitáskájában. Detektívet fogadtam, hogy kövessék. Követték a repülőterre, s a detektív csak néhány méternyire állt magától, amikor megrendezte a bemutatóját.

– Egyszóval, Miss Minden, tudni óhajtom, pontosan, mi az ábra. Mit forgat a fejében, és mit vár tőlem, mi lesz az én szerepem ebben az ügyben?

– Hadd közlöm magával még azt is, nem kedvelem, ha az ügyfeleim hazudoznak nekem, s érzésem szerint, ha meghallom a történetét, a továbbiakban aligha vállalom magát ügyfelemnek.

A lány tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Maga detektívvel figyeltetett engem?

Mason bólintott.

– És azt is tudta, hogy fegyvert hordok a táskámban?

Az ügyvéd ismét bóliított.

– Hála istennek! – kiáltott fel a lány.

Mason arcán látszott, hogy elcsodálkozik.

– Figyeljen ide – mondta komolyan a lány -, nem én vagyok Minerva Minden. Dorrie Ambler vagyok, és csak azért csináltam azt a cirkuszt a repülőtéren, hogy nyílt színvállásra kényszerítsem Minerva Mindent, csak hogy túlságosan agyafúrt hozzám képest. Túljár az eszemen.

Mason szemében érdeklődés csillant fel.

– Folytassa – biztatta a lányt.

– Négy napja kezdődött az egész – mondta a lány. – Válaszoltam egy hirdetésre, amelyben fiatal nőt kerestek egy bizonyos, különleges munkára, képzettség nem számít.

– A hirdetésben csak azt kötötték ki, hogy a jelentkező húszonkét-huszoahat év körüli legyen, pontosan százhatvan centi magas, ne legyen kevesebb Ötven kilónál, sem ötvenkettőnél több. Ezer dollár havi fizetést kínáltak.

Della Street Perry Masonre villantotta szemét. – Láttam a hirdetést – szólt közbe. – Csak egyetlenegyszer jelent meg.

– Folytassa – szólt Mason Dorrie Amblernek.

– Valaki feladta nekem postán a hirdetést – mesélte tovább a lány –, és én el is mentem jelentkezni, s rajtam kívül még rengetegen, mások is – és volt valami furcsa az egészben.

– Beszéljen tovább – biztatta Mason, pillantásában most már határozott érdeklődéssel.

– Nos, kezdjem azzal, hogy egy szállodai lakosztályba rendeltek be valamennyiünket, nyilván válogatni akartak. A lakosztály egyik szobájában igen ügybuzgó, fiatal nő ült egy íróasztalnál, melyre egy cédulát ragasztottak: „ÜGYINTÉZŐ”.

– Ebből a helyiségből két szoba nyílt, s mind a kettőnek az ajtajára cédulát tűztek.

Az egyik ajtón az állt: „VÖRÖS SZOBA”, a másikon: „FEKETE SZOBA”. Az íróasztalnál ülő fiatal nő minden jelentkezőnek átnyújtott egy kártyát. Aki vörös kártyát kapott, annak a vörös szobába kellett mennie, aki feketét, annak a fekete szobába.

– És aztán? – unszolta az ügyvéd.

– Ami a piros szobát illeti, nem tudok semmit biztosan, de beszéltem egy lánnyal, aki oda szóló kártyát kapott. Bement a szobába, leült, s azt mondta, utána még vagy húsz lány érkezett és várt odabent. Körülbelül negyedóra várakozás után bement hozzájuk a nő, és közölte velük, hogy ne várjanak tovább, mert már nincs szükség rájuk; az állást betöltötték.

– Egyszóval – összegezte Mason maga fekete szobába szóló kártyát kapott. Ott mi volt a helyzet?

– A tizenöt vagy húsz jelentkező közül, nyilvánvalóan, csak egy-két lánynak adtak fekete kártyát. Én voltam az egyik. Bementem a szobába, leültem, de mialatt én ott voltam, összesen csak egy lány jött be rajtam kívül.

– Tíz-tizenöt percig ülhettem ott, amikor kinyílt az ajtó, s egy férfi kiszólt: „Legyen szíves, jöjjön velem.” – Bevezetett a lakosztálynak egy másik szobájába – egek, abban a szállodában egész kis vagyonba kerülhet egy lakosztály.

– Ki volt az a férfi? – kérdezte Mason.

– Azt mondta, hogy ő a személyzeti igazgatóhelyettes, de a viselkedéséből ítélve, szentem, inkább ügyvéd lehetett.

– Miből gondolja?

– Abból, ahogy kikérdezett.

– Milyen dolgokat kérdezett?

– Leültetett, s azután mindenfélét kérdezett a múltammal és a szüleimmel kapcsolatban, hogy hol dolgoztam eddig, és így tovább. Végül azt mondta, álljak fel, és járkáljak körbe a szobában. Úgy lesett, mint a sólyom.

– Ki akart kezdeni magával? – kérdezte Mason.

– Nem hiszem, hogy ilyesmire gondolt volna – rázta a fejét a lány –, de az biztos, hogy jól megnézett.

– S ezután?

– Ezután az iránt érdeklődött, jó-e az emlékezőtehetségem, és vajon tudnék-e gyors válaszokat adni, ha kérdéseket tesznek fel nekem, s még egy csomó effélét. Végül azt

kérdezte, mit csináltam szeptember hatodikán.

– Hát, igazán nem sok idő telt el azóta, így hát kis gondolkozás után közöltem vele, hogy otthon tartózkodtam. Bár szombat volt, semmi programom nem akadt aznap este. Erre megkérdezte, volt-e nálam valaki, s én mondtam neki, hogy senki. Ezután arra volt kíváncsi, egész este otthon maradtam-e, s én közöltem vele, hogy igen. Azután tudni akarta, meglátogatott-e valaki azon az estén, vagy felhívtak-e telefonon, s még jó néhány efféle személyes kérdést tett fel. Végül elkérte a telefonszámomat, és azt mondta, komoly esélyem van rá, hogy megkapom az állást.

– Azt is közölte magával, hogy milyenfajta munkáról van szó?

~ Annyit mondott, hogy eléggé különleges munka lesz, és először alaposan betanítanak, hogy jól végezzem majd a dolgomat, de a betanítás ideje alatt is kapom a fizetést. Közölte, hogy ez az összeg felmegy ezer dollárra is havonta. Az állás igen bizalmas jellegű, és többször is le fognak fényképezni különféle öltözékekben.

– Azt nem közölte, hogy milyenfajta öltözékekben? – érdeklődött Mason.

– Nem, nem közölte. Persze, én nyomban éltem a gyanúperrel, s megmondtam neki, feleslegesen raboljuk egymás idejét, ha arról van szó, hogy aktfotókat akarnak készíteni rólam. Erre azt válaszolta, hogy szó sincs ilyesmiről, teljesen legális és tisztességes ügy, gyakran levesznek majd különböző ruhákban; de azok, akiknek dolgozni fogok, nem akarnak beállított képeket. Utcán járkáló fiatal nőkről akarnak felvételeket, s ne ijedjek meg, ha valaki előkapja a fényképezőgépét az utcán, és felvételeket készít rólam. Addig fognak így fotózni, míg megszokom, hogy teljesen fesztelenül viselkedjem.

– Mi történt ezután ?

– Hát, ezek után hazamentem, és vagy két órája lehettem már odahaza, amikor csengett a telefon. Az a férfi volt, közölte velem, hogy engem választottak ki a munkára.

– Magának akkor nem volt állása? – kérdezte Mason.

– Történetesen nem volt. Elég ostoba módon, úgy véltem, meg tudok élni abból, hogy lexikonokkal kilincselek házról házra járva.

– És nem tudott megélni belőle? – érdeklődött az ügyvéd.

– Ki tudja, talán meg tudtam volna – válaszolta a lány ha végképp rákényszerülök. De hát, magunk közt szólva, nem nekem találták ki az effajta melót.

– Miért? Mi volt a dolga?

– Az ember becsenget lakásokba – magyarázta a lány, valaki kijön ajtót nyitni. Mondjuk öt esetben egyszer behívják, ha igazán ügyes. Ha nem az, egyáltalán be sem engedik sehhol.

– És mi történik, ha beengedik?

– Akkor az ember bemegy, feldicséri az áruját, mindenféle kérdésekre felel, s azután igyekszik újabb időpontban megállapodni.

– Újabb időpontban? – csodálkozott Mason.

– Igen, hiszen mi napközben dolgozunk, az asszonyok pedig nem szeretnek ilyesféle üzleteket kötni, mielőtt nem beszélték meg a férjükkel a dolgot. Így aztán, ha igazán hatásos volt a bemutatkozás, azt mondják, hogy jöjjön vissza estefelé, amikor a férjük is otthon van.

– És maga nem szívesen csinálta? – érdeklődött az ügyvéd.

– Egészen jól bírtam, csak éppen iszonyúan kikészített. Ha az ember ki akar tartani, akkor ez olyan munka, páncélt kell növesztenie. Éppúgy profivá kell válnia, mint egy ... mint egy hivatásos politikusnak.

– Szóval abba hagyta? – kérdezte Mason.

– Hát, nem hagytam abba teljesen, de úgy döntöttem, éppen elég, ha csak délelőttönként dolgozom. A délutánok amúgy is meglehetősen terméketlenek, mert az asszonyok mondjuk a klubdélutánjukra készülnek, vagy már torkig vannak a házimunkával, és valami mást szeretnének csinálni estefelé. Általában időt sem hagynak, hogy az ember megszólaljon, ha meg szóba ereszkednek, abban sincsen sok köszönet, olyan türelmetlenek.

– Értem – bólintott Mason. – Folytassa.

– Egyszóval – mesélte tovább a lány hazamentem. Pihenni akartam aznap. Amúgy sem tettem túl bennem az energia, és gondoltam, egy kicsit elengedem magamat. Erre

megszólalt a telefon, s közölték, menjek vissza a szállodába, mert engem választottak ki a munkára.

– És azután?

– Amikor visszatértem a szállóba, már minden teljesen megváltozott. A nő már nem ült ott az íróasztalnál, de a férfi a lakosztály szalonjában várt. Azt mondta, foglaljak helyet, ő pedig el fogja mondani, mi lesz a dolgom.

– Ideadta a kockás kosztümöt, amelyet ma délelőtt viseltem, a blúzt, a harisnyát, még a fehérneműket is. Közölte, hogy mindez az első megbízatásomhoz tartozik, vagyis vegyem fel a holmikat, s hordjam őket, míg egészen hozzájuk idomulok, míg a személyiségem részévé válnak, s teljesen fesztelenül viselkedem bennük. Kérte, menjek be a hálósobába, és próbáljam fel a ruhákat.

– És felpróbálta? – kérdezte Mason.

– Egy csöppnyi habozás után felpróbáltam – bólintott a lány –, de gondolhatja, hogy a hálósoba mindkét ajtaját, bezártam. Az volt az érzésem, hogy valami olyasmibe csöppentem bele, ami nem egészen az én stílusom.

– Na jó – mondta az ügyvéd folytassa. Ezután mi történt? Kikezdett magával?

– Nem. Teljesen rosszul mértem fel a helyzetet. Az a férfi tökéletes úriemberként viselkedett. Felvettem a holmikat, és kimentem. Végignézett rajtam, elismerően bólintott, s azután átnyújtott egy kalapot, közölte, hogy azt is viselnem kell. Azt mondta, a munkám egészen egyszerű lesz az első néhány napon. Másnap maradjak sokáig ágyban, fél tizenegykor keljek fel, reggelizzek meg; ezután menjek el a Hollywood Boulevard és a Vine kereszteződéséhez, s tizenötször vágjak át az utcán. Akkor azután már szabad is vagyok aznapra, és hazamehetek.

– Melyik irányból kellett átvágnia az utcán? – kérdezte Mason.

– A férfi azt mondta, az teljesen mindegy.

Csak sétáljak oda és vissza, át meg át az utcán, vigyázzak és figyeljem a jelzőlámpákat, s ne törődjek vele, ha ott lesz valaki, és felvételeket készít rólam.

– És volt ott valaki? – érdeklődött Mason.

– Igen, egy férfi, fényképezőgéppel. Nagyrészt engem fotózott, de alkalomadtán levett másokat is.

– Maga pedig át- meg átvágott az utcán? – kérdezte az ügyvéd.

– Igen.

A ruhák illettek magára?

– Mintha csak rám szabták volna őket. Abban a ruhában voltam ma délelőtt is.

– Figyeljen csak – emelte fel az ujját Mason –, roppant fontos lenne, ha tudná. Új holmik voltak, vagy használtak?

Újak voltak, amennyire meg tudtam állapítani. Még nem is tisztították őket.

Mindenesetre nyilvánvalóan méretre készített holmik. Néhol még a fércelöcérnát sem húzták ki a varrásoknál.

– Mondja – kérdezte hirtelen Mason látott maga egyet is azokból a felvételekből?

– Nem, csak azt a férfit a fényképezőgéppel.

– Rendben van, folytassa. Mi történt ezután?

– Megkaptam egy bizonyos titkos telefonszámot, hogy azt hívjam fel további utasításokért. Fel is hívtam, és közölték, hogy mindent jól csináltam. Aznap már nincs is tennivalóm, mehetek haza pihenni.

– És maga mit csinált? – biztatta az ügyvéd.

– Fogtam magam, és csak úgy, a magam szakállára, megjátszottam egy kicsit a detektívet.

– Amennyiben?

– Felhívtam a titkos telefonszámot, és a hangomat elváltoztatva, Macet kértem. A férfi azt felelte, hogy rossz számot hívtam, s megkérdezte, milyen számot tárcsáztam. Én persze az igazi telefonszámot mondtam be.

Erre azt válaszolta, hogy tévedek, rossz számot adtak meg nekem. Ó, mondtam, az lehetetlen, én csak tudom, mennyi a Mac telefonszáma. Akkor a pasas mintha egy csöppet elbizonytalanodott volna, és azt hiszem, aggasztotta is egy kicsit a dolog. Végül azt mondta: „Figyeljen ide, ez itt a Billings és Compton detektívügynökség. Nálunk

semmiféle Mac nem dolgozik.” Erre én: „Juj, detektívügynökség!” Azzal lecsaptam a kagylót.

– És aztán?

– Aztán kikerestem a Billings és Compton detektívügynökség címét. Elhatároztam, hogy odamegyek, és kiderítem, mi az ábra. Egyszerűen fogalmam sem volt róla, mibe csöppentem bele.

– És mi történt? – kérdezte az ügyvéd.

– Fölmenni már nem mentem föl – rázta a fejét a lány. – ... Szóval, történt valami, és én úgy éreztem, nagyon is értem már az egészet.

– Miért, mi történt?

– Egészen odáig hajtottam a kocsimmal. Közvetlenül az épület mellett van egy parkírozóhely. Behajtottam a kocsival a parkírozóhelyre, és már szálltam volna kifelé, amikor megláttam a hasonmásomat.

– A mijét?

– A hasonmásomat.

– Ühüm – bólintott Mason –, kezd derengeni a dolog. Milyen volt a hasonmása?

– Pontosan olyan volt, mint én. Pontosan ugyanolyan ruhát viselt, és egészen elképesztően hasonlított rám. Igazán megdöbbenő volt. Ugyanolyan magas, mint én, ugyanolyan az alakja, az arcszíne, és persze, minthogy teljesen egyforma ruhát hordtunk..., szóval, egy pillanatra elvesztettem a talajt a lábam alól. Megállt bennem az ütő, úgy éreztem, mintha magamat látnám egy tükörben.

– S mit tett a hasonmása?

– Sorba állt, várta, hogy odahozzák a kocsiját.

– És mit tett maga?

– Tovább folytattam a detektíveskedést. Leállítottam a motort, és csak üldögéltem, és amikor az ember odanyújtotta a parkolócédulát, akkor is csak ültem tovább, míg csak oda nem hajtották annak a lánynak a kocsiját, akkor felírtam a rendszámát, VBL 873.

– És aztán megkereste a nyilvántartásban? – kérdezte Mason.

– Pontosan.

– S a kocsi Minerva Mindené?

– Az övé.

– És ezután? – unszolta az ügyvéd.

– Hát, másnap jelentkeztem munkára, és a férfi azt mondta, most egy másik helyre kell mennem. Ezúttal a Sunset és a La Brea kereszteződéséhez, s ott is tizenötször kellett átmennem az utcán.

– És megtette?

– Meg.

– S a fényképész is ott volt?

– Egy ideig ott járkált, később kocsival hajtott végig az utcán. Száz százalék biztos vagyok benne, hogy filmfelvevőgép volt nála a kocsiban, s egyszer, amikor megállt, és parkírozta a kocsit, engem filmezett.

– Ezután mi történt?

– Ezután ismét felhívtam a titkos telefonszámot, és a férfi azt mondta, aznapra végeztem a munkával, pihenhetek, igyam egy koktélt, vacsorázzak, aznapra már nincs szükségük rám.

– És maga mit csinált?

– Én arra a következtetésre jutottam – magyarázta a lány –, hogy be akarnak ugratni valami rázós dologba, és a legjobb úton vagyok afelé, hogy palira vegyenek.

– Elképzelhető, hogy Minerva Mindennek, valamilyen oknál fogva, alibire van szüksége – mondta elgondolkozva Mason.

– Ez nekem is eszembe jutott már – bólintott a lány. – Nem vagyunk ikrek, de az biztos, hogy döbbenetesen hasonlítunk egymásra. Hanem várják csak ki a végét, hadd mondjam el, mi történt másnap.

– Helyes, halljuk, mi történt másnap?

~ Szóval – folytatta a lány – másnap azt mondták, menjek a Hollywood Boulevard és Western kereszteződéséhez, vágjak át az utcán, menjek egy sarkot a Hollywood



Boulevardon, várjak tíz percig, forduljak vissza, vágjak át a Westernen, azután vágjak át a Hollywood Boulevardon, sétáljak végig az út túlsó oldalán; várjak tíz percig, azután forduljak meg, és menjek vissza ugyanazon az úton. Tízperces időközöket tartva, két óra hosszat, ezt az utat kellett bejárnom.

– És végigjárta? – érdeklődött Mason.

– Csak részben.

– Miért?

– Talán harmadszor ... azt hiszem, harmadszor mentem végig a Hollywood Boulevardon, s éppen egy üzlet előtt haladtam el, mikor egy kislány felkiáltott: „Nézd, Mami, itt jön!”

– És akkor mi történt?

– Egy nő odaszaladt az ajtóhoz, jól megnézett, aztán hirtelen lecirohant az üzletből, és követni kezdett.

– Mire maga?

– Én továbbmentem a Hollywood Boulevardon, ahogy az utasítás szólt, a pasas a masinájával ott állt a sarkon, s készített rólam egy felvételt, és azt hiszem, arról a nőről is, aki követett. Akkor hirtelen megijedtem, beugrottam a kocsimba, amelyet a keresztutcában parkoltam, és söpörtem, ahogy tudtam, ész nélkül.

– Ez mikor történt?

– Tegnap.

– És azután?

– Azután elhatároztam, hogy utánanézek Minerva Minden ügyeinek, és minél többet tudtam meg róla, annál biztosabb voltam már benne, hogy semmi jó nem vezetheti őket, amikor beugrattak ebbe az egészbe. Elhatároztam, hogy kiugrasztom a nyulat a bokorból.

– Ezért kezdett el lövöldözni a repülőtéren?

– Valami látványos dolgot akartam véghezvinni, olyat, amitől az egész ügy terítékre kerül.

– És mit tett ennek érdekében?

– Felhívtam a titkos számot, utasításokért. A férfi közölte, hogy aznapra már nincs semmi dolgom. Kiderítettem, hogy Minerva New Yorkba szándékszik repülni.

Meggyőződtem róla, hogy helyet foglaltatott egy gépre. Így aztán mindent előkészítettem, és kimentem a repülőtérré.

– Ő is ugyanolyan ruhát viselt, mint én ... aztán, hát szóval, fogtam a pisztolyt, amelyet vaktöltényekkel töltöttem meg, s minthogy maga megnézte a vakbélműtétem helyét, vagyis meggyőződött a személyazonosságomról... ó, Mr. Mason, tudom, nagyon zavarosnak tűnhet magának, de semmi más nem jutott eszembe, és . . .

– Ne törődjék vele – vigasztalta Mason. – Csak mondja el, mi történt.

– Nos, hát kimentem a repülőtérré. Megvártam, míg Minerva is megérkezik, és amikor bement a női mosdóba, előreugrottam, megragadtam a pisztolyt, felkiáltottam, hogy „nem támadok”, és a levegőbe lőttem. Ezután én is berohantam a női mosdóba. Jó néhány zuhanyozófülke van odabent, az ember bedob egy érmét, és lezuhanyozhat, kap törölközőt is, meg mindent. A zuhanyozófülkében biztos nyugta van. Szóval, beszaladtam a női mosdóba, végiglöktem a pisztolyt a padlón, bedobtam egy érmét az automatába, és bementem a zuhanyozófülkébe.

– Biztosra vettem, hogy Minerva besétál a csapdába, mint ahogy meg is tette.

– Úgy érti, hogy ő jött ki a női mosdóból, és őt ismerték fel?

– Amint kilépett a női mosdóból, azonnal felismerték. Az emberek odarohantak és körülfogták, a rendőrök pedig elkezdtek kikérdezni. Ebből persze hamarosan rájött, mi is történt valójában.

– És maga egész idő alatt azt hitte, tagadni fog. tiltakozni, hogy valaki más volt a tettes, ezért aztán a rendőrök körülnéznek a női mosdóban, és megtalálják magát?

– Hát, azt éppen nem képzeltem, hogy ez sül ki belőle. Gondoltam, majd csak adódik valami lehetőség, hogy a zűrzavarban kijussak a mosdóból, mielőtt a rendőrök bemennének, és átkutatnák. Arra viszont végképp nem voltam elkészülve, hogy Minerva rájön, mi történt, és ördögi hidegvérrel azt mondja, ő adta le a lövéseket.

Mason keményen ügyfele szemébe nézett.

– Dorrie, ugye Minerva lőtt? Maga pedig valami jól előkészített színjátékban játszik szerepet, igaz?

– Mr. Mason, becsületszavamra, én lőttem. Minerva csak vette a lapot, és magára vállalta az egészet, s azt is megmondom, hogyan bizonyíthatja be ezt, ha feltétlenül szükséges. Attól félttem, ha azt kiáltom: „támadok”, még ha a fegyverben vaktöltények vannak is, azzal vádolhatnak, hogy bűncselekményt követtem el. Fegyvert forgatva megpróbáltam pénzt kicsikarni például. Éppen ezért biztosra akartam menni, és amilyen hangosan csak a torkomon kifért, azt kiabáltam: „Nem támadok!” – Nos, tudom, hogy a legtöbb tanú meg volt győződve róla, azt hallja, amit hallani vélt, s egy pisztolyát lóbáló személyről egyszerűbb feltételezni, hogy azt kiabálta: „Támadok!” De ha valaha is alkalma lenne keresztkérdéseket feltenni nekik, s azt kérdezné, gondolkozzanak, nem azt kiabálta-e az a nő, hogy „nem támadok”, akkor fogadjunk, hogy rögtön hajlanának a szavára – csak hát, tudja, hogy van az ilyesmi. Senki sem akar magától előállni, és elsőként kijelenteni, hogy az a lány azt kiabálta: „Nem támadok!” Ostoba színben tüntetné fel az illetőt, és ... érti, akkor inkább hallgat. Senki nem akar elsőként jelentkezni, de ha egyszer valaki kimondja az igazságot, akkor a többinek már könnyű csatlakozni hozzá.

– Mondja, végtére is mi a szándéka mindezzel? – kérdezte Mason. – Tőlem mit kíván most, hogy mit tegyek?

– Azt kívánom – mondta nyugodtan a lány hogy az érdekeimet védje. Ki akarom deríteni, mi történt szeptember hatodikán, s miért ér meg ez a móka valakinek ennyi fáradságot.

– Azt szeretné kideríteni, vajon bűnbaknak használják-e valamihez, afféle dublöznek, akivel eljátszatnak egy veszélyes szerepet?

– Beérem annak bizonyításával – jelentette ki a lány –, hogy Minerva hasonmásaként használtak, hogy aztán felelősségre vonhassanak valamiért, amit nem én követtem el. És ha detektívekkel követtetett a repülőtérré, akkor maga tudja, hogy én adtam le a lövéseket, kijönni pedig ez a nő ... ez a Minerva jött ki, aki fogta magát, és némi töprengés után úgy döntött, inkább vállalja a felelősséget, csak ki ne derüljön, hogy én a hasonmásaként működtem.

– Megnézhetném még egyszer a vezetői jogosítványát? – kérdezte az ügyvéd.

– Természetesen.

A lány kinyitotta kezításkáját, kivette belőle a vezetői jogosítványt, és odanyújtotta az ügyvédnek.

Mason megnézte, azután így szólt:

– Mutassa a hüvelykujját, hadd lássuk, magáé-e ez az ujjlenyomat?

– Atyaúrsten, hogy maga milyen gyanakvó!

– Ügyvéd vagyok – mondta nyugodtan Mason –, és nem szeretek melléfogni.

A lány azonnal odanyújtotta az ujját.

– Tudom – mondta Mason –, borzad attól, hogy ujjlenyomatot vegyenek magától, ezért megpróbálok csak így, szemmel összehasonlítani.

Egy fiókból nagyítólencsét vett elő, s nézegetni kezdte a lány ujját és a vezetői jogosítványon levő ujjlenyomatot.

– Most már elégedett? – érdeklődött a lány.

Mason bólintott.

– Akkor megmutatom a sebhelyet is.

– Felesleges – rázta a fejét az ügyvéd ez nekem elég.

– Rendben van – bólintott a lány egyszóval, most megpróbálja kideríteni, mit terveztek velem kapcsolatban. Másképp fogalmazva, hogy miféle szélhámosságba kevertek bele.

Mason bólintott.

– Ide figyeljen – szólalt meg habozva a lány –, tudom, hogy mindehhez pénzre is szüksége van. Nincs valami sok pénzem, de...

– Ezt inkább hagyjuk későbbre – intett az ügyvéd. – Letapogatjuk egy kicsit az ügyet, s azután érintkezésbe lépek magával.

– Én annyira ... annyira félek – suttogta a lány.

– Szerintem nincs mitől félnie – nyugtatta meg Mason.

– De olyan ellenféllel állok szemben, akinek tengernyi pénze van, könyörtelen és

hihetetlenül ügyes. Attól félek, Mr. Mason, még a maga segítségével sem ... Szóval, attól félek, mégis megtörténhet, hogy a nyakamba varrnak valamit.

– Hívja fel azt a titkos számot, most azonnal – ajánlotta Mason és ha valaki felveszi a kagylót, kérdezze meg, mit kell tennie holnap.

Mason elkapta Della Street pillantását.

– Hívja ezen a telefonon – folytatta -, én pedig lehallgatom; tudni akarom, mit válaszol az a férfi.

A lány habozott egy pillanatig.

– Van valami ellenvetése? – húzta fel a szemöldökét az ügyvéd.

– Az utasítás szerint csak később kell telefonálnom.

– Sebaj, attól még most is megpróbálhatja – biztatta Mason. – Hadd lássuk, felveszik-e a kagylót. Miss Street majd átkapcsolja magához a városi vonalat.

Della Street mosolyogva felvette a telefonkagylót, megnyomott egy gombot, s egy perc múlva, mikor kigyúlt a jelzés, átnyújtotta a kagylót Dorrie Amblernek.

– Rajta – unszolta Mason tárcsázza a számot.

Dorrie leült Della Street asztalához, és tárcsázni kezdett. Amikor befejezte, Mason felemelte a másik kagylót.

– Halló, tessék – szólt egy férfihang.

– Kivel beszélek? – kérdezte Dorrie Ambler.

– Milyen számot hívott?

Dorrie Ambler bement a telefonszámot.

– Rendben van, mit óhajt?

– Itt Miss Ambler... Dorrie. Csak azt szeretném tudni, mi a feladatom holnapra.

– Holnap – mondta a férfihang – szabadnapot tartunk. Azt csinál, amit akar. Lazítson.

Menjen el a kozmetikushoz. Jó mulatást!

– Azt csinállok, amit akarok?

– Ami csak jólesik.

– És a fizetésem?

– Ugyanúgy megkapja, mint máskor – mondta a férfi, és letette a kagylót.

Dorrie Ambler Masonre nézett, mintha utasításra várna, azután lassan ő is visszatette a villára a kagylót.

– Rendben van – jelentette ki vidáman Mason, az órájára pillantva. – Bezárjuk az irodát, Della, és hazamegyünk. Azt hiszem, Miss Ambler, az lesz a legjobb, ha követi a példánkat.

– És ha véletlenül történne valami,.. valami fordulat? Hol érhetem el magát?

– Éjszakára nem tudok telefonszámot megadni – ? rázta a fejét Mason -, de ha szükséges, felhívhatja a Drake Detektívügynökséget, ugyanezen az emeleten van, ők majd gondoskodnak róla, hogy legkésőbb egy óra múlva megkapjam az üzenetét... Gondolja, hogy történhet valami?

– Magam sem tudom. De van bennem valami . . . félelem, rossz előérzet inkább, mintha Damoklész kardja lógna a fejem fölött.

Minerva Minden természetesen tudja, hogy mi történt, és az a nő mindenre képes. Minerva biztosan rájött, hogy én mindent tudok.

– Megpróbálunk fényt deríteni rá, miről is van szó tulajdonképpen – nyugtatta meg Mason -, csak ne aggódjék.

– Most már, hogy maga kézbe vette az ügyet, egy kicsit megnyugodtam – de a zsigereimben érzem, hogy valami egészen pokoli helyzetbe akarnak belekényszeríteni.

– Hát, tudja, addig nem sokat tehetünk, amíg tények nincsenek a birtokunkban – mondta Mason.

– De ne felejtse el, Mr. Mason, nem akarom én, hogy ingyen szaladgáljon miattam.

Valami kis pénzt azért tudok szerezni. Majd felhajtom valahogy. Elég lenne ötszáz dollár?

– Mikorra tudna ötszáz dollárt előteremteni? – kérdezte Mason.

~ Azt hiszem, holnap délutánra.

– Kölcsönkérné valakitől?

– Igen,

– Kitől?

- Egy ismerősömtől.
- Férfiismerősétől?

A lány egy pillanatig habozottj azután bólintott.

- Tud az illető erről az egész ügyről? – érdeklődött az ügyvéd.

– Nem. Csak annyit tud, hogy kicsit furcsa ez a mostani állásom. Mindenfélét kérdezett, de én ... szóval, én igyekeztem inkább ködösíteni a válaszaimmal. Azt hiszem, minden fiatal nő, némi üzleti tapasztalattal a háta mögött megtanulja, hogy tartsa a száját, ha bármire is rájön a munkájával kapcsolatban. Szerintem az ember ne keverje bele az ilyesmit a magánéletébe.

– Ez bizony bölcs elképzelés – helyeselt Mason. – Akkor most menjen szépen haza, én pedig munkához látok. Mihelyt okosabb leszek, érintkezésbe lépek magával.

– Olyan borzasztóan hálás vagyok magának – , suttogta Dorrie Ambler, s aztán hirtelen, mint aki szíve sugallatának engedelmeskedik, kezet nyújtott az ügyvédnek.

– Igazán köszönöm, Mr. Mason. Iszonyú terhet vett le a vállamról. Jó éjszakát. Jó éj szakát, Miss Street.

Kisurrant a folyosóra vezető ajtón.

- Nos? – húzta fel a szemöldökét Della Street.

– Nos – mondta Mason most szépen felgöngyöljük, mi történt szeptember hatodikán a Hollywood Boulevard és a Western kereszteződésénél. De én lennék a legjobban meglepve, ha nem az, hogy Minerva Minden ittasan vezetett, elgázolt valakit, és persze cserbenhagyta, most pedig össze akarja zavarni a tanúkat, hátha akkor tévesen állapítják meg a bűnös személyazonosságát.

– Hívja fel a kapitányság közlekedésrendészeti csoportját, Della, és kérdezze meg, milyen gázolások szerepelnek szeptember hatodikán a nyilvántartásukban.

Della Street a telefonnál foglalatoskodott, gyorsírással jegyzeteket készített, köszönetet mondott a vonal túlsó végén levő személynek, letette a kagylót, azután Perry Masonhez fordult.

– Hatodikán éjjel – közölte – valaki elütött egy Horace Emmet nevű gyalogost a Hollywood Boulevard és a Western Avenue zebráján. A kocsit egy fiatal nő vezette. Vajszínú Cadillac volt. A nő megállt, felmérte a helyzetet, kiszállt a kocsiból, aztán meggondolta magát, visszaugrott a kocsiba, és elhajtott.

Láthatólag ittas volt.

Mason elvigyorodott.

– Jól van, Della. Bezárjuk a boltot, s én meghívom magát vacsorára. Holnap csinos kis kártérítési szerződést fogunk kötni ügyfelünk, Dorrie Ambler javára, s egyszerűen csodaszépet Horace Emmet javára.

– Most szólunk Paul Drake-nek, hogy az embere, Jerry Nelson menjen el holnap Minerva Minden tárgyalására, s tudja meg, milyen ítéletet hoz a bíró. Azonkívül jó lesz azt is közölni Paullal, hogy ásson elő az égadta világon mindent, ami a Horace Emmet-balesettel kapcsolatos.

## Negyedik fejezet

Másnap, reggel tízkor, Paul Drake szignálja koppant Mason belső irodájának ajtaján.

Mason intésére Della Street beengedte a detektívet.

– Hello, gyönyörűm! – üdvözölte a lányt Paul. – Jót tesz magának, ha táncolni jár. Úgy csillog a szeme, mint tengerszem tükre a holdfényben.

Della Street mosolygott.

– Magának meg az tesz jót, ha ül az irodájában, a kihűlt kávéját szürcsöli és rágós fasírozottat eszik. Romantikus és ábrándozó lesz tőle a fantáziája.

Drake savanyú képet vágott.

- Még egy kihűlt kávé is szívesen meginnék.

– Elküldtem Jerry Nelsont a tárgyalásra – fordult aztán Perry Masonhoz hogy tudja meg, sikerül-e Minerva Minden ügyében a feltételes szabadlábra helyezést kieszközölni, s hogy milyen ítéletet hoznak. Megadtam neki a számodat, hogy ide telefonáljon, itt tegye meg a jelentést. Gondoltam, hallani akarod te is.

Mason bólintott.

– Egy ideig vártam Jerryt – folytatta Drake –, amíg eldőlt, vajon Minerva Minden személyesen jelenik-e meg a bíróságon. Megtehetette volna, hogy ügyvéddel képviselteti magát.

– És Minerva jelent meg? – érdeklődött Mason.

– Személyesen, minden-csáberejét bevetve – nevetett Drake. – Szemlátomást érti a dörgést. Mutogatja a lábát, hogy megnyerje magának a bírót, de finoman, decensen, nehogy rábizonyíthassák, hogy illetlenül viselkedik. Belevelő csaj.

Drake az órájára pillantott. Minden pillanatban telefonálhat Nelson.

– Nem volt valami pereskedés a Minden örökséggel kapcsolatban? – kérdezte hirtelen Della.

Drake elvigyorodott.

– De bizony volt, és lehetett volna még sokkal nagyobb cirkusz is belőle. Az öreg Harper Minden után hatalmas vagyon maradt, örökösnek meg se híre, se hamva sehol, míg végül egy vállalkozó szellemű nyomozó előkotorta Minervát.

– Minerva abban az időben eléggé zűrösen élt, és bizonytalan egzisztenciának számított. Állítólag meglehetősen féktelenül viselkedett. Most, hogy egy nagy rakás pénzhez jutott, idézőjelben mint balhész örökösneőről beszélnek róla.

– De ugye, Harper Minden nem a nagyapja volt? – kérdezte Mason.

– Az ördögöt, dehogy. Csak távoli rokonok voltak, oldalágon, és pillanatnyilag a vagyon nagy része még zárlat alatt van. Minerva csupán egy részét, úgy öt-hat millió dollárt kapott meg, de ...

– Mielőtt még megadóztatták volna? – kérdezte Mason.

– A végrendelet kikötése szerint minden adót a vagyonból kell levonni – magyarázta Drake –, és öregem, hát van miből. Hogy mit össze nem kotort az öreg Harper! Olyan gazdag volt, hogy már ő maga sem tudta, mije van. Voltak aranybányái, olajkútjai, birtoka, gyárai.

Megcsendült a telefon.

– Ez valószínűleg Jerry lesz – jegyezte meg Drake.

Della ment a telefonhoz, azután intett Paulnak, és átnyújtotta a kagylót.

– Rá tudja kapcsolni a telefont a hangosbeszélőre, Della? – kérdezte Drake.

A lány bólintott, megnyomott egy gombot, és egy, tárgyalásokon használatos, mikrofont helyezett Mason íróasztalának közepére.

– Minden szót hallani fogunk – mondta.

Drake, vagy három és fél méterre a mikrofontól, megszólalt:

– Halló, Jerry, hall engem?

– Persze hogy hallom – válaszolta Nelson.

Hangszórón keresztül felerősített hangja betöltötte az irodát.

– Látta a csajt? – kérdezte Drake.

– Hogy láttam-e? – kiáltotta Jerry. – Még most is levegő után kapkodok.

– Annyira lehengerlő?

– Hogy lehengerlő, az még semmi, de tényleg döbbenetes a hasonlóság.

– Csakugyan a megszólalásig hasonlítanak egymásra?

– Az nem kifejezés, hogy megszólalásig hasonlítanak. Egészen egyszerűen össze lehetne téveszteni őket. Ide figyeljen, Paul, nem lehet, hogy ezek a lányok mégiscsak rokonok? Úgy értem, közeli rokonok. Nem említette senki, hogy ennek a Minerva Mindennek testvére lenne?

– Nem tudok róla – válaszolta Drake.

– Hát, én pedig úgy emlékszem – folytatta Nelson volt valami zűr az örökséggel kapcsolatban. Minerva Minden bizonyítani tudta a rokoni kapcsolatot, s így megkapott néhány millió dollárt, de sosem tisztázták teljesen a családfát. Az a szóbeszéd járta, hogy Minerva anyjának volt egy nővére, aki ugyan már meghalt, de hagyott hátra gyermeket.

– Ennyire a fejébe vette, hogy a két lány rokonságban van egymással? – csodálkozott Drake.

– Az utolsó centemet teszem rá, hogy rokonok – jelentette ki Nelson. – Soha életemben nem találtam még szembe magamat ilyen zavarba ejtő dologgal. Ez a két lány teljesen

egyforma, egyforma az alakjuk, egyformák a gesztusaik. A hangjuk más és a hajuk is, s tán a bőrük színe, de mégis pokoli a hasonlatosság. Nem tudom, maguk ott benn milyen ügyön dolgoznak. Feltételezem, hogy kapcsolatban van azzal az örökséggel. Még mindig lóg húsz vagy harminc millió dollár, amiről még nem döntöttek. Ha a véleményemre kíváncsiak, hát darázs-fészekbe nyúltak.

– Rendben van – mondta Drake, Masonre pillantva, az ügynek erről a részéről tartsa a száját. Hol tartózkodik most?

– A bíróságon.

– No és mi van odabenn a teremben?

– Ó, hát a szokásos műsor. A bíró Minervára pislog a szemüvege fölött, és pirongatja. Külön-külön mindkét vádpontért ötszáz dollárra bírságolta, azaz összesen ezer dollárra.

Most éppen azt magyarázza neki, nagy kísértést érzett, hogy egyúttal börtönbüntetésre is ítélje; végül mégis úgy döntött, hogy nem teszi, mert érzése szerint Minerva esetében ennek nem volna semmi haszna. Felolvasta a feltételelesen szabadlábra helyezett viselkedését ellenőrző tisztviselő jelentését, végighallgatta a büntetés felfüggesztéséért benyújtott kérvény szövegét, és hiába handabandázott a védőügyvéd, megtagadta a lány büntetésének feltételes felfüggesztését, és kiszabta a bírságot. Kijelentette, tisztességtelen dolognak tartaná, ha a vádlott büntetés nélkül megúszná.

– Rendben – mondta Drake –, folytassa a munkát, és le ne vegye a szemét arról a lányról.

– Eddig sem vettem le, arra mérget vehet! – kiáltotta Nelson.

– Jól van, na – mondta Drake akkor hát, csak így tovább. Észrevette a lány, hogy hódolója akadt?

– Csudát! – nyugtatta meg Nelson. – Csak úgy hemzsegnek az imádók a tárgyalóteremben. Mindenki őt bámulja.

– Nos, csak így tovább – biztatta Drake.

– Rendben. Viszlát.

– Viszontlátásra.

Della Street megnyomta a telefont kikapcsoló gombot.

– Na, kiderítettél valamit? – kérdezte Drake, Masonre pillantva.

– Valamit, de nem sokat – válaszolta töprengve Mason.

– Miféle történést rejlik emögött, Perry? – érdeklődött Drake.

– Minerva Minden – magyarázta az ügyvéd – nyilvánvalóan dublózott keresett magának, az ő nyakába akarta varrni a felelősséget.

– A gázolásért? – kérdezte Drake.

Mason elgondolkozva bólintott.

– De hát mi történt tulajdonképpen? Nemrégiben megjelent egy hirdetés az újságban – mondta Mason -, amelyben havi ezer dollár fizetést ajánlottak bizonyos külső adottságokkal rendelkező nőnek. Megadták az életkort, a magasságot, a hajszínt és a súlyt.

– Nem vettem észre azt a hirdetést – rázta a fejét Drake.

– Akadtak rajtad kívül is épp elegendően, akik észrevették – közölte vele Mason és a lányokat alaposan megrostálták. Olyan nőket kerestek, akire ráillettek Minerva Minden ruhái, vagy a kópia róluk, hogy aztán, takarosán beöltöztetve, fel-alá sétáltassák a baleset színhelyén, hátha a közelben lakó tanú egyszer csak felismeri.

– A megszemélyesítő lányt?

– A megszemélyesítő lányt – bólintott Mason. – Így aztán nem Minerva kerül horogra. Később már hiába jönnek rá a tévedésükre, hisz valamennyi tanú legalább egy ízben már vallotta az ellenkezőjét. Ez roppantul meggyengítené a vád. helyzetét.

– Másrészt, ha fenntartják a vádat a megszemélyesítő lány ellen, Minerva tisztán áll.

– És találtak egy hozzá ennyire hasonló lányt? – hitetlenkedett Drake.

Mason ismét bólintott.

– Vannak ilyen ritka véletlenek, Paul. Alighanem megbíztak egy detektívügynökséget, keressen egy pontosan olyan alakú, magasságú és arcszínű lányt, akire illenek Minerva ruhái, s aki addig járkal fel-alá legalább egy tanú orra előtt, mígnem az felismeri. Ha pedig egy tanú felismeri, akkor felismeri a többi is, és mind sorra igazolja a

személyazonosságot.

Drake vigyorgott.

– Istenem, Perry, micsoda példája lenne a költői igazságszolgáltatásnak, ha ez a leányzó, aki ilyen ügyes újsághirdetéssel akarja kihúzni magát a pácból, ezenközben az ötvenegynéhány millió dolláros örökségből is letejelné mondjuk a felét az újsütetű testvérkének – de ez esetben, hova lyukadunk ki mi?

– Oda, hogy fogtunk valamiféle, igen veszélyes, aranyat tojó tyúkot – válaszolta Mason.

– Majd ...

Csengett a telefonon.

Della Street vette fel.

– Halló – szólta bele. – Kezével befogta a kagylót, s Perry Masonhez fordult. – Dorrie Ambler – suttogta.

Mason intett a lánynak.

– Kapcsolja rá a hangosbeszélőre, Della.

Egy pillanattal később Della Street bólintott, Mason pedig megszólalt:

– Halló, Miss Ambler.

– Ó, Mr. Mason! – kiáltotta a lány izgatott hangon. – Tudom, hogy nem lenne szabad ilyesmit kérnem, de nem tudna feljönni a lakásomra?

– Miért nem jön maga ide? – kérdezte Mason.

– Nem tudok.

– Miért nem?

– Figyelnek. Nem tudok kimozdulni innen.

– Hol az az innen ?

– A Parkhurst-házban, 907-es ajtó. Többen is ólálkodnak itt, egy férfi odakinn a folyosón befészkelte magát a seprütartó szekrénybe, és onnan pislog kifelé... A lakásom ablakából lelátok oda, ahol a kocsimat parkíroztam, ott meg valaki a kocsimat őrzi.

– Értem – mondta Mason. – Ez azt jelenti, hogy a rendőrség megállapította, hol lakik, és most le akarják tartóztatni gázolásért.

– Gázolásért? – visszhangozta döbbenten a lány.

– Igen. Ez történt szeptember hatodikán.

– És azt hiszi, az egészet azért főzték ki, hogy engem egy ilyen disznóságba belekeverjenek? – kiáltotta méltatlankodva a lány. – Képesek lennének engem odadobni áldozatul a helyett a dúsgazdag nő helyett, aki...

– Nyugalom, nyugalom – csillapította Mason. – Telefonon beszél, és nem tudhatjuk, nem hallgatja-e le valaki. – Most pedig jól figyeljen, Miss Ambler, egy igen-igen fontos dolog merült fel. Beszélnem keli magával, éspedig most, azonnal.

– De én nem mehetek sehova. Nem is akarok. Egészen egyszerűen rettegek.

– Azok az emberek rendörök – magyarázta Mason –, eszük ágában sincs bántani magát, de addig-addig lődörögnek majd maga körül, amíg megbizonyosodnak róla, hogy felkelt és felöltözött. Akkor aztán felmennek és becsörtetnek magához, s mindenfélét kérdeznek majd arról, hogy vezetett-e kocsit, és elgázolt-e valakit szeptember hatodikán.

– És én mit válaszoljak nekik?

– Pillanatnyilag semmire ne válaszoljon – mondta Mason. – Egyelőre nincs a zsebünkben minden bizonyíték, de a legjobb úton vagyunk. Annyit közöljön velük, hogy szeptember hatodikán otthon tartózkodott, de ezen túl mukkot sem.

– Mi közben teljes gőzzel nekilátunk az ügynek. Hol áll a kocsija?

– Odalent.

– Ugye azt mondta, hogy rálát?

– Igen.

– Hol a kocsi?

– A járda mellett.

– A házhoz nem tartozik garázs?

– De igen, vannak magángarázsok, csakhogy az én garázsom ajtaján történt valami a zárral, és nem nyitja a kulcsom. Különben amúgy sem használom túlságosan gyakran a garázst. Nem valami jó a szellőzése, és olyan penészes szag terjeng odabent, nem akarom, hogy a kocsimat is átítassa. Sok lakó tartja kint a kocsiját.

- Értem – mondta Mason. – Miss Ambler, valamit meg kell kérdeznem magától...
- Mondja, él az édesapja?
- Nem.
- És az édesanyja?
- Ő sem.
- De maga ugye ismerte a családját?
- Miért érdekli mindez, Mr. Mason?
- Felvetődött valami ezzel kapcsolatban, és még igen fontossá válhat.
- Az az igazság, Mr. Mason, hogy semmit nem tudok a családomról. Engem... szóval, engem örökbe fogadtak. Azt hiszem, hogy ...Na jó, minthogy maga az ügyvédem, hát magának megmondhatom. Törvénytelen gyerek vagyok.
- Mason és Paul Drake összenézett.
- Honnan tudja, hogy az? – kérdezte az ügyvéd.
- Mert az anyám adott örökbe, és.. Különben, sose néztem utána a dolognak.
- Gondolom, az enyém csak egy eset a sok közül. Néha elgondolkozom rajta, miféle családból is kerülhettem ki valójában.
- Soha nem próbált utánajárni? – kérdezte Mason.
- Nem. Hogyan próbálhattam volna?
- Nos, maradjon szépen otthon – fejezte be Mason –, odamegyek. Mr. Drake is velem jön, tudja, a detektív.
- Ó.., Most mindjárt indul Mr. Mason?
- Azonnal ott leszek – válaszolta az ügyvéd.
- Alig várom már.
- Hát, várjon csak meg szépen – mondta határozottan Mason ki ne mozduljon, bármi történjék is.
- Mason intett Della Streetnek, mire a lány egy gombnyomással kikapcsolta a hangosbeszélőt.
- Gyerünk, Paul – mondta Mason. – Amint Jerry Nelson megérkezik – fordult Della Streethez –, közölje vele, hogy jöjjön utánunk. Maga tudja a címet. Azt akarom, hogy Jerry nézze meg magának még egyszer Dorrie Amblert, hogy most már mind a két lányt tisztán lássa maga előtt. Meglehet, hogy olyan nyomba botlottunk, ahol megégethetjük magunkat.
- Viszont ez a nyom egy Ötvenmillió dolláros főnyereményhez vezet – kiáltotta Drake.
- A mindenségit, ekkora főnyereményért még akár meg is égetném magam egy kicsit.

## Ötödik fejezet

Drake a Parkhurst-ház előtt állította le a kocsiját. Paul Drake és az ügyvéd óvatosan szálltak ki.

– Paul – szólalt meg Mason látsz valakit, aki leskelődik a ház körül, vagy figyel egy kocsit ?

– Egyelőre nem – válaszolta Drake, tapasztalt pillantásával gyorsan körbe tekintve. Tudod, milyen kocsija van a lánynak?

– Nem, fogalmam sincs róla – rázta a fejét Mason. – Dolgozó lány. Valószínűleg négy-öt éves, nem túl drága kocsija lehet.

– Rengeteg ilyen kocsi áll itt – ingatta a fejét Drake. – Alkalmasint ócska kocsik, amelyet a feleség használ a bevásárláshoz, míg a család feje az új kocsival jár dolgozni.

– Agglegény létedre roppant jólelkű vagy ma délelőtt, nem gondolod? – jegyezte meg Mason.

– Állatian romantikusnak érzem magamat – közölte Drake, míg pillantása fáradhatatlanul járt körbe. Talán volt valami a szódabikarbónában, amit tegnap éjjel bevettem. A fasírozottban nem volt semmi, annyi biztos... Na jó, Perry, tiszta a terep idelent. Még a parkoló kocsikban sem ül senki.

– Jól van, gyerünk fel – bólintott Mason.

– Jobb, ha kidolgozunk valami tervet – ajánlotta Drake. – Tegyük fel, hogy ez a fickó a folyosón megpróbál elbújni, amikor felmegyünk.



– Majd kiugraszttjuk a nyulacskát a bokorból, és rögvest kiderül, mi járatban van.  
– Ha rendőr, akkor bajba jutunk.  
– Viszont, ha nem az, akkor ő jut bajba – mondta zordonan Mason. – De magyarázat nélkül nem ússza meg. Gyer'e, Paul, menjünk fel.

Felmentek a lifttel, kiszálltak a kilencedik emeleten, s Mason így szólt Paulhoz:

– Te menj balra, Paul, én jobbra indulok. Tartsd szemmel az egész folyosót.

A két férfi végigment a folyosón, ki-ki a magáén, aztán megfordultak, ugyanazon az úton visszatértek, míg a lift előtt ismét összetalálkoztak.

– Láttál valamit azon az oldalon? – érdeklődött Drake.

Mason megrázta a fejét.

– Semmit a világon.

– Jó, akkor gyerünk, beszéljünk a lánnyal ... Ne feledkezz meg róla, Paul, hogy ez az ügy az örökséggel kapcsolatban most teljesen mellékes. Pillanatnyilag erről nem tárgyalunk. Majd foglalkozunk vele később. Mindeddig engem kizárólag egyetlen dologra fogadtak fel.

– Éspedig? – érdeklődött Drake.

Mason vigyorgott.

– Mindössze arra, hogy ne engedjem Dorriet bűnbaknak felhasználni valamihez, amit nem is ő követett el. Na jó, Paul, itt vagyunk.

A 907-es ajtóhoz értek.

Mason a gyöngyházgombra nyomta az ujját. A lakás belsejéből hallani lehetett a bimbam csengő hangját.

Tökéletes csend uralkodott odabent.

– De hiszen a lánynak itthon kell lennie – mondta értetlenül Mason. Ismét megnyomta a csengőt, felhangzott a bim-bam dallam, aztán az ügyvéd kopogni kezdett az ajtón.

– Perry – szólalt meg Drake zaj van odabent, mintha vonszolnának valamit.

Mason az ajtóra szorította fülét.

– Úgy hangzik, mintha...végighúznának valamit a padlón – mondta, és még hangosabban dörömbölt az ajtón.

A lakásból tompa puffanás hallatszott, majd egy női sikoly, azután a sikoltás megszakadt, mintha valaki kezével befogná a nő száját.

Mason nekivetette magát az ajtónak. A zár kattant, s amennyire a réz biztonsági lánc engedte, az ajtó vagy háromujjnyira kinyílt.

Benn, a lakásban egy ajtó csapódott.

– Gyerünk – kiáltotta Mason, vállát nekivetve az ajtónak.

A fa recsegett, a lánc megfeszült, ám az ajtó még mindig ellenállt.

– Gyerünk egyszerre – üvöltötte Mason Drake-nek most mindketten. Indulj!

A két férfi nekiveselkedett az ajtónak. A biztonsági láncot tartó csavarok kipattantak, s az ajtó egy csattanással feltárult, nekicsapódott egy ajlóütközőnek, azután libegni kezdett a sarokpánton.

Mason és Drake egy röpké pillanatra megálltak az ajtónyílásban, felmérve a szemük elé táruló felfordulást.

A lakás egy nappaliból, hálósobából, fürdőszobából és konyhából állt. A hálószoa ajtaja tárva volt, a szekreter fiókjait kiráncigálták, s a komód tartalma kusza összevisszaságban, kupacba hányva hevert a padlón.

A nappaliban, szétterpesztett végtagokkal, egy férfi feküdt a hátán mozdulatlanul, természetellenes pózban, petyhüdten nyitott szájjal.

Az ajtó mögül, amely nyilvánvalóan a konyhába vezetett, zaj hallatszott.

Mason elsüvített Paul Drake mellett, s rohanva vetette magát az ajtóra.

Az ajtó engedett egy-két ujjnyit, de ismét becsapódott, amint Mason visszahátrált, hogy új lendületet vegyen.

– Gyerünk, Paul – ordította az ügyvéd – törjük be az ajtót!

Mindkét férfi teljes súlyával az ajtóra vetette magát. Az ajtó ismét engedett néhány ujjnyira, azután megint becsukódott.

– Valaki nekiveti magát az ajtónak a másik oldalon – kiáltotta Drake. – Vigyázz! Megtörténhet, hogy keresztüllőnek az ajtóablán.

– Ne törődj vele – üvöltötte Mason –, odabent egy nő veszélyben van. Törjük be az ajtót!

Drake megragadta a karját és odébbhúzta; – Ne bolondozz, Perry. Én már sok ilyen helyzetet láttam. A konyhában egy gyilkost szorítottunk sarokba. Telefonálj a rendőrségnek. Használd az eszedet, és főleg ne álldogálj az ajtó előtt. Ha a gyilkos rájön, hogy sarokba szorították, golyózáport zúdíthat ránk odaátról.

Mason az ajtót szemlélve álldogált.

– Rendben van, Paul – mondta. – Hívd fel a rendőrséget. Én vetek egy pillantást arra a férfire, és megnézem, mióta halott.

Az ügyvéd tett egy-két lépést előre, azután hirielen és tejjesen váratlanul megint rávetette magát a konyhaajtóra.

Az ajtó ismét megnyílt egy csöppet, azután visszacsapódott.

– Várj egy percig, Paul – mondta Mason. – Senki nem támasztja ezt az ajtót a túlsó oldalról. Egy széket, vagy effélét tettek oda, kipárnázták valami gumírozott... Gyere, segíts te is.

– Egy pillanat – intett Drake. – Fel kell hívnom a rendőrséget.

A detektív bemondta a telefonba a címet, a lakás számát, és közölte, hogy egy halott férfit találtak az egyik szobában; s hogy a gyilkos vagy a gyilkosok a konyhában vannak, és valószínűleg egy fiatal nőt, a lakás bérlőjét, túszként magukkal tartják.

Drake letette a kagylót.

Mason felragadott egy széket, perdített rajta egyet, azután belevágta a konyhaajtóba.

Az egyik ajtóábla rapityára tört. Mason kirúgott néhány szilánkot a cipője sarkával, bepillantott a konyhába, és így szólt; – Egy nagy konyhaasztalt toltak az ajtó elé, s az asztal és a fal közé matracokat szorítottak.

– Mondom neked – kiáltotta Drake odabent vannak, a konyhában. Menj onnan, a rendőrség pillanatokon belül megérkezik.

Mason újra meglengette a széket, belevágta egy másik ajtóáblába, pusztá kézzel kitorodelte a szilánkokat, a betört ajtón keresztül benézett a konyhába, azután hirtelen megfordult, és a folyosó felé iramodott.

– Mi történt? – kérdezte értetlenül Drake.

– Van egy hátsó ajtó is. Nyitva áll.

Az ügyvéd kiért a folyosóra, befordult a kanyarban, egy L alakú folyosón rohant tovább, odaért a tárva álló ajtóhoz, és már bent is volt a konyhában. Drake néhány lépéssel mögötte szaladt.

– Na – jelentette ki Drake mi aztán szépen bedőltünk ennek. Pontosan úgy tűnt, mintha valaki belülről támasztotta volna az ajtót. Látod, hogyan csinálták. Fogtak két matracot, egyet az ajtó és az asztal közé szorítottak, a másikat az asztal és villanykályha közé, így aztán néhány ujjnyira engedett az ajtó, de annyira nem, hogy ki lehessen nyitni.

Szakasztott, mintha valaki belülről nekitámaszkodna.

Drake visszaszaladt a telefonhoz, ismét tárcsázta a rendőrséget, és azt mondta: – Közöljék az ügyeletessel, riassza a gyilkosság és emberrablás ügyében erre tartó kocsikat, hogy egy vagy több férfi és egy nő – akit valószínűleg túszként tartanak fogva – éppen most szökött meg innen a házból. Talán már leértek az utcára, de még nem juthattak messzire. Feltétlenül riasszák az URH-s kocsit.

Drake letette a kagylót, azután a padlón mozdulatlanul heverő alak mellett térdelő Masonhoz lépett.

– Ez a fickó még él – jelentette ki az ügyvéd.

Drake kitapintotta a férfi pulzusát. – Gyenge, alig lehet érezni – mondta –, de dobog a szíve. Azt hiszem, jobb lesz, ha mentőért telefonálunk. Ő! Ide nézz!

A detektív egy kis piros foltra mutatott a férfi ingén.

Kigombolta az inget, felhúzta a trikót, s a férfi bőrén egy apró lyuk került napvilágra.

– Mi az ördög ez? – kiáltotta Drake.

– Egy huszonkét kaliberes golyó ütötte seb – közölte vele Mason. – Vigyázz, Paul, ne nyúlj semmihez, mert... Menj és hívd fel újra a rendőrséget, hogy ez az ember még él. Hátha még idejében jön a mentőkocsi, és beérnek vele a kórházba.

Drake ismét a telefonhoz lépett, és hívta a rendőrséget. Azután odament ő is az

üggyvédhez. A két férfi egy ideig az ajtóban álldogált.

– Ugyan, honnan kerültek ide a matracok? – kérdezte Drake.

– Nyilván a hálósobából, a franciaágyból – válaszolta Mason. – Kihurcolták őket a konyhába. Láthatólag arra készültek, hogy elbarikádozzák magukat, onnan lövöldöznek ki, de aztán rájöttek, ha eltorlaszolják a konyhaajtót, megléphetnek a folyosó felé, s már lent is vannak a lépcsőn.

– Gondolod, hogy ketten voltak?

– Két matrac van ott – mondta Mason. – Az ágyneműkön látni, hogy valaki egészen egyszerűen megragadta a matracok sarkát, és végighúzta őket a szobán. Alighanem arra már nem volt ideje, hogy kétszer tegye meg az utat, vagyis legalább két, esetleg három ember működött, mert egyikük a lányt fogta, az elfojtott sikoly csak az lehetett.

– S mindez azóta, hogy megnyomtuk a csengőgombot. Nem lazáltak, annyi szent – jegyezte meg Drake. – Persze, meg is hallhattuk volna, hogy mozognak odabenn. Abban az esetben ...

– Tizenöt másodpercbe belefér – jelentette ki Mason. – Nagyon sok mindent lehet csinálni tizenöt másodperc alatt. Ha az a lány egy kicsikét előbb sikít, azonnal betörhettük volna az ajtót, s nem álldogálunk ott, mint két hülye.

– És ki lehet a lány? – tűnődött Drake.

– Az ügyfelem, Dorrie Ambler – válaszolta Mason.

– Csak nem gondolod, hogy ennyire fontos nekik? – álméklodott Drake. – Az ...

– Mi történik itt? – harsant egy hang az ajtóban.

Mason az egyenruhás rendőr felé fordult.

– Az, amit lát. Lövöldöztek, emberrablást és betörést követtek el. Beszorítottuk a fickókat a konyhába, de elbarikádozták a konyhaajtót, aztán a hátsó lejáraton keresztül leléptek.

A rendőr odalépett a padlón fekvő emberhez: – Én úgy nézem, ez itt már haldoklik.

– Kihívtuk a mentőt – mondta Mason.

– Közölték velem. Tudnak személyleírást adni ezekről az alakokról, akik ezt a disznóságot elkövették?

Mason megrázta a fejét.

– Értesítettem a rendőrséget, hogy riasszák a ... – kezdte.

– Tudom, tudom – bólogatott a rendőr.

– Négy URH-s kocsit irányítottunk ide a körzetbe, s mindenkit feltartóztatnak, aki kilép a házból. De már alighanem bittal üthetjük a nyomukat. Na, megérkezett a mentő.

– Jól van, fiúk – fordult Masonékhoz a rendőr. – Köszönjük a szolgálataikat, ennél többet igazán nem tehettek. Most menjenek ki szépen a folyosóra, okosabb, ha nem hagyunk itt több ujjlenyomatot a kelleténél. Igyekezzünk nem bolygatni a bizonyítékokat.

Mialatt Mason és Drake a folyosón várakoztak, a mentők hordágyon kivitték a szobából a férfit, aztán megint rendőrök érkeztek. Végezetül befutott Tragg hadnagy is, a Gyilkossági Csoporttól.

– Nahát, nahát, nahát! – kiáltotta Tragg. – Micsoda meglepetés! Maga általában a kerítés túlsó oldalán áll, Perry. Hallom, most maga kérte a rendőrség együttműködését.

– Bizony, én – jelentette ki Mason. – Olyan sok nehéz percet szerzett nekem már ez a maguk buzgó rendőrsége, egyszer igazán megkönnyíthetnék a dolgomat.

– Volna talán valami mondanivalója a számunkra? '- érdeklődött a hadnagy.

– Attól tartok, édeskevés – mondta Mason. – Ennek a lakásnak a tulajdonosa olyan ügyben kért tőlem tanácsot, amit e pillanatban nem áll módomban felfedni, azt viszont igen, hogy amikor ma délelőtt felhívott telefonon, már tartott tőle, hogy a személyes biztonsága veszélyben forog.

– Mikor hívta fel magát?

– Negyed tizenegy után öt perccel.

– Honnan tudja ilyen pontosan?

– A délelőtti eseményeiből vissza tudom vezetni.

– Miféle eseményekből?

– Egy bírósági tárgyalásból például, ami érdekelt, s épp ezért figyelemmel kísértem.

– Mondja, Perry, nem titkolózik maga egy kicsit jobban a kelleténél? – érdeklődött

Tragg.

– Én csak azt teszem, amit az ügyfelem érdekében tennem kell – mondta Mason. – Tapasztalataim szerint, amit az ember a rendőrséggel közöl, azt nemegyszer az újságok hasábjain látja viszont, én pedig távolról sem vagyok biztos benne, hogy ügyfeletem megörvendeztetné, ha az ügyeit a nyilvánosság elé tárnák. Mindenesetre ma reggel a lány felhívott telefonon, s azt mondta, szeretné, ha azonnal átjönnék ide, hogy az az érzése, figyelik a lakását, és alighanem olyasmit terveznek ellene, ami nem volna ínyére.

– És maga meg Paul Drake, a két hűséges testőr megjelentek, és rohammal bevették a terepet – jegyezte meg Tragg. – Miért nem telefonált inkább a rendőrségre, Perry?

– Arra gondoltam, talán az ügyfelem nem lelkesedik ezért az ötletért.

– Hogyan jutott erre a gondolatra?

– Talán úgy, hogy ellenkező esetben vette volna a kagylót, és telefonált volna a rendőrségnek ő maga.

– Van odalent egy garázs – mondta Tragg –, az épülethez tartozik. Le akarunk menni oda egy kis terepszemlére. Azt hiszem, legjobb lesz, ha maga meg Drake is lejönnek velünk. Jobb szeretem, ha szem előtt vannak.

– És ezzel itt mi történik? – érdeklődött Mason, a lakás felé intve.

– Ez ráér – intett a hadnagy. – Mindenre vigyáznak, a bűnjelek meg amúgy is megvárnak minket, én viszont körül akarok nézni a garázsban, hátha találunk ott valamit.

– Semmit nem fog találni – mondta Mason.

– Honnan tudja?

– Hát inkább csak megérzés, hogy valószínűleg semmit nem talál ott.

– Gondolja, hogy azt a lányt a tulajdon kocsijával rabolták el?

– Fogalmam sincs róla.

– De úgy véli, hogy elrabolták?

– Szilárd meggyőződése, hogy akarata ellenére hurcolták el.

– Na jó – mondta Tragg nézzünk le a garázsba. Közölnöm kell magával valami újságot, Perry.

– Éspedig?

– Ebben az épületben a lakásokhoz magángarázsok tartoznak, a lakásokkal együtt adják őket bérbe. A fiúk benéztek az ehhez a lakáshoz tartozó garázsba, és mit gondol, mit találtak ott?

– Csak nem Miss Ambler holttestét? – kiáltott fel az ügyvéd.

– Dehogy, dehogy, dehogy – vetette közbe gyorsan a hadnagy. – Nem akartam megijeszteni magát, Perry. Mindössze tapintatosan szeretném tudtára adni a dolgot Olyasmit találtunk, amit bizony már napok óta keresünk.

– Micsodát?

– Egy vajszínű Cadillacet, a rendszáma WHW 69, szeptember ötödikén lopták SanFranciscóban, szeptember hatodikán itt a városban elgázoltak vele valakit, és persze az áldozatot cserbenhagyták.

– Úgy érti, hogy azt a kocsit találták meg a garázsban?

– Azt bizony. Lopott kocsi, a lökhárítója egy kicsit behorpadt, a bal oldali fényszóró lencséje összetört, s tökéletesen hozzáillik egy hegyes üvegszilánk, amelyet a baleset színhelyén találtak. Szeretném, ha megnézné.

– Akkor annak a lánynak igaza volt – mondta elgondolkozva Mason.

– Miféle lánynak?

– Az ügyfelemnek.

– Miben volt igaza?

– Ne haragudjon, Tragg, e percben nem közölhetek magával minden részletet, de azt kijelenthetem, hogy a szóban forgó kocsi volt a főszereplő abban az ügyben, ami miatt a lány hozzám fordult.

– Gyönyörű, igazán gyönyörű – jelentette ki a hadnagy. – Akkor pedig, ha segíteni akar az ügyfelén, és segíteni óajt a rendőrségnek, talán jó volna, ha mesélne egy kicsit arról, mi nyugtalanította azt a lányt, nehogy még a végén valami nagyon csúnya dolog történjen vele.

– Rendben van – bólintott Mason elmondok magának mindent, amit lehet. A lány

határozottan érezte, hogy megkísérik belekeverni ebbe a . . . Szóval az volt az érzése, hogy az a dolog összefüggésben áll a szeptember hatodikai eseményekkel. De nem tudta biztosan, miről van szó tulajdonképpen.

– Maga pedig vállalta, hogy fényt derít az egészre?

– Nos, egy kicsit utánanéztem.

– És kiderítette, hogy gázolás történt.

– Igen.

– S azt is tudta, hogy a kocsi, amellyel gázoltak, itt van, ebben a garázsban?

– Természetesen nem tudtam – jelentette ki Mason és hadd világosítsam fel, nem voltam bűnpártoló semmiféle gázolási ügyben, nem fedeztem semmiféle bűncselekményt, azt a kocsit pedig néhány perce vihették be a garázsba ugyanazok, akik miatt ezt a vizsgálatot most folytatjuk.

Egy rendőr érkezett a lifttel, Összehajtott papírlapot nyújtott át a hadnagynak.

Tragg széthajtotta, elolvasta az üzenetet, ismét összehajtotta a papírlapot, Perry Masonre pillantott, és így szólt:

– Na most majd megtudja Perry, milyen érzés a másik oldalon állni.

– Hogy érti ezt?

– Az a férfi, akit elvitt a meghalt, mire odaértek, s így most gyilkossági ügygel állunk szemben.

– Reméljük, nem két gyilkossággal kell majd szembenéznünk – jegyezte meg Mason.

Tragg a lifthez vezette a két férfit, le az alagsorba, ki, az épület hátsó részén levő parkolóhelyre, ahol egy sor számozott garázs állt.

– Erre – intett Tragg, keresztülvezetve Masont a parkolóhelyen, ahhoz a garázshoz, amely fölött a 907-es szám állt.

A hadnagy kulcsot vett elő a zsebéből, kinyitotta a zárat, s így szólt:

– Most pedig arra kérem, tegye zsebre a kezét, és ne nyúljon semmihez. Nézze meg jól a kocsit, ennyi az egész, amire szükségünk van.

Mason zsebre vágta a kezét, s egy pillanat múlva Drake is.

A hadnagy felgyújtotta a villanyt.

– Ott a kocsi – mutatta.

Mason a vajszínű, nagy kocsira pillantott.

– Látom, hogy ott van – mondta.

– Nézze meg a jobb oldali lökhárítót is – mondta Tragg. – Jöjjön idebb egy kicsit, még egy csöppet tovább, most jó. Látja? Látja ezt a pókhálót és benne a legyeket?

A pókháló a kocsi emblémájától a garázs sarkában álló kis munkapadig vezet, és nézze csak meg a fennakadt legyeket. Ez a pókháló már jó ideje porosodik itt.

A hadnagy Mason arcát figyelte.

– Ide figyeljen; Perry – mondta aztán –, régi fiú vagyok én a szakmában, nekem elhiheti, nem szabad röglön készpénznek venni, amit egy nő feltalál magának, különösen akkor nem, ha már alkalma volt rá, hogy begyakorolja meséjét.

– Ha az ügyfelét Dorrie Amblernek hívják, akkor lehet, hogy elraborták, lehet, hogy nem. Mindenesetre a lakásban, a padlón egy férfit találtunk, akit meggyilkoltak. Lehet, hogy a lánynak része volt a gyilkosságban, lehet, hogy nem, de a garázsában ott áll egy kocsi, és ehhez az autóhoz bizony – nagyon is köze van. Először is lopott kocsi, másodsor pedig egy gázolási ügyben játszott szerepet.

– Namármost, Perry, feleljen nekem, pontosan mennyit tud Dorrie Ambler ügyeiről?

Mason elgondolkozva hallgatott egy pillanatig.

– Nem valami sokat – mondta végül.

– Amit tud, őtöle tudja?

– Amit tudok, őtöle tudom – hagyta helyben Mason.

– Na jó – mondta Tragg. – Kettőnk közt marad, hogy megmutattam magának ezt a pókhálót. Befújuk majd sprayvel és lefényképezzük. A kerületi ügyész biztos meglovagolja a bizonyításában, amikor sor kerül rá. A saját felelősségemre mutattam meg magának. Azt javaslom, kössünk egyezséget, Perry. Ez az információ létfontosságú a maga ügyfele számára. Gondolkozzon, tud-e valamit, ami létfontosságú nekem.

Tragg kikísérte Masont és Drake-et a garázsból, s bezárta mögöttük az ajtót.

- Nos, mit szól hozzá, Perry? – fordult aztán az ügyvéd felé.
- Ide hallgasson, Tragg – mondta Mason nagyon szívesen együttműködnék magával, de előbb végig kell gondolnom az egész ügyet, és meg kell győződnöm bizonyos információk helyességéről.
- S miután meggyőződött róla, mindent a rendelkezésünkre is bocsát?
- Mindent, amit lelkiismeret-furdalás nélkül átadhatok, anélkül, hogy ártanék vele az ügyfelemnek.
- Rendben van – mondta a hadnagy ha ennyit kínál, ennyit kell elfogadnunk.
- Én viszont – folytatta Mason – szintén megkérném magát valamire.
- Éspedig?
- Értesítene, amint érintkezésbe lép az ügyfelemmel?
- Amikor mi érintkezésbe lépünk az ügyfelével, Mason, egy gyilkosság és egy cserbenhagyásos gázolás körülményeiről fogjuk kikérdezni, s első dolgunk lesz közölni vele, hogy jogában áll az ügyvédjéhez fordulni, ha kívánja. De a világon mindent elkövetünk majd, hogy beszédre bírjuk. Ezt maga is tudja.
- Igen – mondta Mason – tudom.

## Hatodik fejezet

Amint Tragg hallótávolságon kívül került, Mason azonnal Drake-hoz fordult, és így szólt:

- Hívd fel az irodádat, Paul. Meg akarom találni Minerva Mindent. Beszélni akarok vele, mielőtt még a rendőrség előkerítené.
- Rendben – bólintott Drake menjünk még egy pár lépést, aztán telefonálok.
- Lehet, hogy Minerva még mindig a tárgyalóteremben van ~ jegyezte meg Mason.
- Meglehet; – bólintott Drake de nekem az az érzésem, hogy az ügyvédje az első adandó alkalommal kivonja a forgalomból.
- Mind a ketten tudjuk, hogy Minerva Mindennek ezer dollár bírság annyi, mint neked egy ötcentes, amit bedobsz a parkolóhely automatájába. Minny Minden fülének a bíró kukliprédikációja nem jelentett többet pusztá szófecsérlésnél. Ez a lány éppen eleget nyüzsgött már ahhoz, hogy tudja, hogyan játssza meg magát. Illedelmesen meghallgatta a bíró leckéztetését, illő szerénységgel kifizette az ezer dollárt, azután gyorsan távozott valahová, ahol felbonthat egy üveg pezsgőt megünnepelni a győzelmet.
- ~ A bírók nem kedvelik, ha az általuk éppen elítélt személy ünnepelget. Az ügyvédek tudják ezt, és ez az ügyvéd nemcsak erre az egy ügyre gondol, hanem Minny elkövetkezendő ügyére, meg a saját magáéra, amely ugyanez előtt a bíró előtt folyik le, s éppen ezért fogadok bármiben, hogy közölte a lánnyal, vonja ki magát a forgalomból, kerülje a nyilvánosságot, ne fogadjon senkit, de még csak telefonon se beszéljen senkivel.
- Igen – bólintott Mason –, ez ésszerűnek tűnik. Az adott helyzetben, ha ő lenne az ügyfelem, én is ezt ajánlanám, Paul. Mindenesetre hívd fel az irodádat, és lássuk, beérkezett-e valami jelentés.

Továbbhajtottak vagy hat háztömböt, míg Mason észrevett egy benzinkutat, ahol telefonfülke is volt, s már úgy tűnt, kellő távolságban vannak a hadszíntértől.

Drake bement telefonálni, azután visszatért, és azt mondta.

- Igazad volt, Perry. A lányt az ügyvédje villámgyorsan elvitte a bíróságról. Miss Minden bement egy fülkébe, hogy néhány helyre megtelefonálja diadalát, de az ügyvéd utolérte, s a második hívás után kirángatta a fülkéből. Beültette a tulajdon kocsijába, és személyesen fuvarozta ki Montrose-ba. Feltehetően azóta is ott vannak mindketten.
- Ki az ügyvédje? – kérdezte Mason.
- Herbert Knox – válaszolta Drake – a Gambit, Knox és Belam-tól.
- Úgy, az öreg Herb Knox? – mondta Mason. – Mézesmázos alak. Mondd, akkor is az ügyvédje volt már, amikor a lány megkapta az örökséget?
- Nem tudom – rázta a fejét Drake de nem hiszem. Úgy emlékszem, jó Ideig váltogatta az ügyvédjeit.
- Hát erre a munkára nem találhatott volna Herbert Knox-nál alkalmasabbat – jegyezte meg Mason. – Simaszájú, behízsgó modorú és minden hájjal megkent, tapasztalt róka a

tárgyalóteremben.

– Na jó, és akkor most mi a teendő? – kérdezte Drake.

Mason elgondolkozott egy pillanatig.

– Telefonálni fogunk – mondta aztán. – Felhívjuk Minerva montrose-i házát, s majd meglátjuk, mire jutunk.

– Biztosan titkos száma van – legyintett Drake.

Mason megrázta a fejét.

– Nyilván két vagy három telefonja is van, Paul. Kettőnek talán titkos a száma, de egynek benne kell lennie a telefonkönyvben. Alkalmasint egy titkárnő vagy ügyintéző válaszol majd, de annyi hasznunk csak lesz belőle, hogy átadják az üzenetet.

– Mi haszna, ha át is adnak neki valami üzenetet? – kérdezte Drake.

– Szerintem lesz haszna – jelentette ki Mason. – Azt hiszem, olyasmit tudok üzeni neki, amittől begyullad majd egy kicsit, és akcióba lép.

Drake közben fellapozta már a telefonkönyvet, s most így szólt:

– Rendben van, itt a szám. Igazad volt. Van egy nyilvános telefonszáma is.

Mason feltárcsázta a számot. Kellemes női hang szólt bele a telefonba.

– Tessék, mit óhajt? Itt a Minden ház.

– Itt Perry Mason, az ügyvéd – válaszolt Mason. – Miss Mindennel szeretnék beszélni.

– Attól félek, Mr. Mason, ez leheletlen, de ha óhajtja, átveszem az üzenetet.

– Közölje Miss Mindennel – mondta Mason hogy tudom, ki lövöldözött a repülőtéren, és szívesen elbeszélgetnék vele egy kicsit.

– Átadom az üzenetet, Mr. Mason. Hol hívhatom vissza?

– Tartom a vonalat.

– Igazán, sajnálom, de ilyen gyorsan nem tudok beszélni Miss Mindennel.

– Miért, nincs otthon? – érdeklődött az ügyvéd.

– Felhívom önt később, az irodájában. Viszonthallásra – mondta a női hang, és a telefon megcsörrent, amint lerakták.

– Ide figyelj, Paul – mondta Mason van egy csöppnyi esélyünk, hogy kiérünk a montrose-i házba, még mielőtt Herbert Knox távozik onnan. Ha tudok beszélni a lánnyal, talán alkalmam lesz megvilágítani néhány dolgot, és talán hozzájuthatunk olyan információkhoz, amelyek megmenthetik Dorrie Ambler életét. Nem szándékszem mindent közölni a rendőrséggel, amit tudok, de az az érzésem, hogy ... Gyere, Paul, menjünk.

~ Ahogy akarod – mondta Drake –, de fogadok veled, hogy az öreg Herb Knox másfél kilométer körzetben sem fog téged az ügyfele közelébe engedni.

– Csak ne nagyon fogadj – intette Mason még veszíthetsz.

A gyorsforgalmi utakon jó iramban haladtak előre, ebben a napszakban nem volt torlódás. Könnyű volt sietni a sebesen haladó kocsisorban, nem úgy, mint a délutáni csúcsforgalomban, amikor összetorlódnak a kocsikaravánok.

Minerva Minden montrose-i birtoka méltóságteljes épület volt egy dombtetőn. Mason végighajtott a homokkal felszórt kocsifelhajtón, amely csodálatosan festői parkon vezetett át, és beállt kocsijával a parkolóhelyre, ahol már legalább egy tucat kocsi sorakozott.

– Egész kis tömeg gyűlt itt össze. Lehet, hogy a többieket is ugyanaz vezérelte, ami minket?

– Néhány kocsi alighanem újságíróké, néhány pedig lehet az alkalmazottaké is – mondta Mason. – Nem tudod véletlenül, Paul, milyen kocsija van Herbert Knoxnak?

– Nem.

– Az egyik kocsi, gondolom, az övé. Legalábbis azt remélem.

A két férfi kiszállt, és felment a széles verandára vezető lépcsőn. Mason csengetett.

Egy nagydarab fickó, aki inkább testőrnek látszott, mint inasnak, ajtót nyitott, s csak állt ott némán.

– Miss Minerva Minden magántitkárnőjével szeretnék beszélni, valakivel, aki az ügyeit intézi – szólalt meg Mason. – Perry Mason vagyok, s roppant sürgős ügyben keresem.

– Várjanak itt – mondta a fickó. A falon elhelyezett telefonhoz lépett, ami olyan leleményesen volt megkonstruálva, hogy még a közelben állva sem lehetett egyetlen szó sem hallani abból, amit mond.

Egy perc múlva feléjük fordult.

- A másik úr kicsoda? – kérdezte.
- Paul Drake, magán-detektív.

A fickó ismét a telefonhoz lépett, nem sokkal később letette a kagylót, és így szólt:

- Erre tessék.

Mason és Drake áthaladtak a teremnyi hallon, aztán követték az inast egy szobába, amely valaha nyilvánvalóan könyvtárszoba lehetett. Most valamiféle fogadószobának rendezték be, rejtett világítással, egy asztal állt benne, szőnyegek, süppedős bőrfotelek, s az egész sajátosan egyesítette magában egy gazdag ház dúsan berendezett szobájának légkörét meg egy hivatalos helyiség hangulatát, ahol az ügyfelek a sorokra várnak.

- Foglaljanak helyet, kérem – mondta az inas, és távozott a szobából.

Egy perc múlva magas, átható tekintetű, negyven-ötven közötti nő lépett a szobába, hosszú lépteivel egyenesen Mason felé tartott.

– Jó napot, Mr. Mason – mondta. – Henrietta Hull vagyok, Miss Minden magántitkárnője. Gondolom, Mr. Paul Drake-hez van szerencsém.

Könnyedén egy székhöz lépett, gyakorlott, gyors pillantással felmérte magának a két férfit, azután megszólalt:

- Beszélni óhajt velem, Mr. Mason?
- Tulajdonképpen Minerva Mindennel szeretnék beszélni – mondta Mason.
- Sokan szeretnének – válaszolta Henrietta Hull.

Mason mosolygott.

- Miss Hull vagy Mrs. Hull?

– Egyszerűen Henrietta Hull – jelentette ki mosolyogva a nő de ha már feltétlenül valami támpontra van szüksége, hát Mrs.

- Elképzelhető volna, hogy beszéljünk Miss Mindennel?

– Teljességgel elképzelhetetlen, Mr. Mason. Semmit, a világon semmi olyat nem tud közölni Miss Mindennel, ami miatt fogadhatná. Az igazság az, és ennyit talán még elárulhatok: amikor Miss Minden ügyvédje tudomást szerzett róla, hogy maga beszélni akar az ügyfelével, kifejezetten azt tanácsolta Miss Mindennek, semmilyen körülmények között ne tárgyaljon magával.

- Ha szükséges, akkor beszélek az ügyvédjével – mondta Mason.

Henrietta Hull megrázta a fejét.

– Ezzel semmire sem menne, Mr. Mason. Mr. Knox nem állandó ügyvédje Miss Mindennek.

- Hanem ki az? – kérdezte Mason.

– Nincs állandó ügyvédje – világosította fel Henrietta Hull. – Miss Minden akkor fogad ügyvédet, amikor éppen szüksége van rá. Akkor viszont a legjobbat szerzi meg a szakmában. Ezúttal úgy döntött, hogy Herbert Knox a legmegfelelőbb ügyvéd.

- Megtudhatnám, hogy miért? – érdeklődött Mason.

A nő pillantása csöppet megenyhült.

- Azért kérdezi, mert úgy érzi, szakmailag alábecsülték? – kérdezte megértően.

– No nem – rázta a fejét Mason –, pusztán kíváncsiság. Maga annyira határozottan beszélt, mintha valamiféle listát vezetnének az ügyvédekről.

– Ezt eltalálta, Mr. Mason – mondta a nő -, és talán érdekelni fogja, hogy maga listavezető a rendelkezésre álló ügyvédek között, gyilkossági ügyekben és súlyos bűncselekmények esetén. Vannak viszont ügyvédek, akiket karambolok és közlekedési kihágások ellátására tesznek alkalmassá a képességeik.

Mr. Knoxot alkalmasnak találtuk erre az ügyre nem utolsósorban azért, mert gyakran golfozik együtt a bíróval, aki a tárgyaláson elnökölt.

– S honnan tudta meg – kérdezte Mason –, hogy éppen melyik bíróra osztják ki az ügyet?

A nő elmosolyodott, azután azt mondta:

- Térjünk a tárgyra, Mr. Mason, milyen ügyben óhajtott beszélni Miss Mindennel?

– Rendben van – bólintott Mason –, kirakom a kártyáimat az asztalra. Miss Minden felfogadott valakit, akit a hasonmásaként futtat.

– Csakugyan? – mondta a nő felhúzza a szemöldökét. – Ön ezt határozottan állítja, Mr. Mason?



– Határozottan állítom.

– Rendben van – mondta Henrietta Hull. – Ön azt állítja, hogy Miss Minden felfogadott egy dublőzt. Na és aztán?

– A repülőtéri zűrzavart – jelentette ki Mason – sok-sok fejtörés után azért rendezte valaki, hogy napvilágra hozza, miszerint Miss Mindennek van egy hasonmása. Csakhogy Miss Minden is talpraesett lány, és gyors számítás után úgy döntött, jobb üzlet vállalni a felelősséget a lövöldözésért, mint felfedni a tényt, hogy fogadott egy megszemélyesítőt.

– Meglepő dolgokat állít, Mr. Mason. Remélem, bizonyítékkal is rendelkezik, amellyel alátámasztja ezt az állítást.

– Tartom magam az állításomhoz – mondta Mason –, s szeretném, ha továbbítaná Miss Mindennek. Azt is szeretném, ha közölné vele, hogy általában nem bánok kesztyűs kézzel az ellenfeleimmel, s nem ismerem ugyan kisded játékainak minden részletét, de annyit tudok, hogy az a bizonyos hirdetés, amivel a hasonmását kiválasztották, illetve csalétek inkább, amit megetettek ezzel a hasonmással, úgyhogy egyszeriben egy előre kitervelt helyzetben találta magát, hogy bizony ez az egész agyafúrtan kidolgozott csapda volt, amiből az áldozat belesétált az igazi, a halálosan veszedelmes csapdába.

– Fogalmam sincs róla, hogy a hasonmását Miss Minden tudtával keverték-e veszedelmes helyzetbe, vagy sem – folytatta Mason de a helyzet most már odáig fajult, hogy ezt a fiatal lányt igen nagy veszély fenyegeti.

A rendőrség felszólított, hogy közöljem, amit tudok. Nincs kedvem világgá kürtölni egy történetet, amivel a sajtó kikezdheti Miss Minden jóhírét.

Henrietta Hull elmosolyodott:

– Miss Minden szárára nem újdonság, hogy a sajtó a jóhírével foglalkozik.

– Ezt úgy érti, hogy még kedvét is leli benne? – kérdezte élesen Masori.

– Úgy értem, hogy nem újdonság számára.

– Rendben van – jelentette ki Mason –, azt hiszem, eleget mondtam el magának ahhoz, hogy felmérje az álláspontomat és azt, hogy elkerülhetetlenül szükséges azonnal beszélnem Miss Mindennel.

– Az szóba sem jöhet, hogy azonnal beszéljen vele – közölte Henrietta Hull –, de, mint már telefonon említettem, szívesen átadom az üzenetét, és később felhívom az irodájában.

– Mikor? – kérdezte Mason.

– Azonnal, amint a szükséges előkészületek megtörténtek, vagyis inkább azt mondhatnám, amint a szükséges óvintézkedéseket végrehajtották.

– Rendben van – bólintott Mason –, csak szeretném hangsúlyozni, hogy van olyan, hogy közlekedési kihágás, aztán van olyan is, hogy valaki vaktöltényekkel lövöldözik. De az emberrablás bűncselekmény, amely igen komoly következményekkel járhat, a gyilkosságot pedig halálbüntetéssel sújtják.

– Köszönöm, Mr. Mason – válaszolta Henrietta Hull. – Ön persze ügyvéd, de magam is dolgozó nő vagyok, és ismerem a törvény idevágó szakaszait.

Hirtelen felállt, jelezve, hogy a tárgyalás véget ért. Kezet nyújtott Masonnek, s a hosszú búcsúpillantásban elismerés tükröződött.

Azután Paul Drake-hez fordult.

– Nagyon örülök, hogy megismertem, Mr. Drake. Azt is közölhetem, hogy a maga irodája szintén listavezető. Ha szükségünk lenne egy feddhetetlenül tisztességes nyomozóirodára, biztosan önöket bíznanék meg.

Drake elmosolyodott.

– Úgy érti, hogy listát vezet a kevésbé feddhetetlen nyomozóirodákról is?

– Tökéletes listáink vannak – közölte a nő rejtélyesen. Azután ismét Masonhez fordult.

– És ne feledkezzen meg róla, Mr. Mason, hogy a legelső helyen szerepel a súlyos bűncselekmények listáján.

– Gyilkosság bűncselekményére gondol? – kérdezte Mason.

– Arra – bólintott Henrietta Hull, s csöppnyi habozás után hozzátette – gyilkosságra vagy emberrablásra.

Mason elfordította a kulcsot belső irodájának biztonsági zárában, belépett, és Della Streettel találta szemben magát. A lány megszólalt:

– Ezért őszülnek meg korán a titkárnők. Tudja-e-, Mr. Perry Mason, hogy két ügyfelet is kellett volna fogadnia, akik előre bejelentették magukat? Én igyekeztem húzni az időt, de ha nem esik közbe az ebédszünet, még többen is jöttek volna. Azt mondtam nekik, hogy maga elment egy klubba, ahol munkaében vesz részt.

– Már egészen jól beletanult a rögtönzött mellébeszélésbe – dicsérte Mason.

A lány elmosolyodott.

– Ez szabadon fordítva azt jelenti, hogy jó képességű, könnyed, fesztelen, tehetséges hazudozó vagyok...Látja, milyen hatást gyakorolt az erkölcsömre, Mr. Perry Mason.

~ Ha soká mossa a víz, egy kőszikla is kimozdul a helyéből – mondta Mason.

– Visszatérve az erkölcsökre, gondolom, igen fontos oka volt a távolmaradásra.

– Rendkívül fontos okom volt rá.

~ Ebédelt?

– Nem.

– A berendelt ügyfeleket megpróbáltam itt tartani. Először azt mondtam, hogy ebéd után azonnal fogadja majd őket, aztán egy idő után közöltem velük, hogy később végez, még nem tudott elszabadulni a klubból.

– Odakint ülnek az irodában?

– Igen.

~ Mi van még? – kérdezte Mason.

– Ugyebár megismerkedett egy fiatal, rendkívül határozott és finom modorú nővel, Henrietta Hull-lal, Minerva Minden titkárnőjével.

– Egyáltalán nem fiatal – tiltakozott Mason. – Van humorérzéke. Szeret tüntetni vele, hogy mennyire határozott. Mi van vele?

– Idetelefonált, megkért, hogy adjak át egy üzenetet. Azt üzeni, hogy borzasztóan sajnálja, hogy magának nem volt lehetősége személyesen beszélnie Miss Mindennel, de valószínűleg érdekelni fogja, miszerint Miss Minden egy detektívügynökséggel figyeltette Dorrie Amblert, amióta az megpróbálta Miss Mindent azzal zsarolni, hogy perelni fogja tőle a vagyon egy részét.

– Mit mondott még? – kérdezte az ügyvéd.

– Semmi egyebet. Csak még annyit, hogy feltételezi, magának fontos ez az információ.

– Aranyos tőle – jegyezte meg Mason.

– Ó – folytatta Della Street –, Jerry Nelson, Drake nyomozója közölte, hogy maga nem volt ott a megbeszélés helyén, ahol jelentést kellett volna tennie, és Drake sem volt az irodájában, így hát bejött ide, és elmesélte nekem, hogy Dorrie Ambler és Minerva Minden színekaraktere ugyan eltérő kicsit, de ettől eltekintve megdöbbentően hasonlítanak egymásra. Azt mondta, egy szemtanú roppant könnyen összetévesztheti kettőjüket.

– De azért van valami észrevehető különbség?

– Ó, persze. Nelson szerint ő meg tudná különböztetni egymástól őket.

– Ugyan hogyan? Végül is mi a különbség kettőjük között?

– Hát azt ő sem tudta pontosan megmondani. Annyit mondott csak, hogy valami...

Szerinte árnyalatokkal különbözhet a hajuk, az arcszínük is, de azt mondja, olyan erős a hasonlatosság, hogy... nos, hát csak úgy tudta leírni, hogy egyszerűen döbbenetes.

Mason titkos számú telefonja megcsendült.

– Ez Paul Drake – mondta az ügyvéd, és felvette a kagylót.

Paul Drake hangja szólalt meg a telefonban;

– Igazán sajnálom, Perry, de rossz hírt kell közölnöm veled.

– Mit?

– Követtek minket Minerva Minden házához.

– Honnan tudod?

– Akkor jöttem rá, amikor parkíroztam a kocsit.

~ Hogy érted ezt?

~ Van egy kis szelep, amit felhúznak a kipufogócső végére, ebből meghatározott időközönként foszforeszkáló folyadék csöppen ki, s egy bizonyos különleges szemüvegen

át, ha a lencse megfelelő színezésű, a csöppek láthatóvá válnak. Így aztán követni lehet egy kocsit, ha tíz-tizenöt perccel később haladnak is el mögötte.

– És te biztos vagy benne, hogy egy ilyen szelepet ráerősítettek a kocsidra?

– Bizony ám.

– Abban is biztos vagy, hogy követtek?

– Biztos nem vagyok – jelentette ki Drake de ahogy Tragget ismerem, nem fogja arra feccsérelni az adófizetők pénzét, hogy sétakocsikázásra küldje a masináját.

– Köszönöm, Paul – mondta Mason. – A kinti irodám tömve van dühöngő ügyfelekkel, egyelőre vissza kell térnem az apró-cseprő folyó ügyekhez, de te csak buzgólkodj tovább, hátha kiderítesz valamit.

– Eddig is buzgólkodturik – válaszolt Drake szárazon –, minden irányban kinyújtottuk a csápjainkat, megpróbáltunk mindenre fényt deríteni.

– Hogy állunk az emberrablással, Paul?

– Fogalmam sincs róla. A rendőrségen hallgatnak, mint a sír. Az adott helyzetben persze érthető, hogy nem szándékoznak minket beavatni a titkaikba, és alighanem jó dolog, hogy az újságokkal sem közölnek túl sokat, de az biztos, hogy nagyon titkolóznak.

– Na jó – mondta Mason –, buzgólkodj, Paul, és szedj össze mindent, amit csak lehet. Főleg szedj össze mindent Dorrie Ambler előéletéről.

– Nem gondolod, hogy közölnöd kellene a rendőrséggel, amit tudsz?

– Akasszanak fel, ha tudom, Paul – mondta tamáskodva Mason. – Azt hiszem, végül is megteszem, de először egy kicsit át akarom gondolni az egészet. Most meg kell szabadulnom néhány türelmetlen ügyféltől, azután érintkezésbe lépek veled.

– Rendben – búcsúzott Drake én pedig megyek a dolgomra.

Mason Della Streethoz fordult.

– Della, azt hiszem, tanultam valamit Drake-től. Hozzon nekem a sarki vendéglőből néhány szendvicset, és tegyen föl egy kávé. Máris jöhet az első ügyfél a kint várakozók közül.

– Mi lenne, ha elintézné az ügyfeleket, és később enne? – kérdezte Della Street. – őszintén szólva inkább kedvemre lenne – bólintott Mason –, de talán az ügyfelek egy csöppet mérgesek már. Az az érzésük, hogy csak toporognak odakint az irodában, pedig már rég megebédeltem, méghozzá nem is akárhogyan.

– Micsoda lélektani fogás, egyik kezemben egy fasírozottas szendvics, a másikban a törvénykönyv – csodálatosan csillapító hatást fog gyakorolni a feldühödött ügyfelekre. Majd közlöm velük, olyan fontos dolgom akadt, hogy le kellett mondanom az ebédmeghívásomat.

– Más szavakkal – összegezte Della Street a szendvicsek a színházi kellékek szerepét töltik be.

– Hasznosat a kellemessel – mondta Mason. – Hívja be az első ügyfélt, Della, és helyezze készenlétbe a szendvicseket is.

A lány kisuhant a kinti irodába, s egy perc múlva Mason első ügyfele peckesen belépett a szobába.

– Bocsásson meg, hogy megvárattam – mentegetődzött Mason. – Rendkívül sürgős ügyben kellett elmennem. Remélem, elnézi, ha bekapok egy szendvicset, míg tárgyalunk. Borzasztó éhes vagyok.

– Della, kérem az ügyvel kapcsolatos feljegyzések dossziéját, és legyen szíves, hozasson néhány fasírozottas szendvicset.

– Azonnal – mondta készségesen Della Street átnyújtva az aktákat.

Amint Mason kinyitotta a dossziét, az ügyfél arckifejezése megenyhült.

Mason átrágtá magát a megbeszélésen, elintézett még négy ügyfelet, s közben eszegette a szendvicseket, bele-belekortyolt a kávéba.

Éppen az utolsó ügyféllel tárgyalt, amikor a telefon háromszor röviden megcsendült.

Gertie, aki a telefont kezelte, kizárólag az igen fontos esetekre tartogatta ezt a jelzést.

Della Street vette fel a kagylót.

– Tessék, Gertie? – szólt bele, azután Mason felé fordult. – Trag hadnagy – mondta.

– Itt, az irodában? – kérdezte az ügyvéd.

– Nem, a vonalban.

Mason felvette a kagylót.

– Halló, hadnagy, itt Mason.

– Ma már adtam magának egy-két jó tippet. Mason – mondta Tragg –, figyeljen rám, mert megint mondok néhányat.

– Tessék – mondta az ügyvéd szárazon. – Remélem, az a masina, amit a kipufogómon elhelyeztettem, nem robbantja le a kocsimat.

– Ó, dehogy, dehogy, egyáltalán nem – nyugtatta meg a hadnagy.

– Ezek szerint követték a kocsimat – jegyezte meg Mason.

– Ó, hát természetesen – mondta Tragg könnyed hangon. – Csak nem tételezi fel rólunk, hogy mikor, hogy úgy mondjam, a kezünk között van már, csak úgy hagyjuk kicsúszni az ujjaink közül. Mindent tudunk a kis kirándulásról Miss Minden montrose-i házához.

– Még egy-két jó tipp – mondta Mason –, apró szívesség a részéről, és azon kapom magam, hogy bekaptam a horgot, szépen besétáltam egy gondosan kimódolt csapdába.

– De micsoda gusztusos csalit akasztottunk oda magának! – lelkesedett Tragg. – Olyan, hogy maga egyszerűen képtelen lesz ellenállni neki, Perry.

– Elárulná, mi az? – érdeklődött Mason.

– Attól tartottam – folytatta a hadnagy – képtelen lett volna időt szakítani rá, hogy meglátogasson, ezért elküldtem magáért egy rendőrt. Minden pillanatban befuthat az irodájába. Ha maga meg Della Street volnának szívesek idefáradni – nem. baj, ha nem vagyok a szobámban, jöjjenek csak be nyugodtan. Nem fogom sokáig várni magukat. És most az egyszer igazi szívességet teszek magának.

– Csapda? – kérdezte Mason.

– Gusztusos csapda! – válaszolt elégedetten Tragg, és letette a kagylót.

Rövid, éles csengésekkel ismét megszólalt a telefon. Della Street felvette a kagylót.

– Tessék, Gertie? – mondta. Azután Masonhez fordult. – Egy egyenruhás rendőr van odakint az irodában. A ház előtt hagyta a rendőrségi kocsit, még a motort sem állította le, s azt a parancsot kapta, villámsebessen fuvarozzon be mindkettőnket a főkapitányságra.

Mason ügyfele felpattant.

– Hát. azt hiszem, ügyvéd úr, mindent megbeszélünk.

Köszönöm szépen. Majd telefonálok.

– Elnézést – mondta Mason. Hátralökte székét, és megragadta Della Street könyökét.

– Jöjjön. Della, siessünk.

– Gondolja, hogy igazán fontos dologról van szó? – kérdezte a lány.

– Az ügy jelenlegi állása mellett – mondta Mason – örömmel üdvözlök minden új fejleményt, akár jó, akár nem ... Ne feledkezzék meg róla, Della, egy szót sem a rendőrségi kocsiban. Ezeknek a hekusoknak néha hosszú a fülük.

Della Street bólintott.

Kisiettek a másik irodába.

– Azt a parancsot kaptam – szólalt meg a várakozó rendőr –, hogy vigyem be magukat a főkapitányságra, amilyen gyorsan csak lehet, vörös lámpa és sziréna nélkül, de egész úton söpörjek.

– Rendben van – biztatta Mason –, akkor söpörjünk.

A lifthez siettek. A rendőr a járdaszélhez kísérte őket, ahol a rendőrségi kocsikormánya mögött egy másik rendőr ült, s járatta a motort.

Perry Mason kinyitotta a hátsó ajtót Della Street előtt, besegítette, beugrott mellé, s a következő pillanatban már be is soroltak a többi kocsi közé.

– Jóságos ég – mondta halkán Della Street, amint átsüvítettek az első kereszteződésnél.

– Értik a dolgukat – jegyezte meg biztatóan Mason. – Állandóan úton vannak, most pedig sietnek.

– Azt elhiszem, hogy sietnek – sóhajtott a Della Street.

A kocsi ide-oda cikázott a forgalomban, figyelembe sem véve a jelzéseket: a vezető két ízben bekapcsolta a piros lámpát. Egyszer könnyedén megnyomta a sziréna gombját is.

Ettől eltekintve a sofőr nem élt a megkülönböztető jelzésekkel, elég volt az óriási rutin,

a gyors és vakmerő vezetési technika.

Felesleges volt Mason figyelmeztetése a társalgással kapcsolatban. A kocsiban ülőket túlságosan lefoglalta a munkájuk ahhoz, hogy csevegjenek. Amikor a kocsit besiklott a rendőr-főkapitányság számára fenntartott parkolóhelyre, a vezető csak annyit mondott:

- Menjenek a lifttel a harmadik emeletre, Tragg irodájába.
- Tudom – bólintott Mason.

A liftkezelő már várt rájuk. Amint beléptek, becsapódott az ajtó, és megállás nélkül egyenesen a harmadik emeletre vitte őket.

Mason sokatmondó pillantást váltott Della Streettel.

Aztán a liftes megállította a felvonót, ők pedig kiléptek, átvágtak a folyosón, s benyitottak Tragg irodájának ajtaján.

Az asztalnál ülő egyenruhás rendőr hüvelykujjával a belső iroda felé bökött.

- Menjenek csak be – mondta.
- Tragg odabent van? – érdeklődött Mason.
- Azt mondta, menjenek be – válaszolta lakonikusan a rendőr.

Mason az ajtóhoz ment, kitérte Della Street előtt, de amikor belépett a szobába, valósággal földbe gyökeredzett a lába.

– Atyaúristen, Miss Ambler – kiáltotta igazán aggódtam már magáért. Megmondaná, mi történt, hogy ...

Della Street megrántotta Mason kabátját.

A Tragg hadnagy íróasztala mögötti széken ülő fiatal nő hűvösen pillantott végig az ügyvéden. Azután mély, fátyolos hangon így szólt:

– Gondolom, maga Mr. Mason, ez a fiatal nő meg a titkárnője, akiről már olyan sokat hallottam.

Mason meghajolt.

– Miss Della Street – mondta.  
– Minerva Minden vagyok – mondta a lány. – Maga beszélni akart velem. Én pedig nem akartam fogadni. Nem tudtam, hogy ekkora nyomást tud gyakorolni a rendőrségre, hogy ilyen körülmények között fogunk találkozni.

– Én sem tudtam – vont vállat Mason.  
– Mindenesetre – jegyezte meg a lány – úgy tűnik, a körülmények magukért beszélnek.  
– A valóság az, Miss Minden – mondta nyugodtan Mason –, fogalmam sem volt róla, hogy maga is itt lesz. Tragg hadnagy felhívott, és megkért, látogassam meg az irodájában. Azt mondta, ne törődjünk vele, ha nincs a szobájában, jöjjünk csak be, és várjuk meg. Ezek szerint valamennyiünket együtt akar kikérdezni.

– Ezek szerint igen – válaszolta mély, rekedtes hangján a lány.  
– Na jó – mondta Mason, s Della Streethez fordult –, ez a lány volt az irodánkban, Della?

Della Street megrázta a fejét.

– Vannak dolgok, amiket csak egy nő vesz észre – mondta – ez nem az a lány.  
– Rendben van – bólintott az ügyvéd, visszafordulva Minerva Mindenhez –, de a hasonlóság igazán megdöbbentő.  
– Tökéletesen tisztában vagyok ezzel a hasonlósággal – mondta a lány. – Amennyiben érdekli, Mr. Mason, megpróbáltam zsarolni vele.

– Hogy érti ezt?

– Úgy értem, hogy Dorrie Ambler elképzelése szerint ő is rokonságban van azzal a személlyel, akitől én tekintélyes vagyont örököltem. Erőszakoskodott, hogy elégítsem ki egy nagyobb összeggel, és amikor közöltem vele, hogy semmi effélére nem vagyok hajlandó, azzal fenyegetőzött, olyan helyzetbe hoz, hogy majd nekem kell védekezniem, és még boldog leszek, ha – az ő kifejezése szerint – fizethetek, mint a köles, csak hogy kikerüljek a pácból.

– Maga személyesen beszélt vele? – kérdezte Mason.

– Nem találkoztam vele személyesen, csak telefonon beszéltünk, de . . . Nos, őszinte leszek, detektívekkel figyeltettem.

– Mióta?

– Azt hiszem, erre nem fogok válaszolni, Mr. Mason.

– Rendben van – mondta közömbösen az ügyvéd –, én nem így hallottam a történetet.  
– Azt elhiszem, hogy nem így hallotta – jelentette ki a lány. – Már csak azért sem, mert Dorrie Ambler kétségtelenül meglepően intelligens és találékony fiatal lány, akinek megvan az igencsak ügyes támogatója a színpalak mögött, s megvan a magához való esze, hogy bizonyos körülmények felhasználásával roppant meggyőző háttérrel teremtsen magának, s ilyen módon támassza alá a jogigényét. S azt is közölhetem magával, Mr. Mason, minden elismerésem a hölgyé, ahogy ezt a produkciót szép sorjában előadta. Követett engem a repülőtérré, olyan ruhát viselt, amelyik pontos mása volt az enyémnek, szépen kivárta, míg én bementem a női mosdóba, lövöldözni kezdett, de vaktöltényekkel, aztán tűnés be a mosdóba, egy zuhanyozófülkébe, a zárt ajtó mögé. Ha elvesztettem volna a fejemet, könnyen igen gyászos helyzetben találom magamat.

– Ugyan miért? – érdeklődött Mason.

– Nos, természetesen – mondta a lány – egy kulcsra zárt fülke falai mögött aligha lehetett pontosan fogalmam arról, mi történt. Mindenesetre amikor kiléptem, és a járókelők nekem estek, és kezdtek mondani a magukét, gyorsan végiggondoltam az egészet, és rájöttem, hogy mi történhetett.

– S aztán? – kérdezte az ügyvéd.

– Aztán – folytatta a lány – hagytam, hadd sodorjanak az események. Ahelyett, hogy kitarítottam volna amellett, hogy tévedés az egész, s rávettem volna a rendőröket, hívjanak egy rendőrnőt, kutassák át a mosdót, és amikor Dorrie Amblert kihozzák, hagytam volna, hogy kijelentse, én lövöldöztem, az újságok meg harsogták volna a legfrissebb szenzációt: szóval ahelyett, hogy alkalmat adtam volna Dorrie-nek a nyilvánosság előtt felhívni a figyelmet az igazán eléggé megdöbbentő hasonlóságunkra, amiből arra következtethetnének, hogy rokonságban lehetünk, inkább vittem a balhét. Vállaltam a felelősséget, és hagytam, vígyenek be a rendőrségre. Ott vádat emeltek ellenem rendzavarásért és nyilvános helyen való fegyverhasználatért.

– Könnyen megúsza, hogy csak ennyivel vádolták.

– Igen – bólintott a lány mert Dorrie azért kicentizte a dolgot. Egy pillanatra félreértettem a tanúkat, illetve inkább, azt hiszem, ők értették félre Dorrie-t valamennyien, Ó, ma már tudom, azt kiáltotta „nem támadok”, de mikor azonosítottak engem, két tanú szerint előrántottam a pisztolyt, és azt kiáltottam „támadok”, s én nem is tagadtam, csak később, a rendőrbírósi tárgyaláson, ma délelőtt. Addigra már az ügyvédem előkerített néhány tanút, akik hallották, mit kiáltott Dorrie, és pontosan emlékeztek is rá. Azt hiszem, ez volt a leglényegesebb mellettem szóló tényező.

Mason megszólalt:

– Szeretném, ha nyíltan és őszintén válaszolna a következő kérdésre. – Feladott hirdetést az újságban, amelyben egy fiatal nőt keresnek ...

– Dajkamese az egész, Mr. Mason – kiáltotta a lány. – Ne hagyja, hogy átverjék.

Dorrie Ambler maga adta fel azt a hirdetést az újságban. Aztán ment, és keresett egy detektívügynökséget, hogy jól körülbástyázza a sztoriját. Feltehetően titkos számú telefonon adott nekik utasításokat, és mindent úgy rendezett, hogy a végén szükségképpen rá essen a választás. Gondosan kidolgozott, szemfényvesztő mesterkedés volt.

– Szóval, a detektívügynökség megdöntheti az egészet, ha felfedi, hogy Dorrie áll az ügy háttérében?

– A detektívügynökség nincs abban a helyzetben, hogy bármi effélét megtegyen – vont vállat a lány. – Megpróbáltam leleplezni a dolgot, de sikertelenül. A detektívügynökségnél mindössze annyit tudnak, hogy jó pénzért felfogadták őket a pályázók rostálására; ők csak fényképeket meg utasításokat kaptak, hogy ha jelentkezne valaki, aki igazán rendkívüli módon hasonlít a felvételeken levőre, adják fel próbaképpen.

– És a felvételeket magáról készítették? – kérdezte Mason.

– A felvételeket nem rólam készítették – válaszolta hevesen a lány –, bár akár rólam is készíthették volna. Sőt, Dorrie Ambler ott követett el végzetes hibát, hogy kénytelen volt a tulajdon képeit felhasználni. Rólam igazán temérdek fotót készítettek mostanában, de neki szabályos arcképekre volt szüksége, olyanokra, amelyeket szemből és oldalról vettek fel, ráadásul az idő is sürgette.

– Túlságosan gyanús lett volna, ha egy nő, aki ennyire hasonlít hozzám, tőlem kér fényképeket, vagy akár megbíz valakit a fotózással. Sokkal egyszerűbb volt elmenni egy fényképészhez, és olyan felvételeket készíttetni önmagáról, amilyenekre szüksége volt.

– Nem lehetett olcsó mulatság ez Dorrie Amblernek – jegyezte meg az ügyvéd.

– Persze hogy nem volt olcsó mulatság – jelentette ki a lány. – Nem tudom, ki támogatja anyagilag, de nem lepődnék meg, ha valami aljas, jó szimatú Las Vegas-i üzletember lenne az illető. Ha a véleményemre kíváncsi, hát nem Dorrie Ambler fejéből pattant ki az ötlet, hogy megjelenik a színen. Gondolom, ez a férfi, aki beugratta, vagy támogatta, körülszimatolt, Nevadában megtalálta, rávette, hogy utazzék ide, vegye ki ezt a lakást, s telepedjék le, éljen úgy, mint egy átlag fiatal nő, aki itt kívánja leélni az életét. Ekkor aztán, ahelyett, hogy a lány nyíltan színre lépett volna, s igényt támasztott volna a pénzre, amelyet én örököltem, ez esetben reá hárult volna a bizonyítás terhe, inkább egy csomó csapdát állítottak nekem, olyan helyzetbe hoztak, hogy mindig nekem kelljen védekezni, s ráadásul az újságok is világgá kürtölték a döbbenetes hasonlóságot. Egy kis hangulatkeltés, aztán jöhet a per az örökségért.

– Hát a gázolás? – vetette közbe Mason.

– A gázolás nem tartozik ide – jelentette ki Minerva. – Véletlenül csúszott be a dologba. De az a lány egy gazemberrel működött együtt. Ez abból is kitűnik, hogy lopták a kocsit.

– Nahát – csodálkozott Mason –, ha Dorrie-t megkérdezi, hát őszintén meg maga volt az, aki gázolt, s őt használták fel bűnbaknak.

Minerva Minden felnevetett.

– Nahát, ez aztán a fordulat! Ne mondja nekem, Mr. Mason, hogy maga bedőlt ennek. Már csak azért sem stimmel a dolog, mert a gázolást lopott kocsival követték el. Én nem örvendek ragyogó hírnévnek, Mr. Mason. A vezetői priuszomban csak úgy hemzsegnek a büntetések. Semmi kedvem sem volna még egy közlekedési balesetet hozzájuk írni. Mindenesetre azt hiszem, még maga sem hiheti komolyan, hogy én egy lopott autóval kocsikáznék.

– Az a férfi pedig – folytatta Minerva Minden aki már haldoklott, amikor megtalálták Dorrie Ambler lakásán, detektív volt, a Billings és Compton ügynökségtől, ő segítette hozzá a lányt, hogy nyélbe üsse az egész szélhámosságot. Marvin Billingsnek hívták. Most már béke poraira, nem beszélhet többé, és nem tanúskodhat Dorrie ellen. Én nem vádolok senkit, de annyit azért el kell ismernie, hogy igazán jól jött a halála.

– Tudom, nem vagyok angyal. Mindig is élveztem, ha zűr volt körülöttem, és hogy teljesen őszintén legyek magához, eszemben sincs ezen a szokásomon változtatni, míg az erőmből futja. Szeretem az életet, a kalandokat, az izgalmat, és lehetőleg együtt mind a hármat. Megszoktam, hogy mindig mindenben felrúghatom a konvenciót! De nem szoktam lopni, nem szoktam gyilkolni, és nem szoktam rászorulni, hogy lopott kocsival furikázzak – mondta a lány határozottan.

– Végeztek-e magán vakbélműtétet, Miss Minden? – kérdezte hirtelen Mason.

– Vakbélműtétet? Nem, miért?

– Hogy egy kicsit felrúgjam én is a konvenciót – mosolyodott el az ügyvéd szeretném, ha egy igen lényeges dologban segítene. Hajlandó lenne, háttal állva felém, Miss Streetnek megmutatni, van-e sebhely a hasán?

A lány felkacagott.

– Ugyan miért lennék ennyire szemérmes? Jóságos ég, hiszen maga ugyanannyit látna belőlem bikiniben is. Ha úgy gondolja, hogy lényeges, nézzen csak meg nyugodtan.

Felállt, szembefordult velük, felhúzta a blúzát, kinyitotta a szoknyáját, jó mélyen leengedte, s megfeszítette a hasát ott, ahol a sebhelynek kellett volna lennie.

– Elégedett? – kérdezte az ügyvédet. – Ha akarja, tapintsa meg a bőrömet.

Mielőtt még Mason felelhetett volna, a külső irodából nyíló ajtó egy csattanással kivágódott, és Tragg hadnagy sietett be a szobába.

– Nahát, nahát, nahát – kiáltotta mi történik itt? Sztriptíz?

– Mr. Mason meg óhajtotta tekinteni – közölte Minerva Minden –, hogy végeztek-e rajtam vakbélműtétet.

– Értem – bólintott a hadnagy. – Nos, most, hogy ilyen szépen összegyűltünk, elnézésüket akarom kérni, hogy megvárakoztattam valamennyiüket. Szeretném, ha

néhány kérdésre válaszolnának.

– Maga mit óhajt tudni? – érdeklődött Minerva Minden, a ruhájával bíbelődve.

– Ami magát illeti, Miss Minden – mondta Tragg hadnagy –, hogy őszinte legyek, egy gyilkossággal kapcsolatban akarok választ kapni a kérdéseimre, és lehet, hogy maga lesz az első számú gyanúsított. Úgy érzem, figyelmeztetnem kell erre.

– Amennyiben egy gyilkossági esettel kapcsolatban akar kihallgatni – mondta a lány s a legcsekélyebb lehetősége is van annak, hogy engem gyanúsítsanak, akkor forduljon az ügyvédemhez, őhózzá intézze a kérdéseit.

– És ki az ügyvédje? – kérdezte Tragg.

Minerva Minden lassan elmosolyodott, és Perry Mason felé fordult. – Mr. Perry Mason az ügyvédem – mondta. – Azt hiszem, Henrietta Hull, a titkárnőm közölte, Mr. Mason, hogy listavezető a számba jöhető ügyvédek között arra az esetre, ha egyszer komoly vádat emelnének ellenem.

Tragg Masonhez fordult.

– Maga képviseli, Mason? – kérdezte.

– Én ugyan nem – válaszolta hevesen az ügyvéd. – Dorrie Ambler ügyvédje vagyok, és teljesen nyilvánvaló érdekellentét áll fenn köztük. Még akkor sem képviselhetném Minerva Mindent, ha akarnám.

– Hát ez bizony nem valami lovagias magatartás, Mr. Mason – Jelentette ki Minerva Minden. – S mi több, nem ésszerű magatartás üzleti szempontból sem. Tőlem ugyan képviselheti Miss Amblert, már ami az örökséggel szemben támasztott igényeit illeti, de teljesen bizonyos vagyok benne, Tragg hadnagy meg fogja győzni magát, hogy amennyiben engem gyilkossággal vádolnak ...

– Azt nem mondtam, hogy vádolják – szólt közbe Tragg. – Azt mondtam, hogy egy gyilkossággal kapcsolatban akarom kihallgatni, s lehetséges, hogy magát is gyanúsítani fogják.

– Kit gyilkoltak meg?

– Egy bizonyos Marvin Billingst – mondta Tragg hadnagy. – A társa közlése szerint Billings magának dolgozott, amikor meghalt, a maga utasítására indult el, hogy beszéljen Dorrie Amblerrel.

– S ezért aztán meggyilkoltam, csak hogy visszatartsam az utasítás végrehajtásától?

– Azt én nem tudom – mondta Tragg. – Én mindössze néhány kérdést szeretnék feltenni.

– Forduljon az ügyvédemhez – mondta a lány. – Egy szót sem szed ki belőlem, amíg nem beszéltem vele.

– Ismeri Marvin Billingst – kérdezte Tragg akit haldokolva találtak Miss Ambler lakásán?

– Egyrészt azt sem tudom, hol az a lakás válaszolta a lány határozottan másodsorban soha életemben nem találkoztam Marvin Billingsszel.

– A tulajdonosnő a maga képét választotta ki, és pedig jó néhány másik kép közül, mint azt a személyt, aki Dorrie Ambler néven a lakásban lakott.

– Nos, mielőtt az a nő engem azonosít Dorrie Ambler helyett – válaszolta higgadtan a lány jobb lesz, ha Dorrie Ambler képét is beteszi a többi közé. Kíváncsi vagyok, akkor kit fog felismerni.

– Nyugalom, nyugalom – intett Tragg hadnagy. – Mi csak megpróbáltuk tisztázni a helyzetet.

– Tudja, ha rám hallgat – mondta Minerva Minden hát ez a lány közönséges szélhámos, útonálló, csaló, és ennek az egésznek az a célja, hogy a nagybátyám vagyonára jogigényt támaszthasson. Ha tisztességes lett volna, akkor előáll, őszintén megmondja, miről van szó, és bejelenti a jogigényét. El kellett volna mennie a hagyatéki tárgyalásra, s közölni, hogy Harper Minden rokona, és ilyenformán joga van a vagyon egy részéhez.

– Nyilvánvalóan – jegyezte meg Tragg fogalma sem volt róla. hogyan kell érvényesítenie a jogait egy számba jöhető örökösnőnek.

– A frászt! – kiáltotta Miss Minden. – Rögvest megpróbálta kicsikarni, hogy egyezséget kössünk. Itt kezdődött az egész De a hölgy leitta magát, elgázolt a kocsijával egy járókelőt, és ettől rögtön megvilágosult az elméje. Minthogy rólam úgylis gyakran irnak a



lapok, gondolta, mi tenne, ha két legyet ütne egy csapásra, mint ... de hát minek ülök én itt. és vitatkozom magukkal . . . Már rég fel kellett volna kelnem és távoznom innen. Ha bármit akarnak a jövőben tőlem, tartóztassanak le, bocsássanak ki elfogató parancsot ellenem, de ne üzengessenek, hogy legyek szíves idefáradni a főkapitányságra, segítsek már tisztázni egy kicsit a dolgokat – aztán hálából Perry Masont küldik a nyakamra.

– Namármost. köztünk marad ez a beszélgetés, vagy nem?

– Attól félek – mondta Tragg hadnagy kivizsgálás alatt álló ügyekben nem titkolhatjuk a tényeket a nyilvánosság előtt.

– Mi pedig – vetette közbe Mason –, Miss Street és én, igazán spontán módon megállapítottuk magának Miss Minden személyazonosságát. Kifogástalan rendezés: amikor bejöttünk. Miss Minden már itt várakozott, maga pedig saját fülével hallhatta, mit beszélünk.

– De hiszen akkor nem is volt benn a szobában – vetette közbe Minerva Minden. Mason elmosolyodott.

– Attól tartok, Miss Minden, alábecsüli a rendőrség értelmi képességeit. Felteszem, hadnagy, hogy a szobában van lehallgató készülék?

– Persze hogy van – vigyorgott Tragg. Egyébként is tökéletesen igaza van. Tudni akartam, hogyan reagálnak, amikor belépnek a szobába. Nos, nem kétséges ezek után, hogy rendkívüli hasonlatosság van a két lány, Dorrie Ambler és Minerva Minden között.

– A magam részéről semmi kedvem folytatni ezt az épületes társalgást – mondta Mason. – Isten tudja, valahogy rühellem, hogy berángatnak ide, és lefűlelik, amint valakinek a személyazonosságát megállapítom a maga számára.

– Ó, de hiszen nem rángattam én be! – kiáltott fel Tragg. – A tulajdon szabad akaratából jött, és remek vásárt csinált. Alkalma nyílt rá, hogy végre-valahára beszéljen Minerva Mindennel.

– Más szóval, csalétket is tett a csapdába, olyat, hogy bukjak rá – mondta Mason.

– Minek is tagadnám – bólintott Tragg –, de biztosra kellett mennem, tudnom kellett, milyen mértékű ez a hasonlatosság.

– És most már elhiszi, hogy tényleg nagyon hasonlítanak egymásra? – érdeklődött Mason.

– Most már elhiszem. Döbbenetesen hasonlítanak egymásra – bólintott Tragg. Láttam, hogy Della Street sasszemekkel figyelte a lányt. Mi a véleménye, Della?

– A hajszíne talán más árnyalatú – válaszolta Della Street. – Más színű arc- és szájrúzszt használ, a körömlakkja is más – ó, egész csomó apró dolog van, amit csak egy nő vesz észre, de egészében mégis fantasztikus a hasonlóság. A legnagyobb különbség a hangjuk.

Dorrie Ambler hangja magas, és gyorsan beszél.

– Hát igazán köszönöm – mondta Tragg. Egyedül ez az út kínálkozott, Perry, nem lett volna hajlandó együttműködni máskülönben. A kocsit visszaviszi magukat az irodába.

## Nyolcadik fejezet

A főkapitányságról jövet Mason és Della Street benéztek Paul Drake irodájába.

– Van kéznél egy törülköző, Paul, amibe sírni lehet? – kérdezte Mason.

– Mindig tartok egyet a jobb oldali felső fiókomban – válaszolta Drake.

– Vedd elő – ajánlotta az ügyvéd. – Zsíros melótól estél el, öregem.

– Éspedig?

– Beszállt a rendőrség az ügybe. Előbb-utóbb talán még az FBI is beszáll. Az emberrablás lehetőségét még latolgatják, de a helyi hatóságok kezdenek hajlani arra, hogy Dorrie Ambler gyilkolta meg a detektívet, mert az éppen le akarta rázni a lányt, és meg akart lépni.

– Ez eléggé logikusan hangzik – ingatta a fejét Drake.

– De lehet, hogy a lány csak védekezett, amikor megpróbálták elrabolni – mondta elgondolkozva Mason.

– És meggyilkolta a zsaroló detektívet? kérdezte Drake.

– Megtörténtek már furcsább dolgok is jelentette ki Mason.

- Mondj egyet – ajánlotta Dralie.
- Mason elvigyorodott.
- Csak hogy tudj róla – mondta -, beszéltem Minerva Mindennel.
- Hajlandó volt fogadni végre? – csodálkozott Drake.
- Tragg hadnagy jól behúzott a csőbe magyarázta Mason. – Utánam küldetett, hogy rendkívül sürgős ügyben keressem fel a hivatalában. Ragaszkodott hozzá, hogy Della Street is velem jöjjön. Bevezettek az irodájába. Minerva már ott ült. Azt hiszem, Tragg csak azt akarta megtudni, mennyire hasonlít egymásra Minerva és Dorrie Ambler.
- És mennyire hasonlít? – érdeklődött Drake.
- Olyan pokolian, hogy még engem is megtévesztett – válaszolta Mason. – Csak Della vette észre a különbséget.
- Apróságokban van csak különbség, ilyesmiket csak egy nő vesz észre – magyarázta Della Street. – A hajuk például.
- A hangjuk is teljesen más – jegyezte meg Mason –, de véleményem szerint ekkora hasonlóság nem lehet egyszerű véletlen. Ahogy én elnézem, ha megtalálnánk Dorrie Amblert, rögtön még egy örökös is szállítanánk Harper Minden vagyona.
- S akkor pedig jön a harc, a vérre menő küzdelem Minerva és Dorrie Ambler között?
- Én is így képelem – bólintott Mason. Ne felejtse el, hogy Minerva anyjának volt egy nővére, aki feltételezhetően utód nélkül halt meg. Egy ideig férjénél levő húgánál lakott. Fantasztikusan hasonlítanak egymásra ezek a lányok, pusztán ennek alapján nyugodtan lefogadnám, hogy Minerva apja olykor nem a hitvesi ágyban töltötte az éjszakát. Ekkora hasonlatosságot nem lehet a véletlen számlájára írni.
- Gondolod, hogy Dorrie Amblert elrabolták? – kérdezte Drake.
- Igyekszem meggyőzni magamat róla, hogy még nem – vallotta be Mason de eddigelé nem sok sikerrel.
- Időben is nehezen stimmel a dolog mondta Drake. – Pokolian nehéz dolguk lehetett, amíg a lányt levitték a lépcsőn és ki a házból. A liftet nem használhatták, mert az a látószögünkbe esett, ott észrevehettük volna őket. Ezt a kockázatot nem engedhették meg maguknak.
- Erre már én is gondoltam – jegyezte meg az ügyvéd. – Hátha ki se mentek a lánnyal az épületből?
- Úgy érted, hogy még egy lakásuk lehetett ott? – kérdezte Drake.
- Mason bólintott, egy percig elgondolkozott, aztán így szólt:
- Nézz utána ennek a mozzanatnak, Paul. Próbáld kideríteni, kik laknak a lakás alatti és fölötti emeleten. Elképzelhető, hogy becsempészték egy másik lakásba.
- Kövessük még a milliomoslányt?
- Hívd vissza az embereidet – mondta Mason. – A rendőrség nem örülne neki, azonkívül semmi hasznunk nem származna már belőle.
- Jól van, Perry, utánanézek, nincs-e ott még egy lakás.
- Most pedig – szólalt meg Della Street remélem, legalább a látszat erejéig visszatérhetünk a megszokott irodai munkához. Jó néhány elmaradt megbeszélés vár az ügyvéd úrra, és minden valószínűség szerint néhány ingerült ügyfél.
- Tudom – mondta Mason egy halom megválaszolatlan levél is vár, remélem, azokról sem feledkezett meg.
- Öt percen belül az asztalán lesznek mondta a lány.
- Mason tehetetlen mozdulattal intett Drakenek.
- Hát jól van, Paul, vissza a taposómalomba.

## Kilencedik fejezet

Amikor másnap reggel Perry Mason belépett az irodájába, Della Street e szavakkal fogadta:

- Jó reggelt, főnök. Gondolom, látta a lapokat.
- Az igazság az, hogy nem láttam – válaszolta Mason.
- De hát, az első oldalt csak látta?
- Az Ambler-ügyet? – kérdezte az ügyvéd.

– A lapok szerint Minden-ügy. Nem várhatja az újságoktól, hogy főcímeiket vesztegessenek egy ismeretlenre, mikor egy csábos, ifjú örökösével szórakoztathatják az olvasókat.

– És jól szórakozik az olvasó? – érdeklődött Mason.

– Ó, de mennyire. Félmeztelenül látható a lány a legkülönbözőbb pózokban.

– Frappáns ötlet: gyilkossággal vádolva meztelenkedni – jegyezte meg Mason.

– Talán nem az ő ötlete volt, de a sajtónak egész dossziéja van róla. Jó néhányszor lefényképezték már lenge szerelésekben. Jó lába van – gondolom, észrevette?

– Észrevettem – ismerte be az ügyvéd, s átvéve az újságot, amelyet Della Street nyújtott feléje, ott az íróasztala sarkánál állva végigfutotta a főcímeiket. Egy lépést tett a forgószéke felé, azután mégis állva maradt, anynyira lebilincselte, amit olvasott.

A telefon megcsendült.

– Tessék, Gertie – mondta Della Street. Egy pillanat, biztos vagyok benne, hogy a főnök beszélni akar velem.

– Tragg hadnagy – közölte.

Mason letette az újságot, odalépett, és felemelte a kagylót.

– Halló, hadnagy – mondta. – Nem elég, hogy lehallgató készüléket tart az irodájában, még egy rádióadóra is rákapcsolja őket?

– Éppen erről akartam beszélni magával kiáltott fel Tragg. – Jelentést kellett tennem, s a hírek a jelentésből szivárogtak ki, nem tőlem.

– Úgy érti, hogy a felettesei tették közzé a hírszerítést?

– Nem vagyok abban a helyzetben, hogy bővebben tájékoztassam erről – közölte Tragg. – Érje be annyival, hogy a hír a jelentéséből szivárgott ki, tőlem nem.

– Aha – mondta Mason.

– Vagyis hát – helyesbített a hadnagy az első hírek. De miután kiderült, hogy az újságok lehozzák az anyagot, a maga ügyfele további részletekkel szolgált.

– Az ügyfelem? – mondta csodálkozva Mason.

– Minerva Minden.

– Felfoghatná már végre, hogy nem az ügyfelem. Dorrie Amblert képviselem, akit elraboltak a Parkhurst-házból, és ... Megtudott róla valamit, hadnagy?

– Ami engem illet, én a világon semmit mondta Tragg. – Úgy hírlik, az FBI dolgozik az ügyön, bár hivatalosan még nem szálltak be. Hiszen tudja, milyenek. Őket arra tartják, hogy begyűjtsék az információkat, és nem arra, hogy kiadják a markukból.

– Logikus álláspont – mondta Mason. De azért ezen a Minerva Mindenben egy kicsit csodálkozom. Azt hinné az ember, legszívesebben fátylat borítana az egész történetre, és erre beható részletességgel ki van tálalva minden, még az az apróság is, hogy ez a fordulat új megvilágításba hozhatja az örökség ügyét.

– Az ember azt hinné, az ilyesmit nem muszáj feltétlenül világgá kürtölni – jegyezte meg Tragg de úgy látszik, a lány nem az a típus, aki menekül a sajtó elől.

– Magam is megfigyeltem – helyeselte Mason.

– Nos, csak azért hívtam fel, hogy megmagyarázzam a dolgot.

– Köszönöm, hogy telefonált – mondta az ügyvéd. – Borzasztóan aggódom Dorrie Ambler miatt.

– Azt hiszem, megvan rá az oka – ismerte el Tragg. – Mi mindent megteszünk, ami tőlünk telik, az biztos. Nekünk édesmindegy, emberrablás, gyilkosság vagy szökés, mi igyekszünk megtalálni a lányt.

– Megtenné, hogy azonnal értesít, ha történik valami? – kérte Mason.

Tragg hangjában óvatosság csengett.

– Hát vagy én értesítem, vagy a lánynak lesz alkalma rá, hogy megtegye.

– Köszönöm – mondta Mason. – És még egyszer köszönöm, hogy felhívott.

– Nos – mondta Tragg csak azt akartam, hogy tudjon a dologról. .

Az ügyvéd helyére tette a kagylót, és ismét az újságba mélyedt.

– Hát – jelentette ki végül – minden benne van, az már biztos. Nemcsak az, amit a lány mondott nekik, hanem egy csomó rosszindulatú feltevés is.

– Milyen hatással lesz ez arra az ügyre – kérdezte Della -, amiért Dorrie Ambler felfogadta magát?

– Dorrie meg akart bizonyosodni róla, hogy csupán eszköz valakinek a kezében mondta Mason. – Azt akarta, hogy nyilvánvalóvá váljék az ,..

– Igen? – buzdította Della Street, mikor az ügyvéd hirtelen elhallgatott a mondat közepén.

– Tudja – folytatta Mason –, állandóan azt mondogatom magamban, lehet, hogy nem is rabolták el azt a lányt, lehet, hogy csak megjátszották az egészet.

– A gyilkosságot is beleértve?

– A gyilkosságot már aligha – magyarázta az ügyvéd. – Nem tudjuk, minek a következménye volt az a gyilkosság, viszont van egy feltevésünk, amin elindulhatunk. Az ügyfelünk egy rendkívül értelmes fiatal lány: sőt mi több, vakmerő. Hajlandó szokatlan módszerekhez folyamodni, csak hogy elérjen valamit.

– Éspedig mit? – kérdezte Della.

– Nyilvánosságot a lapokban – mondta Mason. – Azt akarta, hogy a hasonlóságukat szellőztessék az újságok. Azt mondta, hogy erre azért van szüksége, mert dublőzként futtatják. Belekeverték valami bűncselekménybe, amelyet nem is követett el.

Della Street bólintott.

– No persze – folytatta Mason – meglehet, ez nem az igazi ok. Meglehet, hogy mindezzel csak nyilvánosságra akarta hozni Minerva Mindenhez való hasonlatosságát, s azután az újságírók fülébe ültetni a bogarat, hogy rokonok, hadd szellőztesse a sajtó a botrányt.

– Gondolja, hogy ettől már nyert ügye volna a bíróságon? – kérdezte Della.

– Nyert ügye lett volna – mondta Mason –, illetve, ami a lényeg, remek pozícióból köthetett volna egyezséget Minerva Mindennel.

Della Street bólintott.

– De – mondta Mason –, hála Minerva Minden gyors észjárásának, a repülőtéren a hírlapi nyilvánosság terve kudarcot vallott, így aztán, az adott körülmények között mit tehet egy talpraesett fiatal nő?

– Megpróbál felépíteni egy másik tervet, hogy a neve az újságokba kerüljön – válaszolta Della.

Mason kezével megérintette az asztalon heverő újságokat.

– Nahát, a csudába is! – kiáltotta Della Street. – Gondolja, hogy a lány rendezte az egész ügyet? Az emberrablást, a . . .

– Bizonyos dolgok mindenesetre erre vallanak – ismerte be Mason. – Egyre inkább azt remélem, hogy ez a megoldás. Rendkívül nehéz lett volna, ha ugyan nem lehetetlen, egy vagy akár két férfi számára is, egy vonakodó nőt kivonszolni abból a bérházból.

A rendőrség percekben belül a színhelyre ért, A felvonók elhelyezéséből következik, hogy nem kockáztathatták a lift használatát. Csak a lépcsőn mehettek le, és kellett hogy legyen még egy lakásuk, különben nem tüntethették volna el csak úgy azt a lányt.

Della pillantásában együttérzés bujkált.

– Egyre csak igyekszik meggyőzni magát, hogy mindez egy tervnek a része – jegyezte meg –, s én azon kapom magamat, hogy segítek magának, pedig nem is hiszek az elméletében.

– Ember legyen a talpán – töprengett Mason –, aki rávesz egy nőt, hogy akarata ellenére távozzon egy házból.

– Talán pisztolyt fogtak rá – ajánlotta Della Street –, vagy kést szögeztek a hátának.

– Meglehet – mondta Mason –, de ne felejtse el, hogy körülbelül akkor, amikor leérhettek az utcára, a rendőrségi kocsik már ellepték a helyet.

– Észrevették volna a lányt abban a zűrzavarban? – kérdezte Della.

– Mérget vehet rá, hogy észrevették volna – bólintott Mason. – Ilyenfajta dolgokra képezik ki őket. Meglepődne, ha tudná, mit képesek a rendőrök kideríteni akár egy porszemből. Rászoktatják magukat az éberségre.

Valamiféle hatodik érzékkel rendelkeznek.

Mindent észrevesznek, ami egy cseppel is eltér a megszokottól. Már-már telepátia, amivel dolgoznak.

– Ha látják, hogy hárman mennek a járdán, vagy a parkolóhelyen – két férfi, amint közrefog egy tiltakozó nőt, biztosan észreveszik.

– Gondolja, hogy két férfi volt?

– Azt gondolom, hogy a matracokat azután húzták be a szobából a konyhába, miután Paul Drake meg én becsengettünk – válaszolta Mason. – Nem hiszem, hogy egy embernek elég ideje lett volna kétszer megtenni az utat. Ha egyszer két matrac volt ott, akkor ketten voltak hozzá.

– Arról nem is szólva, hogy egy személy végképp nem tudta volna eltávolítani azt a lányt. Gondolja csak meg, annak a személynek nemcsak hogy ki kellett vonszolnia a lányt a házból, hanem be kellett tuszkolnia a kocsiba és elhajtani vele. Egyre inkább azt gondolom, előbb-utóbb kiderül, hogy Dorrie tudta, mit csinál, s mindez valami tervnek a része volt – minden, kivéve a gyilkosságot.

A gyilkossággal teljesen összezavarodtak a dolgok. Felborult a terv, megint változtatni kellett rajta, de Dorrie jól van – valahol.

A belső iroda ajtaján a jól ismert szignált koppantotta valaki, s Mason intésére Della Street ajtót nyitott Paul Drake-nek.

– Mi újság, Paul? – kérdezte Mason.

– Az újságok szépen tálták az ügyet mondta Drake.

– Ugye?

– Kár, hogy rólad nem aktfotót közöltek. Azon a képen, amit lehoztak, túlságosan komor és méltóságteljes vagy.

– A nekrológomra tartogatták a fotót – jegyezte meg az ügyvéd. – Azt kell használniuk, amijük van ... Különben mi újság, Paul?

– Lehetséges, Perry – mondta Drake hogy jó orrod volt, és tényleg más lakás is benne volt a dologban.

Mason arcvonásai megfeszültek.

– Csakugyan, Paul?

– Az emberrablás előtti napon egy férfi, aki William Camas néven mutatkozott be, üres lakás után érdeklődött. Azt a választ kapta, hogy van egy a nyolcadik emeleten, a 805-ös lakás. A férfi megtekintette a lakást, és azt mondta, neki megfelel, de szeretné, ha a felesége is megnézné. Letett 100 dollár foglalót, hogy tartsák fenn három napig azzal a kikötéssel, hogy három nap múlva vagy aláírja a bérleti szerződést, vagy elveszti a száz dollárt.

– És beköltözött? – kérdezte Mason.

– Hát azt senki nem tudja biztosan.

A gondnoknő odaadta neki a lakáskulcsot.

– És milyen állapotban van most a lakás? Találtak valamit? Vannak ujjlenyomatok? Van....

– Ne számárokodj – intette Drake. – Ami neked eszedbe jut, az eszébe jut a rendőrségnek is. A rendőrség kérdezősködni kezdett, kiderítették, mi a helyzet Camasszal, szereztek a lakáshoz egy tolvajkulcsot, és . . . hát senki nem tud többet. Ennél a pontnál zsákutcába érünk. Ha a rendőrség ki is derített valamit, hát nem hozza nyilvánosságra.

– De a lakást átvizsgálták?

– Sűrűfésűvel – mondta Drake.

– És nem tudod, beszéltek Camasszal?

– Azt csak a jóisten tudja.

– Nem tudod megtalálni a fickót?

– Semmi nyoma – rázta a fejét Drake. Egy seattle-i címet adott meg. Egy emberem utánanéző. Bármibe fogadok, hogy a cím hamis, A telefon megcsendült. Della Street felemelte a kagylót.

– Halló – mondta, azután intett Drake-nek. – Magát hívják, Paul.

Drake átvette a kagylót.

– Itt Drake mondta, néhány pillanatig hallgatott, azután így szólt:-- Biztos benne?... Rendben, kutasson tovább.

Drake letette a kagylót, Perry Masonhez fordult, és így szólt:

– Úgy van. Hamis cím volt.

– Az ördög vigye el – mondta Mason –, ezzel füstbe ment minden reményem, Paul.

Mindent arra a feltevésre építettem, hogy nem hurcolhatták ki ezt a lányt a lakásból.

– Tudom – mondta Drake résztvevően. Tudom, milyen érzés számodra, de a tények tények. Nekem a tényeket kell közölnöm veled. Ez a dolgom.

– A fene egye meg – mondta Mason tennünk kell valamit, Paul, Bárhol is van az a lány. bízik benne, hogy segítünk rajta.

– Nyugalom, Perry. A törvény szolgálainak egész légiója dolgozik az ügyön. Nem tehetünk többet, hacsak nem akarunk beléjük botlani.

– Biztos vagy benne, hogy dolgoznak az ügyön?

– Az ördögbe is, persze. Az emberem Seattle-ben derítette ki, hogy a cím hamis, ő volt a harmadik, aki a cím után érdeklődött. A seattle-i rendőrség is az ügyön dolgozott, a seattle-i FBI is azon dolgozott.

– Az a lány veszélyben van – jelentette ki Mason.

– Nem, már nincs – mondta Drake. – Nem akarok szívtelen lenni, de ha bármi is készült ellene, az már megtörtént. Ha meghalt, már meghalt. Ha életben van, akkor valami sajátos megfontolásból tartják életben, hogy váltságdíjat követeljenek érte, vagy zsarolják, vagy valami hasonló oknál fogva. Egyszerűen semmit sem tehetsz, Perry, csak kivárhatod a végét.

Mason sóhajtott.

– Hozzászórtam, hogy a józan ész határain belül mindig magam irányítsam az eseményeket. Számomra teljesen elviselhetetlen egy ilyen helyzet, ahol az események irányítanak engem.

– Hát pedig így áll a dolog – csillapította Drake. – Semmit nem tehetünk, csak várhatunk. Visszamegyek az irodámba, Perry, és majd érintkezésbe lépek veled.

– És az embereid? – kérdezte az ügyvéd. Nem lenne jó néhány embert leküldeni oda?

– Most hívom vissza őket – mondta sajnálkozva Drake.

– Csak feleslegesen növelnék a számlát az embereim, a te számláidat, és csak gátolnák a hatóságokat, akik az ügyön dolgoznak. Adjuk át nekik a terepet.

Mason jó néhány pillanatig hallgatott, azután így szólt:

– Hát jó, Paul.

Drake Della Streetre pillantott, azután távozott az irodából.

Mason diktálni kezdett.

A második levél közepén nem bírta tovább, és elkezdett fel s alá járkálni az irodában.

– Nem megy, Della. Egyéb sem jár az eszemben, csak . . . Próbálja meg felhívni Tragget, hátha benn van.

Della megértően bólintott, a telefonhoz lépett, s néhány pillanat múlva intett Masonnek. – ő van a telefonnál, főnök.

– Halló, hadnagy – szólt a kagylóba az ügyvéd –, itt, Perry Mason. Aggaszt, hogy mi történik a Dorrie Ambler-ügyben. Nem nyugtat meg túlságosan, ahogyan haladnak a dolgok.

– Azt hiszi, csak maga van így? – vágott vissza Tragg.

– Rájött már valamire?

– Nagyon sok mindenre rájöttünk mondta Tragg most értékeljük az adatainkat, Perry.

– Elmondana belőlük egyet-kettőt?

– Egyet-kettőt.

– Mi van a 805-ös lakással?

– Mit tud arról a lakásról?

– Maga mit tud róla?

– Azt tudom, hogy nem áll módomban mindent közölni magával, amit tudok... Ide figyeljen, Perry, miféle kettős játékot űz maga velünk?

– Hogy érti ezt?

– Megint gondosan kitervelt valamit, hogy ködbe burkolja nekünk a dolgokat.

– Ködbe burkoljam, miért? – kérdezte csodálkozva Mason.

– Éppen ezt szeretném tudni – válaszolta a hadnagy.

– Maga rossz helyen kereskedik, hamis szimatot fogott, téves nyomon van Az ördög vigye el, pontosan ettől félttem, hogy maga azt fogja hinni, cirkusz az egész, az én agyamban született meg, és csak úgy tessék-lássék megy rá a dologra. Higgye el nekem,

a lány veszélyben van.

– Azért aggódik, mert maga nem tudta megóvni a veszélytől? – érdeklődött Tragg.

– Igen.

– Na jó, ha csak ez kell, hát emiatt ne fájjon a feje – mondta a hadnagy. – A maga ügyfele nem áldozat volt, hanem cinkostárs.

A 907-es lakásból lement a lépcsőn a 805-ös lakásba. Ott maradt, míg elült a harci zaj. Akkor önként, a tulajdon szabad akaratából távozott.

– Honnan szedi ezt?

– Szemtanú van rá.

Mason néhány pillanatig hallgatott.

– Nos? – kérdezte Tragg.

– Őszintén szólva, hadnagy – szólalt meg végre Mason –, nagyon megnyugtató.

– Milyen értelemben?

– Magam is elképzelhetőnek tartottam, hogy ez az egész csupán része valaminek, amit jó előre kiterveltek.

– Nem maga volt az értelmi szerző?

– No, azt azért nem. Engem is meg akartak etetni vele, nemcsak a rendőrséget.

– Nos, őszintén szólva, Perry, ezt az elméletet még igencsak meg kell hányni-vetni a nyomozó hatóságoknak. És akkor persze még mindig itt állunk egy tisztázatlan gyilkosság terhével a vállunkon. S mint ahogy valószínűleg tudja, nem kedveljük a tisztázatlan gyilkosságokat.

– Namármost igen nagy a valószínűsége annak, hogy ezt az egész dolgot egyszerűen csak azért eszelték ki, mert ott volt az a kényelmetlen hulla az ügyfele lakásában. Ha kiderülne, hogy így áll a helyzet, hát bizony igencsak rossz néven vennék a dolgot.

– Mi tagadás, én is rossz néven venném jegyezte meg Mason.

– Rendben van – mondta Masonnak Tragg –, akkor hát nyíltan felteszem magának a kérdést, Perry. Van valami oka azt hinni, valami igazi, jól megalapozott oka.

hogy az ügyfele egy efféle színjáték miatt rendezte ezt a dolgot?

– Méltányos leszek magához, Tragg, Éppen elég okom van rá, és ezért jól végiggondoltam az egészet.

– Ha a lányt elrabolták, és veszélyben van, nem ülhetek ölbe tett kezekkel, hogy majd csak történik valami, ha viszont gondosan felépített tervről van szó, hogy elkendőzzenek egy gyilkosságot, akkor én mosom a kezemet a lánnyal kapcsolatban, sőt a legmesszebbmenőig beszállok, és segítek kideríteni, mi történt valójában.

Természetesen nem élhetek vissza az ügyfelem bizalmával, hisz egy ideig az ügyfelem volt.

– Értem – mondta Tragg –, de nem gyilkossági ügyben képviselte, igaz?

– De nem ám. És most jól figyeljen, mert mondom magának valamit. Gyilkossági ügyben a jövőben sem fogom képviselni.

– Nos – mondta a hadnagy –, valamit közölhetek magával. Azt hiszem, az ügyvel kapcsolatban már moshatja is a kezét. Mikor a lány távozott a lakásból, egyszerűen lesétált a 805-ös lakásba. Egy hatodik emeleten lakó nőtől tudjuk, aki később, az est folyamán látta a lányt lemenni a liften. A nő azért figyelt fel rá, mert noha este volt, Dorrie sötét szemüveget viselt, nyilván nem akarta, hogy felismerjék. A nő úgy képzelte, Dorrie valami gyanús találkahelyre siet, és.... Az én véleményem szerint, Mason, lehetséges, hogy a szemtanú egy csöppet irigy és kissé rosszindulatú. Mindenesetre, akár így, akár úgy, de látta Miss Amblert a liftben. Ismeri Dorrie Amblert, és beszélgetni is szokott vele. Dorrie szerette a nő kutyáját, a kutya is kedvelte a lányt. Furcsa jószág az a kutya. Nem rosszindulatú, de szereti, ha békén hagyják. Morog, ha valaki megpróbálja megsimogatni.

– Szóval ez a nő, a szemtanú, észrevette, hogy Dorrie Ambler valamilyen oknál fogva nem akarja, hogy felismerjék. Dorrie a lift ajtajánál állt, háttal a nőnek és a kutyának, de a kutya hízelegve hozzádörzsöiődött, orrával megbökdöste a lábát és csóválta a farkát, szóval várta a szokásos kényeztetést. Nos, pillanatnyi habozás után, Dorrie kinyújtotta a kezét, és a kutya megnyalogatta az ujjait. Ekkor a lift megállt, és a lány elsietett.

– A nő sétálni vitte a kutyát, és a kutya, amikor a bejárat előtti fűcsíkhöz értek, rögtön meg is állt a dolgát végezni. A nő még látta, hogy a járdaszélen ott áll a kocsi, egy férfi

várákodik benne, Dorrie pedig futólépésben bevágódik a kocsiba, s abban a pillanatban már el is hajtottak.

– Ujjlenyomatok? – kérdezte az ügyvéd.

– Nincsenek – válaszolta Tragg. – Furcsa egy dolog. Mind a két lakást, a 907-est és a 805-öst is, láthatólag olyan tisztára kipucolták, mint a patyolat. Semmiféle ujjlenyomat nincs egyikben sem, kivéve Marvin Billingsét. Ő mindenfelé otthagyta névjegyét, mármint a 907-es szobában.

– Voltak kulcsai? – érdeklődött Mason.

– Ezt nem volna szabad közölnöm magával – jegyezte meg a hadnagy –, de magaval érzek. Billings zsebeiben a világon semmit nem találtunk. Se kulcsokat, se aprópénzt, cigarettát, de még egy ceruzát sem, semmit.

Tisztára kopasztották, mint egy csirkét.

Mason elnevette magát.

– Nos, hadnagy mondta –, hozzásegített, hogy jobban érezzem magamat, még ha az is a látszat, hogy engem ejtettek át. Hatalmas sziklakövet vett le a vállamról.

– Ez mind szép és jó, Perry – szólalt meg ismét Tragg –, csak egy dologra szeretném figyelmeztetni. Ha maga benne van ebben a kis színjátékban, hát bajba jut. Nem kedveljük, ha a polgártársak falból emberrablásban vesznek részt, és nem kedveljük a gyilkosságot. És, bár világért sem akarnám, hogy a hivatali titoktartáson csorba essék, ezért jobb, ha tudja, a kerületi ügyészünk, Hamilton Burger makacsul a fejébe vette, hogy ezt az egész szemfényvesztést maga eszelte ki, mert így akarja összezavarni a tényeket, hogy azután amikor majd az ügyfelét végül is letartóztatják, kapkodja a fejét az ügyész úr, ha rá akarja bizonyítani a gyilkosságot. Namármost, Hamilton Burgert ismerve, márpedig, azt hiszem, magának sem kell bemutatnunk az ügyész urat, biztosak lehetünk, ha valami, hát ez kellően sarkalni fogja, hogy leleplezze a tervet, és bíróság elé állítson mindenkit, aki ebben a mókában részt vett. Érti? Mindenkit.

– Magam is így tennék a helyében mondta Mason. – Kösz a jó tanácsot, hadnagy. Majd igyekszem tisztán tartani a kezemet.

– Csak a szemét tartsa nyitva – ajánlotta Tragg.

– Ezt az egyet megígérhetem – közölte Mason, azzal letette a kagylót.

Az ügyvéd Della Streethez fordult:

– Na, Della, most már akár a postára is rátérhetünk. Azt hiszem, néhai ügyfelünk igazán ügyes kislány volt, és remekül megkeverte a dolgokat... Hallotta, mit beszéltem Traggel?

Della Street bólintott, – aztán kitört belőle az indulat:

– Remélem, elkapják azt a lányt, és elítélik.

Egy perc múlva hozzátette:

– Ha ez a Dorrie Ambler tisztességesen, annak rendje-módja szerint megbízza magát, hogy nyújtsa be jogigényét a vagyona, talán jó néhány millió dollár üti a markát. De nem, ő inkább egy gyilkossági ügybe keveri bele magát.

– Ezen már nem nekem kell törnöm a fejemet – jelentette ki Mason. – Ha letartóztatják, lesz ideje, és egy vonalas füzetbe leírhatja ötszázszor: „Legjobb üzlet a becsületesség.”

– Eső után köpönyeg tipikus esete – jegyezte meg Della Street.

Mason felállt, és fel-alá kezdett járkálni a szobában.

– Két dolog nem fér a fejembe – mondta végül – különben kétségbe vonnám Tragg következtetéseinek a helyességét.

Della Street, tudva, az ügyvédnek csak arra van szüksége, hogy hangosan gondolkozzék, közbeszólt:

– Miféle két dolog, főnök?

– Először is – magyarázta Mason tudjuk, az ügyfelünk ezekkel a bizarr helyzetekkel fel akarta hívni magára a nyilvánosság figyelmét. Tudjukt olyasmit akart elkövetni, hogy az újságok közhírré tegyék a közte és a Minerva Minden közti hasonlóságot.

– És a másik dolog? – érdeklődött Della Street.

– A kutya – válaszolta Mason. – A kutyák nem tévednek. Ebből következően ügyfelünk életben volt, jó egészségnek örvendett, és kedve szerint sétafikálhatott, jóval a feltételezett emberrablás után.



– Azt hiszem, jobb, ha tudomásul vesszük, hogy Dorrie Ambler csak azért jött el hozzám, mert epizódszerepet szánt nekem az egyik jelenetben, csak aztán később történt valami, ami tönkrezúzta a kisdéd terveket.

– Micsoda? – kérdezte Della.

– Gyilkosság – válaszolta Mason. – Billings nem volt valami jó hírű detektív. A bennfentesek, akik ismerik a dörgést, úgy tartották számon, mint aki képes megszarolni egy ügyfelet, ha lehetőség adódik rá.

– Na és? – kérdezte Della.

– És – folytatta Mason – most, hogy tudom, Dorrie mindössze csak megpróbált engem fondorlatosan beépíteni a machinációba, mert rájött, kissé túllőtt a célon, hogy teljes mértékben módjában állt volna felhívni engem telefonon, jóval az állítólagos emberrablás után, és nem tette, most, mindezek után én már moshatom a kezemet, már ami őt illetően igazán örülök, Della, hogy nem sétált be a csapdába, s nem fogadta el azt az előleget.

A dolgok pillanatnyi állása szerint tettünk neki egy kis szívességet, de tartozni nem tartozunk neki semmivel... Most pedig, hála a kutyusnak, nem kell tovább aggódnom.

Rajta, térjünk vissza ahhoz a levélhalomhoz!

#### Tizedik fejezet

Della Street bejött a külső irodából, és megállt Perry Mason íróasztala előtt. Kivárta, míg az ügyvéd felpillant, aztán megszólalt:

– A szívem vérzik magáért, főnök.

– Nocsak – mondta Mason.

– Dorrie Ambler tíz napja tűnt el – mondta Della Street – s maga végre-valahára elfelejtette az egészet, az élet visszazökkent a megszokott kerékvágásba.

– És? – csodálkozott Mason.

– És most – folytatta a lány – Henrietta Hull odakint ül az irodában, és alig várja, hogy beeresszék.

– Miért akar beszélni velem?

– A rendőrség elkapta Minerva Mindent. Henrietta Hull azt mondja, nem tudja biztosan, mivel vádolják, de állítólag gyilkossággal kapcsolatban akarják kihallgatni.

Mason megrázta a fejét.

– Én Dorrie Amblert képviselem, és ...

Della Street kérdően felvonta a szemöldökét, mert Masonnek mintha eszébe jutott volna valami.

Az ügyvéd tíz-tizenöt másodpercig hallgatott, azután hirtelen megszólalt:

– Vezesse be, Della, beszélni akarok vele.

Della Street bólintott, kiment az irodából, majd pár pillanat múlva visszatért. Henrietta Hull energikus léptekkel követte.

– Mrs. Hull – mondta Della Street.

– Már találkoztunk – jelentette ki Henrietta Hull, és nyílegyenesen Mason íróasztala felé tartott. Csontos kezével határozottan megrázta az ügyvéd kezét, azután helyet foglalt az ügyfeleknek fenntartott széken.

– Említettem már, Mr. Mason, hogy maga listavezető főbenjáró bűncselekmények esetében.

– És? – érdeklődött Mason buzdítóan, minthogy az asszony habozni látszott.

– Minervát őrizetbe vették.

– Letartóztatták?

– Nem hiszem. Ma hajnalban, három órakor jöttek érte, és bevitték kihallgatásra. Azóta nem tért vissza, és nem is telefonált.

– S tőlem mit óhajt, mit tegyek?

– Vegyen át húszezer dollárt előlegképpen, lásson munkához, és képviselje Minervát.

– Annak az embernek, Marvin Billingsnek a gyilkosságával kapcsolatban hallgatták ki, akit holtan találtak a 907-es lakásban?

– Nem tudom. Mindössze annyit tudok, hogy azt mondták, néhány kérdést akarnak feltenni neki egy igen fontos gyilkossági ügygel kapcsolatban.

– Tiltakozott Miss Minden, hogy ilyen korahajnali órában velük menjen?

– Ami azt illeti, nem tiltakozott. Láthatóan már jó ideje vártak rá. Éppen akkor tért haza.  
– Egyedül?  
– Egyedül.  
– Maga ébren volt?  
– Nem. Hagyott nekem egy rövid üzenetet, amelyben megmagyarázta, mi történt. Ezt még megengedték neki. Azt írta, majd felhív később. Ha nem jelentkezne ma reggel kilencig, jöjjen el magához, adjak át egy húszezer dollárra szóló csekket honoráriumként.  
' – Maga aláírhat csekket a nevében?

– Természetesen. Minden ügyét én intézem.

Henrietta Hull minden sietség nélkül kinyitotta a kényeztetését, elővett egy színes hosszúkás papírlapot, Della Streetre pillantott, és így szólt:

– Gondolom, a titkárnője intézi az anyagi ügyeket.

– Ez az a csekk? – kérdezte Mason.

– Húszezer dollárról – bólintott az asszony.

– Már megpróbáltam magának megmagyarázni, hogy Dorrie Ambler képvisel, s így attól tartok, érdekellentét állhat fenn.

– Dorrie Ambler csak arra fogadta fel magát, hogy védje meg, mert dublőzként futtatják, az ő segítségével akarják egy bűnügyben lépre csalni a bíróságot – jelentette ki Henrietta Hull. – Maga ellátta a megfelelő tanáccsal, ő pedig kísértelt az irodájából.

Henrietta Hull így folytatta:

– Hadd közöljem magával, Mr. Mason, hogy Dorrie Ambler csaló és szélhámos. Egész idő alatt hazudott magának. Semmi elszámolnivalója nincs vele. Az a lány minden alkalmat megragadott a zsarolásra. Bizonyára nem akarja, hogy kapcsolatba hozzák magával.

Hirtelen Paul Drake szignálja hangzott fel az iroda ajtaján.

– Bocsásson meg egy pillanatra – mondta Mason, s átsietve a szobán, keskeny résnyire kinyitotta az ajtót:

– Dolgom van, Paul. Nem ér rá később?

– Nem ér rá – mondta határozottan Drake.

Mason habozott egy pillanatig.

– Gyere be – intett végül. – Már találkoztál Mrs. Hullal.

Drake belépett a szobába.

– Ó... jó napot kívánok – mondta. – Bocsánat a zavarásért, Mrs. Hull. Sajnos mindenképpen közölnöm kell valamit Mr. Masonnel, fontos lehet.

– Jó napot, Mr. Drake – üdvözölte Henrietta Hull. – Magához is be akartam, ugrani, amint végeztem Mr. Masonnel, vagy inkább azt mondhatnám, amint ő végzett velem.

Említettem már magának, hogy listát vezetek különböző személyekről, akikhez komoly baj esetén fordulni szándékozom.

– Mr. Mason listavezető az ügyvédek között főbenjáró bűncselekmények esetére, és a maga nyomozóirodája is a lista élén áll, különösen ha Mr. Mason látja el a védelmet.

– Az imént adtam át egy csekket Mr. Masonnek előlegképpen, és itt a táskámban egy kétezorötszáz dollárra kiállított előleg a maga számára is.

– Csak lassan a testtel – vetette közbe Mason –, ma reggel Miss Minden bevitték kihallgatásra. Maga, Mrs. Hull, mindössze ennyit tud. Egy gyilkossággal kapcsolatban hallgatják ki. Miss Minden nem lépett kapcsolatba magával, és nyilvánvalóan maga sem a rendőrséggel vagy a vádhatósággal, hogy megtudja, miről van szó, és íme mégis összesen huszonkétezer-ötszáz dollárról állított ki csekket, hogy ügyvédet fogadjon Miss Minden számára meg egy detektívügynökséget a tényállás kiderítésére.

– Így van.

– És állítja, hogy Miss Minden írásos utasítását követi?

– Igen.

– Magánál van az a levél?

– Történetesen nálam van.

– Hát akkor, ide vele, lássuk azt a levelet – mondta Mason.

Az asszony habozott egy pillanatig.

– Nyugodt lehetek felőle – szólalt meg végül –, hogy bizalmasan kezeli a tartalmát, ha

megmutatom, Mr. Mason?

Mason tagadón rázta a fejét.

– Négyszemközt akarok beszélni veled, Perry – szólt közbe Drake.

– Ezzel az ügyel kapcsolatban? – kérdezte az ügyvéd.

– Igen.

– Azt hiszem, jobb lenne itt, rögtön kirukkolni vele – ajánlotta Mason -, és hogy úgy mondjam, nyílt plénum előtt tisztázni mindent.

– Hát, nem bánom – mondta elszántan Drake. – Dorrie Ambler meghalt. Meggyilkolták. Megtalálták a holttestét, és a rendőrség most az egyszer biztos a dolgában. Azt mondják, sziklaszilárd bizonyítékuk van Minerva Minden ellen.

Mason hátralökte a székét, s felállt, összehúzott szemöldökkel elgondolkozva állt egy pillanatig, aztán megkerülte az íróasztalát, az ablakhoz lépett, s háttal a szobának, néhány percen át az utcát bámulta, végül megfordult, és Henrietta Hullhoz intézve szavait így szól:

– Ha igaz, amit Paul Drake mond, Mrs. Hull, akkor a munkaadója igencsak súlyos helyzetbe került: rendkívül súlyos helyzetbe.

– Tisztában vagyok veled.

– Maga tudta, hogy Dorrie Ambler meghalt?

– Annyit tudtam, hogy a rendőrség szerint ... igen, tudtam, hogy megtalálták a holttestét.

– Feleljen a kérdésekre, vétkes benne Minerva?

– Nem vétkes – jelentette ki Henrietta Hull szilárd meggyőződéssel.

– Honnan tudja, hogy nem vétkes? Pusztán, mert nem olyannak ismeri?

– Nem. Onnan, amit az ügyről tudok. Dorrie csalókkal állt össze, ők gyilkolták meg. Most Minerva nyakába akarják varrni a gyilkosságot. Miss Ambler fondorlatos módon megpróbálta becsapni, de addig keverte a dolgokat, amíg a bumeráng visszaüött. Minerva semmiben nem bűnös. De miért érdekli magát, ha egyszer úgymint elvállalja Minerva védelmét?

– Nagyon is érdekel – jelentette ki Mason.

– A törvény szerint nem tekinthető bűnösnek, míg a jogerős ítéletet meg nem hozták. Joga van ügyvédhez az eljárás egész tartama alatt: nem szükségképpen azért, hogy bebizonyítsa az ártatlanságát, hanem hogy gondolkodjék törvényes jogainak védelméről,

– És Minervának mint állampolgárnak joga van ehhez?

– Igen, állampolgári joga van ehhez.

– Ő pedig azt kívánja, hogy maga legyen az ügyvédje.

Drake megköszöri a torkát, elkapta Mason pillantását, és alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Ugyan miért ne, Paul? – mondta Mason. – Gyerünk, ki vele. Ne kerüljünk a forró kását, beszéljünk nyíltan.

– Rendszerben van – jelentette ki Paul Drake. – A rendőrség sziklaszilárd bizonyítékot talált a lány ellen.

– Ezt már mondtad az előbb.

– A cinkostársas beismerő vallomást tett.

– Ki az? – kérdezte az ügyvéd.

– Egy férfi, akit felbérelt, menjen vele Dorrie Ambler lakására, és rabolja el a lányt.

– És az a férfi azt állítja, Minerva is vele volt akkor? – érdeklődött Mason.

– Úgy tudom, igen.

– Ismered a részleteket is, Paul?

– Csak nagyjából. A fickót Jaspernek hívják. Azt állítja, Minerva közölte vele, nagy vagyont örökölt, de ebből a vagyonból most Dorrie Ambler is részt kér, és épp ezért el kéne távolítani az útból, hogy ő majd elrendez és lefedez mindent, Jasper csak segítsen, amikor szüksége lesz rá. Ennek a Jaspernek, mit ad isten, hosszú priusza van. Billings Minervát próbálta zsarolni, nem Dorrie Amblert. Halálos golyóval a testében végezte.

– És Minerva Mindent Dorrie Ambler meggyilkolásáért tartóztatták le?

Drake megrázta a fejét.

– Marvin Billings meggyilkolásáért fognak vádat emelni ellene. Azután, abban az esetben, ha felmentenék, vagy nem kapna halálos ítéletet, elővonnák a másik ügyet is, és vádat emelnének ellene Dorrie Ambler meggyilkolásáért. Az Ambler-gyilkosságra csak közvetett bizonyítékaik vannak. A Marvin Billings-gyilkosság esetében viszont holtbiztos bizonyítékuk, több beismerő tanúvallomásuk és egy szemtanújuk is van. Ebből a csapdából Minerva nem fog tudni kikászálódni.

Mason egy pillanat alatt döntött.

– Hajlandó vagyok Miss Mindent képviselni a Marvin Billings-gyilkosság ügyében – jelentette ki. – Ha ezért a gyilkosságért fognak vádat emelni ellene, vállalom a védelmét. Azt nem ígérhetem, hogy akkor is képviselem, ha Dorrie Ambler meggyilkolásával vádolják. Azt még meg kell fontolnom.

– Ez igazán méltányos válasz – mondta Henrietta Hull. – Akkor hát megállapodtunk, Mr. Mason.

– Egy pillanat – intett Mason. – Ha maga nem beszélt Miss Mindennel, honnan tudja, hogy a Biliings-gyilkosságért, és nem Dorrie Ambler meggyilkolásáért emelnek vádat ellene?

Henrietta Hull csak egy szemvillanásnyi időig habozott.

– Őszintén szólva, nem tudom, Mr. Mason. De ha kiderülne, hogy ilyen fordulatot vesz a dolog, még mindig visszaadhatja az előleget és kiléphet az ügyből. Mi tudomásul fogjuk venni.

– Hadd lássam, mit írt magának Minerva – mondta Mason.

Henrietta Hull kinyitotta a kezításkáját, elővett belőle egy összehajtogatott papírlapot, és átnyújtotta az ügyvédnek.

A papíron ez állt: „Henny! A főkapitányságra mentem. Ha kilencig nem jönnek, intézkedjen.”

– Ebben a levélben nincsenek részletes utasítások – jegyezte meg Mason –, semmi afféle, hogy adjon nekem megbízást, sem az, hogy menjen el a Drake Nyomozóirodába.

– Azt hiszem, téved, Mr. Mason. Miss Minerva utasít rá, hogy intézkedjem.

– Ez azt jelenti, hogy maga és Minerva már jó előre megbeszélték ezt a dolgot?

– Azt jelenti – mondta Henrietta Hull méltóságtelesen –, hogy Minerva bíz az ítélőképességemben, és tudja, hogy azt teszem, amit tenni kell.

– Ide figyelj – szolt közbe Drake – nem akarok huhogni, mint valami vészmadár, de két szándékosan, hidegvérrel elkövetett gyilkosságról van szó. Egyiket jó előre gondosan kitervelték. Nem mondom, lehet, hogy a másikat hirtelen felindulásból követték el. De Minervával szemben teljesen biztosan ül a vádjuk. Te is tudod, és én is tudom. Szemtanúik vannak. Egy ujjal sem mernének a lányhoz nyúlni, ha nem lennének holtbiztosak a dolgukban.

Mason elgondolkozva húzta össze a szemöldökét.

– Állítson ki egy elismervényt Mrs. Hullnak, Della, húszezer dollárról – mondta.

## Tizenegyedik fejezet

A börtönépület beszélőiben Mason Minerva Mindenre pillantott, s így szolt:

– Minerva, mielőtt még egy szót is szólna, közölni akarom magával, hogy Henrietta Hull meglátogatott ma délelőtt. Egy húszezer dollárról szóló csekket adott előlegképpen, hogy képviseljem magát. Megmondtam neki, hajlandó vagyok a védelmét ellátni, amennyiben Marvin Billings meggyilkolásával vádolják, de egyelőre magam sem tudom, vállalni fogom-e a védelmét, ha Dorrie Ambler meggyilkolása a vád maga ellen.

– Úgy tudom – mondta nyugodtan a lány – . hogy a Billings-gyilkosságért tartóztattak le.

– Szabályszerű keresetlevelet is aláírtak?

– Azt hiszem, a vádesküdtárséktől várják a vádiratot. Mintha valamilyen oknál fogva sürgős lenne nekik, hogy megtartsák a tárgyalást. Mindenesetre, ami engem illet, én csak örülök ennek.

– Általában – jegyezte meg Mason – az effajta bűnügyeknél igyekszünk időt nyerni, megpróbáljuk kibekkelni, hátha történik közben valami.

– Ez nem közönséges eset – jelentette ki Minerva.  
– Ennyit már én is tudok – mondta a lánynak az ügyvéd. – Sőt, azt is kezdem kapiskálni végre, mi történhetett valójában.

A lány megrázta a fejét.

– Ahhoz maga keveset tud – mondta.

– Lehet, hogy keveset – vont vállat Mason. – Egyetlen kérdésre mindenesetre szeretnék választ kapni magától. Maga gyilkolta meg Billingt?

– Nem.

– Pillanatnyilag csak ezt akartam tudni – bólintott Mason.

– Rendben van – mondta Minerva. – Most pedig be akarok vallani magának valamit.

Én . . .

– Törvénytelen dolgot cselekedett? – vágott közbe az ügyvéd.

– Igen, de . . .

Mason feiemelte a kezét.

– Semmiféle vallomást nem akarok hallani.

– Nem arról van szó, amire maga gondod Semmi össze függésben nincs a . . .

– Honnét tudja maga, hogy én mire gondolok? – vetette közbe Mason.

– Mert olyasmiről van szó – magyarázta lány -, ami álmában sem jutna eszébe.

Teljesen más dolog, és semmi köze sincs ehhez a gyilkossághoz. Arról van szó, hogy . . .

– Hallgasson, Minerva – intette Mason. Meg fogom magyarázni magának, milyen helyzetben vagyok. Azt mondta, hogy nem maga követte el a gyilkosságot, amiért bíróság elé kerül. Ha hazudott nekem, az a maga baja, mert így olyan helyzetbe kerülök, hogy hamis feltevések alapján cselekszem. Namármost, egészen másképp áll a helyzet, ha maga vallomást kíván tenni nekem.

– Elvben egy ügyfél bármit elmondhat az ügyvédjének – folytatta Mason mert védi az ügyvédi titoktartás. De ha maga azt közli velem, hogy büntettet követett el, ráadásul nem is azt, amiben képviselem, akkor rögvest fordul a kocka. Én az ügyvédje vagyok, de ezenkívül állampolgár is. Elláthatom tanácscsal a törvényes jogait illetően, de ha tudomásomra jut, hogy maga főbenjáró bűncselekményt követett el, és megpróbálok tanácsot adni arra nézve, hogyan kerülje el a törvényes büntetést, az adott helyzetben én is büntársává válok, márpedig én nem szándékszem ilyen helyzetbe kerülni.

A lány néhány pillanatra elgondolkozott ezen.

– Értem – mondta végül.

– Továbbá – folytatta az ügyvéd – jobb, ha számol vele, hogy nagyon biztosak a dolgukban. Olyan bizonyítékokkal rendelkeznek, ami szerintük megpecsételi a maga sorsát.

Máskülönben sosem merték volna az eljárást ilyen módszerrel lefolytatni.

Meglátogatták volna magát odahaza, és roppant udvariasan kérdezték volna erről-arról. Utánanézték volna a válaszáinak, aztán eljöttek volna megint, faggatták volna egy kicsit, és a világért sem indították volna meg az eljárást, amíg nem győződnek meg a bűnösségéről. Mindabból, ahogyan ezután cselekedtek, az következik: valami kivédhetetlen bizonyíték van a kezükben, valami, ami perdöntő lesz, és alighanem meglepetésszerűen éri majd magát, ők legalábbis erre számítanak.

– A kérdéseikből azt vettem ki – jegyezte meg Minerva hogy ez az alak, ez a Dunleavey Jasper, szép kis történetet mesélt nekik.

– Belekeverte magát?

– Igen.

– Milyen kapcsolatban volt maga Dunleavey Jasperral?

– Semmilyenben.

– Soha nem is találkozott vele?

– De, azt hiszem, igen.

– Mikor?

– Amikor az ügyész kihallgatott, két nyomozó behozott egy fickót az irodába. A pasas rám nézett, az ügyészre pillantott, bólintott, és ezután elvezették.

Mason eltöprengett ezen néhány pillanatig, hirtelen felállt, és azt mondta:

– Rendben van, Miss Minden, képviselni fogom magát. Egy azonban biztos. Amennyit

én a viselt dolgairól tudok, hát az bizony nem lesz nagy segítségére, hogy kieszközöljük a felmentését.

Az ügyvéd folytatta:

– Élvezte, hogy foglalkozik magával a sajtó, és igazán mindent elkövetett, hogy a balhés montrose-i örökös nő titulust kiérdemelje. Szóval volt egy és más, dokumentumokkal bizonyítva ráadásul, még ha nem számítjuk is a pletykákat az estélyekről, ahol meztelenül lubickoltak a vendégek az úszómedencében, és hasonló dolgokról.

– Rendben van – mondta a lány és akkor mi van? Az én teszem. Nekem tetszik, és bizony gyönyörű. Nem vagyok olyan ostoba, hogy ne tudnám. Vannak, akik nudista kempingekbe mennek, és ezeket a kempingeket mindenki természetesnek tekinti, és a nudistákat békén hagyják, de ha valaki egy kicsit is modern felfogású, és kifogásolja, hogy a . . .

– Felesleges velem vitatkozni – jegyezte meg mosolyogva Mason –, pusztán azért beszélgetek itt magával, mert sok ember áthágta már az erkölcsi törvényeket, azután valami balszerencse folytán gyilkossággal vádolták őket. Az esküdteknek egy bizonyos fajtája boldogan megkövez bárkit, aki megszegi a finnyás erkölcsi törvényeiket. Jó néhány balszerencsés embert elítéltek már gyilkosságért, mert bizonyítást nyert, hogy házasságtörést követett el.

– Rendben van – bólintott Minerva sokak szemében én egy parázna nőszemély vagyok. Úgy érzi ezek után, hogy nem vállalhatja a védelmemet?

– Nem.

– Úgy érzi, kevesebb esélyem van rá, hogy felmentsenek a vád alól? ?

– Igen.

– Köszönöm, Mr. Mason – mondta a lány. – Kíváncsi voltam rá, őszinte lesz-e velem, vagy foglalkozásához híven mellébeszél-e majd. De feleslegesen strapálja magát, én tudom a legjobban, milyenek ezek a savanyú képű szentfazékok, amikor végre alkalmuk nyílik, hogy ítélkezzenek asszonytársaik fölött.

– Én mindössze arra kívántam rámutatni – folytatta zavartalanul az ügyvéd hogy ha egy fiatal nő le akarja dobni magáról a konvenciók bilincseit, és mindent elkövet, hogy a balhés örökös nő címet kiérdemelje, az néha gátló körülménynek bizonyul.

– Amennyiben gyilkossággal vádolják – jegyezte meg Minerva.

– Igen – mondta Mason. – Magát pedig már meg is vádolták.

– Köszönöm a prédikációt – mondta a lány. – Ha kiszabadulok, megpróbálok majd jó kislány lenni. Legalább annyira, hogy ne foglalkozzanak velem az újságok.

– Úgy látom – mondta Mason –, nincs egészen tisztában vele, mi várható. Maga jó reklám. Az a tény, hogy gyilkossággal vádolják, üzlet a lapoknak, emelkedő példányszám.

Márpedig ha lecsaphatnak valamire, ami emeli a példányszámot, akkor azt alaposan felfűjják.

– Beleadnak apait-anyait, arra gondol? – kérdezte a lány.

– Apait-anyait, ami belefér – bólintott Mason. – És nekünk is ki kel! rukkolnunk valamivel. Az én kliensem rendes kislány, igaz, talán egy csöppet élénkebb a kelleténél, de nagyon jószívű, és a lelke mélyén igazán rendes, mi több, tisztességes.

– Maga ilyen képet akar festeni rólam a közönségnek?

– Igen.

– Az ördög vigye el! – kiáltotta Minerva, és dacosan megrázta a fejét. – Eszemben sincs megváltoztatni az egyéniségemet holmi gyilkossági história kedvéért. Csináljon, amit akar, Mr. Perry Mason, de én nem vagyok rendes kislány, és nem is szándékozom ebben a pózban tündökölni, ezzel hiába akarja megetetni az olvasókat.

Mason fogta az aktatáskáját, felsóhajtott, és elindult az ajtó felé.

– Tartottam tőle, hogy ez lesz a reakciója. – mondta.

– Jobb, ha tudja – mondta Minerva – miféle reakcióra számíthat velem kapcsolatban.

Tizenkettedik fejezet

Everson Flint bíró a kerületi ügyészhelyettesre pillantott, aki ott ült Hamilton Burger

mellett, a vád képviselőjének asztalánál. Nyilatkozzanak az esküdtszék összetételére.

– Elfogadjuk az esküdteket – jelentette ki az ügyészhelyettes.

Flint bíró a védelem asztala felé pillantott.

– Döntsön a védelem, Mr. Mason.

Mason felállt, és kifejező mozdulattal jelezte, hogy egyetért.

– A védelem – jelentette ki – tökéletesen elégedett az esküdtekkal.

– Kérem az esküdteket – mondta Flint bíró –, tegyék le az esküt.

A kerületi ügyészhelyettes gúnyos mosollyal utánozta Mason mozdulatát.

– Felesleges szónoklatokat tartani – jegyezte meg.

Mason ingerlően nyájas mosollyal fordult a vád asztala felé.

– Akkor talán járjon elől jó példával.

– Igyekezzünk személyeskedés nélkül előrehaladni, uraim – szólalt meg Flint bíró. – Az esküdtek tegyék le az esküt.

Az eskütétel után Hamilton Burger, a kerületi ügyész intésére Colton Parma, az ügyészhelyettes megkezdte az ügy ismertetését.

– A bíróságnak és önöknek, hölgyeim és uraim, az esküdtszék tagjainak engedelmével igen röviden ismertetem a vádat – kezdte. Érvelésünk szerint ennek az ügynek a vádlottja nagy vagyont örökölt Harper Minden után. Am tudomására jutott, hogy Harper Mindennek voltak más rokonai is, akiket jog szerint rész illetett volna a vagyonból; nevezetesen egy Dorrie Ambler nevű fiatal lány, az Ő édesanyja ugyanis a vádlott anyjának a nővére volt.

Dorrie Ambler édesanyja nem volt férjnél, s úgy hitték, utód nélkül halt meg. Azonban mi bizonyítani fogjuk, hogy a vádlott, s ez ő maga sem tagadja, felkutatott bizonyos tényeket, ezekből megbizonyosodott, hogy Dorrie Ambler valójában anyja nővérének törvénytelen lánya, s az apja pedig nem más, mint neki, a vádlottnak a tulajdon édesapja.

Nincs szándékunkban tovább bonyolítani az ügy vitás pontjait, s nem kívánunk belemerülni a törvény útvesztőibe. Egyszerűen a tényeket közöltem, hogy világosan lássák, milyen helyzetbe került ezek után a vádlott.

A vádlott szeptember hatodikán éjjel a montrose-i klubban egy táncmulatságon vett részt. Italokat is felszolgáltak, a vádlott meglehetősen sokat ivott, összeveszett a kísérőjével, elhatározta, hogy otthagyja, és felpaprikázva eltávozott a klubból.

Igyekszünk vázolni, hogy a vádlott elkényeztetett, ingerlékeny és időnként kissé fennhéjázóan viselkedik'. A parkolóhelyen megpillantott egy kocsit, amelyből nem vették ki a kulcsot, s a motorja is járt. WHW 694 rendszámú, Cadillac kocsit volt, San Franciscóban lopták el a tulajdonosától, bár ezt a vádlott akkor semmi esetre sem tudhatta.

A vádlott beugrott a lopott kocsiba, és elhajtott, hogy hazatérjen.

A Western Avenue és a Hollywood Boulevard kereszteződésénél, tilos jelzésnél elűtött egy szabályosan áthaladó gyalogost, habozott egy pillanatig, kiugrott a kocsiból, elindult a sérült gyalogos felé, azután meggondolta magát, visszaugrott a kocsiba, és gyorsan elhajtott.

Nos, szeretném belevésni az emlékezetükbe, hölgyeim és uraim, az esküdtszék tisztelt tagjai, hogy mindennemű bizonyítékot, amely gázolásos cserbenhagyásra vagy egyéb törvénysértésekre utal, pusztán azért említünk itt meg, hogy képet kapjanak a háttérről, és a vádlott indítékairól. Elő fogjuk adni, a vádlott milyen pompás tervet eszelt ki, hogy mentesítse magát a felelősség alól. Megbízást adott egy magándetektív-ügynökségnek, és feladott egy újsághirdetést, állást ajánlott benne egy olyan fiatal nőnek, aki megfelel bizonyos részletes személyleírásnak.

Utasította azokat a személyeket, akik a munkára jelentkezőket rostálták, hogy olyan lányt vegyenek fel, aki külsejében a lehető legjobban hasonlít rá.

Dorrie Ambler jelentkezett a hirdetésre.

Amint a jelentkezők rostálásával megbízott személy megpillantotta a lányt, azonnal látta, hogy megdöbbenően hasonlít a vádlottra; olyan elképesztő volt a hasonlatosság, hogy a vádlottban felébredt a gyanú, hátha Dorrie Ambler rokonságban áll vele, netán anyja nővérének a törvénytelen gyermeke.

Bizonyítékokat fogunk bemutatni, amelyekből kitűnik, a vádlott által kiesztelt terv értelmében Dorrie Amblernek fel-alá kellett sétálgatnia, amíg nem ismeri fel valaki azok közül, akik látták a vádlottat a gázolásakor.

A vádlott azt remélte, hogy ezek a tanúk Dorrie Amblert fogják azonosítani. Aztán, ha egyszer is kiderül, hogy tévesen állapították meg a személyazonosságot, a vádlott azt remélte, őt magát felmentik, és eljárásra nem kerül sor.

Mindenesetre, amikor látta ezt a döbbenetes hasonlatosságot, a vádlott egyszer csak rádöbbsent, hogy az események láncreakcióját már nem fogja tudni megállítani. Tudta, az úiságok lecsapnak majd a hasonlatosságra, és hamarosan kiderítik, hogy a két lány valójában közeli rokona egymásnak.

– A vádlott ekkor szövetségesre akadt, egy bizonyos Dunleavey Jasper személyében, és aztán az ő segítségével ...

– Egy pillanat – vágott közbe Mason. Nem szívesen szakítom félbe a vád előadását, de az ügyészheiyettes úr más bűnügyekkel kapcsolatos bizonyítékokat tár fel, s ezzel befolyásolja az esküdtszékét. Ez pedig törvényellenes, épp ezért kérjük a bíróságot, figyelmeztesse az ügyészhelyettes urat, az esküdtek felé pedig érvénytelenítse ezeket a megjegyzéseket.

– A vád pontosan tudja, mit tesz – fordult Parma Flint bíró felé. – Ragaszkodunk a bizonyításhoz. Jogunk van bármilyen egyéb bűncselekménnyel kapcsolatos bizonyítékot feltárni, ha indítéka lehet annak a gyilkosságnak, amellyel a vádlottat vádolják.

Flint bíró az esküdtekhez fordult.

– A törvény szerint csupán abban az esetben lehet más bűncselekményekkel kapcsolatos bizonyítékot elfogadni, ha az az ügy tárgyát képező bűncselekmény indítékának feltárására szolgál. A vád képviselője biztosított bennünket róla, hogy ezúttal erről van szó, felszólítom tehát önöket, hogy egyéb bűncselekményre vonatkozó bizonyítékokat kizárólag abban az esetben mérlegeljének, ha az a néhai Marvin Billings meggyilkolásának indítékára mutat.

– Folytassa, ügyészhelyettes úr, de kérem, gondosan válogassa meg a szavait.

– A vád pontosan tudja, mit cselekszik, elnök úr – jelentette ki ismét Parma. – Eddig is megválogattam a szavaimat, és a továbbiakban is meg fogom válogatni őket. A más bűncselekményekkel kapcsolatos bizonyítékok mindössze arra szolgálnak, hogy feltárjuk az indítékot.

– Rendben van, folytassa – intett Flint bíró.

– Lényegében már befejeztem, elnök úr. Parma az esküdtek felé fordult – Állításunk szerint Dunleavey Jasper kiszimatolta, hogy a lopott kocsi a vádlott birtokába került, a vádlott pedig megtudta, hogy Dunleavey Jaspernek priusza van és lopta a kocsit. Ezért aztán összeszövetkezett Dunleavey Jasperrel, rábírta, rabolja el Dorrie Amblert, hogy kiiktassák őt mint a Minden-vagyon esetleges részörökösét, hisz ezzel azt a látszatot keltik, mintha ő követte volna el a gázolást, vagyis két legyet ütnek egy csapásra.

Bizonyítani szándékozunk, hogy mialatt tervük végrehajtásán fáradoztak, Marvin Billings, egy magándetektív, rájött, hogy mi történik. Azt hiszem, teljesen ésszerű levonni azt a következtetést, hogy Billings megpróbálta zsarolni a vádlottat.

Ha Marvin Billingsnek nem tűnik föl a két nő közti rendkívüli hasonlatosság, ha nem sejtje meg, hogy rokonok, ha nem képzei, hogy Dorrie Amblerral együttműködve meg tudja szerezni a Harper Minden-örökség egy részét, ez az ügy talán soha nem kerül a bíróság elé, mert ebben az esetben nem követik el a gyilkosságot.

Nem mentetem a halottat. A bizonyítás majd felfedi, hogy valójában kétkulacos játékot játszott. De teljesen mindegy, lett légyen számító, lett légyen hitvány, alantas jellem, a törvénynek meg kell védenie. Az élete emberi élet volt, halála pedig gyilkosság.

– Egyszóval, Marvin Billings felment Dorrie Ambler lakására, pontosan akkor, amikor Miss Amblert átcsempészték az egy emelettel lejjebb levő másik lakásba.

Billings megnyomta a bim-bam csengőt. A vádlott pillanatnyi habozás után ajtót nyitott, bizva abban, hogy Dorrie Amblerhez való hasonlósága átsegíti a helyzetet.

Billings először megtévesztette, de amint tovább beszélt a vádlottal, hamarosan rájött, hogy az csak megszemélyesíti a másik lányt.

Megpróbálta megsarolni, mire a vádlott rálőtt egy huszonkét kaliberes pisztollyal.

Alig néhány perccel azután, hogy lelőtték Billings, a lakás ajtaján ismét megszólalt a bim-bam csengő.

Bizonyítani szándékozunk, hogy az ajtó előtt álló két ember történetesen Perry Mason,



a védelem ügyvédje és Paul Drake, a magádetektív volt.

A vádlott és bűntársa bizonyára a lakás hátsó ajtaján távozott. Abból indultak ki, hogy annak, aki odakinn várakozik, nincs tudomása erről a hátsó ajtóról, így hát a hálósobában levő franciaágyról a matracokat gyorsan átvonszolták a nappalin, és kint a konyhában a matracokkal és a konyhaasztallal eltorlaszolták a bejáratot.

Amikor néhány perccel később Mason és Paul Drake belépett a lakásba, ott találták Marvin Billingst eszméletlenül, haldokolva.

A konyhaajtó jó erősen el volt barikádózva, ezért eleinte úgy vélték, valaki bentről nekifeszül, s emiatt nem tudják kinyitni, akármennyre erőlködnek.

– Be fogjuk bizonyítani, hogy a szerencsétlen Dorrie Amblert átvitték a 805-ös lakásba, erőszakkal morfiuminjekciót adtak be neki, és .. ,

– Egy pillanat – szólt közbe megint Mason –, ismét félbe kell szakítanom a kerületi ügyészhelyettes urat. Tiltakozom minden bizonyítás ellen, mely azt taglalja, mi történhetett Dorrie Amblerral.

– Ez az indíték bizonyítására szolgál – jelentette ki Parma.

– Nem bizonyíthatja az indítékot Marvin Billings meggyilkolására – mondta Mason. Az ügyészhelyettes úr most olyasmiről beszél, ami azután történt, hogy Marvin Billingst lelőtték.

– Helytálló szempont – döntött Flint bíró.

– Rendben van, ha korlátoznak a bizonyításban ... az ismertetés során, eltekintek tőle, hölgyeim és uraim, de vannak bizonyítékaink és vissza fogunk még térni rájuk, amikor a tanúkat kihallgatjuk.

Nem szándékszem untatni önöket a részletekkel. Felvázoltam önöknek az ügy főbb jellegzetességeit, háttérnek a tanúvallomásokhoz, amelyeket hallani fognak. Hallani fogják a vádlott bűntársának a vallomását, és hallani fognak egy tanút, aki a vádlott beismerő vallomásáról tesz tanúságot.

Indítványozzuk, mondják ki bűnösnek a vádlottat előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésben. Ezen a tárgyaláson, úgy vélem, elegendő, ha ebben az egy kérdésben dűlőre jutunk.

Parma bal kezének mutatójúja a magasba lendült.

– Egyetlenegy dologban, hölgyeim és uraim – mondta, és figyelmeztetően intett. Éspedig abban, hogy a bizonyítás alapján bűnösnek nyilvánítják-e a vádlottat Marvin Billings meggyilkolásában, avagy nem.

Azt várjuk önöktől, hogy döntsenek, bűnös-e a vádlott, s ítélik el előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésért.

Parma megfordult és visszatért helyére, a vád asztalához.

– Óhajtja-e előterjeszteni védekezését, Mr. Mason?

– Nem – jelentette ki Mason. – Mindössze szeretném, ha a bíróság figyelmeztetné az esküdteket, hogy az ügyészhelyettes úr előterjesztése ellentmond a törvénynek.

– Milyen tekintetben? – kérdezte Flint bíró.

Mason felállt, bal keze magasba lendült, s figyelmeztetőn felmutatott:

– Nem egyetlen dolgot kell itt bizonyítani, tisztelt bíróság. Az, hogy a bizonyítékok a vádlott bűnösségére utalnak, tényleg egy dolog. Csakhogy itt éppenséggel két dolgot kell bizonyítani.

Mason lassan felemelte másik kezét, és magasba lendült a mutatójúja.

– Másodjára, hölgyeim és uraim – intett felfelé mutató jobb kezével minden kétséget kizáróan kell bebizonyítani a vádlott bűnösségét. Úgy vélem, a bíróságnak közölnie kellene ezt az esküdtekkal. Ha pedig nem így áll a helyzet, a vádlottnak joga van a felmentő ítélethez.

– A bíróság erre is ki fogja terjeszteni utasításait – jelentette ki Flint bíró.

Mason lassan leengedte kinyújtott mutatójú két kezét, és leült.

Flint bíró elfojtott mosollyal nyugtázta, hogy Perry Masonnek sikerült jól irányzott csapást mérnie az ügyészhelyettesre.

– Szólítsa az első tanúját – szólt Flint bíró az ügyésznek.

– Szólítom Emily Dickson.

Mrs. Dickson, egy negyvenes évei elején járó, meglehetősen csinos nő, letette az

esküt, közölte a nevét és a címét, és helyet foglalt a tanúk emelvényén.

– Mi volt a foglalkozása szeptember hatodikán? – tette fel a kérdést Parma.

– A Parkhurst-ház gondnoknöje voltam.

– Ott is lakott az épületben?

– Igen.

– Ismerte, élete folyamán, Dorrie Amblert?

– Egy pillanat – vágott közbe Mason kérem a tisztelt bíróságot, szólítsa fel az esküdteket, hogy ne vegyék figyelembe ezt a kérdést. Kérem, figyelmeztessék az ügyészhelyettes urat, hogy törvényellenesen cselekszik. Tiltakozom minden olyan kijelentés ellen, amely azt sugalmazza, hogy Dorrie Ambler meghalt. Olyan tény feltételez, amelyre nincs bizonyíték.

– Nem mondtam, hogy Dorrie Ambler halott – jelentette ki Parma. – Mindössze azt kérdeztem a tanútól, hogy ismerte-e, élete folyamán, Dorrie Amblert. A kérdés tökéletesen megengedhető. Bárkivel kapcsolatban feltehetem ezt a kérdést. Azt is megkérdezhetném a tanútól, ismerte-e, élete folyamán, magát.

– Mégiscsak azt sugallja a kérdés, hogy aki felől érdeklődik, az már nincsen az élők sorában – vágott vissza Mason –, és ön tudatosan fogalmazott így, rá akart játszani erre a lehetőségre.

– Nekem is ez a véleményem – jelentette ki Flint bíró. – Nos, uraim, tisztázzuk a félreértéseket. Hajlandó vagyok engedélyezni, hogy a vád bizonyítékokat mutasson be egy másik büntetlenség kapcsolatban, de csakis azzal a céllal, hogy feltárja az indítékot, a módozatot, vagy általános képet adjon, és csakis akkor, ha ez nincs ellentétben az idevágó jogszabályokkal, melyeket, bizonyos vagyok benne, valamennyien jól ismernek. Elrendeltem, hogy semmiféle bizonyítékot nem mutathatnak be olyan bűncselekménnyel kapcsolatban, amelyet az ügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetése után követtek el.

– Visszavonom a kérdést – jelentette ki Parma kelleetlenül.

– Felszólítom az esküdteket – mondta Flint bíró –, ne vegyék figyelembe a kérdést, sem a burkolt célzást, mely a kérdésben rejlett, s vessenek el minden gondolatot, amely felötlött a kérdés természetéből adódóan. Továbbá közlöm a váddal, hogy szabálytalannak fogok minősíteni minden további próbálkozást, amely akadályozza a bíróság működését.

– Nem állt szándékomban a bíróság működését akadályozni – jelentette ki méltóságteljesen Parma.

– Márpedig – jegyezte meg szárazon Flint bíró – maga nem éppen kezdő ebben a szakmában, ki tudja már számítani a kérdéseinek a hatását. Folytassa kérem, de legyen igen óvatos.

– Igenis, elnök úr – mondta mereven Parma, és a tanúhoz fordult. – Találkozott-e szeptember hatodika előtt Dorrie Amblerral?

– Igen.

– Mikor találkozott vele először?

– Körülbelül... ó, hát úgy öt-hat hónappal korábban.

– Miss Amblernak a Parkhurst-házban volt a lakása?

– Igen.

– Melyik lakást bérelte?

– A 907-es lakást.

– Most kérem, feleljen rá, bérbe adta-e szeptember tizenkettedike előtt a 805-ös lakást, és ha igen, tudja-e a bérlő nevét?

– Tudom. Dunleavy Jasper a neve, de akkor azt mondta nekem, hogy William Camasnak hívják.

– Mikor adta neki bérbe a lakást?

– Szeptember tizenegyedikén.

– Ebben az évben ?

– Igen.

– Még további kérdéseket is fel kell tennem a tanúnak, az ügynek egy más mozzanatával kapcsolatban – mondta Parma szeretném majd később újra szólítani.

– Rendben van – bólintott Flint bíró, azután intett az ügyvédnek. – Öné a tanú, Mr.

Mason.

– Le tudná írni Dorrie Ambler külsejét ? – kérdezte az ügyvéd.

– Igen. Körülbelül huszonöt-huszonhat éves.

– Milyen színű a szeme?

– Mogyorószínű.

– A haja?

– Gesztenyebarna.

– Milyen a külseje, nagy általánosságban?

– Csaknem pontos hasonmása az ügyben szereplő vádlottnak, aki ott ül az ügyvéd úr bal oldalán.

– Úgy, szóval észrevette a hasonlatosságot?

– Rendkívülinek találtam a hasonlóságot. Döbbenetesnek.

– Tett erről valahol megjegyzést?

– Persze hogy tettem.

– Elképzelhetőnek tartja, hogy a vádlottat összetéve vesszék Dorrie Amblerrel, vagy megfordítva?

– Nagyon is elképzelhetőnek tartom.

– Mikor látta először a vádlottat?

– Amikor megmutatták, egy üvegfülkén keresztül.

– És akkor maga mint Dorrie Ambler azonosította? – kérdezte Mason.

– Tiltakozom – kiáltotta Parma. – A kérdés nem ideillő, lényegtelen, és nem tartozik a tárgyra. Nem szabályszerű keresztkérdés.

– Elutasítom – szakította félbe röviden Flint bíró.

– Hát szóval, nekem azt mondták, azért hívtak be, hogy válasszam ki, melyik nő Minerva Minden, én pedig közöltem velük, hogy ...

– Ne törődjék azzal, hogy maga mit közölt velük – jelentette ki Mason. – Ők mit mondtak magának?

– Hogy azt akarják, mutassam meg, melyik Minerva Minden.

– Maga pedig közölte velük, hogy soha életében nem látta még Minerva Mindent?

– Igen.

– És ennek ellenére azt kívánták, hogy azonosítson egy nőt, akit még soha nem látott?

– Azt akarták, hogy mondjam meg, hasonlít-e Dorrie Amblerre.

– És maga megnézte a vádlottat, egy üvegfülke falán keresztül.

– Igen.

– És észrevette a hasonlóságot?

– Igen.

– Milyen mértékű ez a hasonlóság?

– Egyszerűen döbbenetes.

– Megismétlem – mondta nyomatékosan Mason maga azonosította a vádlottat mint Dorrie Ambler?

– Tiltakozom, elnök úr – vágott közbe Parma.

– Elutasítom a tiltakozást – mondta élesen Flint bíró.

– Igen, azonosítottam – jelentette ki a tanú. – Közöltem velük, hogy az a nő ott a fülkeben Dorrie Ambler, s akkor meggyőztek róla, hogy ...

– Ne törődjék azzal, hogy miről győzték meg – szólt közbe Mason. – Én itt arra próbálok fényt deríteni, hogy mi történt. Maga az üvegfülkében levő lányt Dorrie Amblerként azonosította?

– Igen. Először igen.

– Nocsak, szóval maga kétszer azonosította az illetőt?

– Hát, azt mondták ... Hát, ha nem közölhetem azt, hogy mit mondtak nekem, akkor ...

Szóval, először azonosítottam mint Dorrie Ambler, de aztán később úgy, hogy Minerva Mindent azonosítottam.

– És nem zavarta, hogy soha életében nem látta Minerva Mindent?

– Láttam a fényképét.

– Hol?

– Az újságokban. A rendőrségre is azért hívtak be, az újságok miatt.

- Honnan tudták, hogy maga látta a fényképét az újságokban?
- Felhívtam őket telefonon, és közöltem velük, hogy az újságban levő kép valójában nem Minerva Minden, hanem a házukban lakó Dorrie Ambler ábrázolja.
- És ezután a rendőrség kiszállt, hogy beszéljen magával?
- Igen.
- Mikor vette bérbe a lakást Dorrie Ambler?
- Májusban.
- És honnan tudja, hogy nem a vádlott, Minerva Minden vette ki a lakást?
- Onnan, hogy akkor még nem is ismertem. Képet sem láttam még róla sehol.
- De hiszen az imént ismerte el, hogy nem tudta megkülönböztetni Dorrie Ambler-től.
- Dehogyan, Mr. Mason. Amikor megértettem, hogy csupán hasonlítanak egymásra, ahogy már említettem magának, ismét jól megnéztem magamnak a vádlottat, és másképp azonosítottam. Tüzetesen szemügyre vettem, és közöltem, hogy az a nő, akit először Dorrie Amblernek azonosítottam, nagyon hasonlít rá, de mégsem Miss Ambler.
- És teljesen biztos volt benne, hogy az a nő, akinek a lakást kiadta, valaki más volt, nem Miss Minden, a vádlott?
- Teljesen biztos voltam benne.
- Valami olyan oknál fogva, amit a rendőrség közölt magával?
- Nem. Más dolgok és más okok győztek meg róla.
- Köszönöm – mondta Mason. – Nincs több keresztkérdésem.
- Elhagyhatja a tanúk emelvényét, Mrs. Dickson – jelentette ki Parma.
- Következő tanúként, csak néhány pillanatra, Tragg hadnagyot szeretném az emelvényre szólítani, mindössze az agnoszkálás kérdésének tisztázása végett.
- Tragg hadnagy, kérem, lépjen a tanúk emelvényére – rendelte el Flint bíró.
- Tragg előlépett, letette az esküt, közölte, hogy telefonhívásra elment a Parkhurst-ház 907-es lakásába, ahol egy férfit talált, haldokolva; a férfiről később megállapították, hogy Marvin Billings magándetektív.
- És mi történt a későbbiekben Mr. Billings-szel ?
- Meghalt.
- Mikor?
- Mialatt beszállították a Gyűjtőkórházba. Mire odaértek vele, meghalt. Mellbe lőtték, és a seb halálosnak bizonyult. Ez szeptember tizenkettedikén történt.
- Mennyi ideig tartózkodtak együtt a lakásban? Úgy értem, mikor szállította el a mentő?
- Körülbelül tíz percen belül – nos, legfeljebb tizenöt percbe telhetett.
- Köszönöm – mondta Parma. – Mr. Mason?
- Nincs kérdésem – jelentette ki Mason.
- Szólítsák Delbert Comptont – mondta Parma.
- Compton, egy értelmes arcú, robusztus külsejű, ötvenes évei elején járó férfi kényelembe helyezkedett a tanúk padján, s kemény, éber pillantását körülhordozta a tárgyalótermen.
- Delbert Comptonnak hívják, ebben a városban lakik, és jó néhány éve már a Billings és Compton detektívügynökség ifjabb társa és igazgatója?
- Igen, uram.
- Maga intézi az irodai munka jó részét, a társa pedig, Marvin Billings, a külső munkákat végezte?
- Igen, uram.
- A bíróság engedelmével – szól közbe Hamilton Burger felállva –, attól tartok, hogy helyettesem némiképp vonakodik határozottan rámutatni, hogy ez az ember kedvezőtlenül elfogult tanú. Kérem a tisztelt bíróságot, nyilvánítsa elfogultnak a tanút, és adjon engedélyt, hogy rákérdezve hallgassuk ki.
- Mindaddig semmi jelét nem adta elfogultságnak – jelentette ki Flint bíró. – Ha majd meggyőződünk felőle, megismételhetik a kérelmüket. Egyelőre a bíróság megfontolás tárgyává teszi a dolgot. Folytassa. Mr. Parma.
- Szeptember hatodikán is ebben a városban folytatta tevékenységét?
- Igen, uram.
- Kapott-e megbízást szeptember folyamán az ügyben szereplő vádlottól?

- Hát, szóval,.. úgy gondolom, hogy .., igen.
- Kitől kapta a megbízást?
- A vádlott megbízottjától, Henrietta Hulltól. Tudomásom szerint Mrs. Hull az ügyintézője.
- És mi volt a megbízás célja?
- Utasítottak, hogy adjak fel egy hirdetést az újságban, s a hirdetésben ajánljak munkát bizonyos külső adottságokkal rendelkező nőnek.
- Feladta ezt a hirdetést az újságban?
- Feladtam.
- Ugye, meglehetősen magas fizetést ajánlottak?
- Havi ezer dollárt.
- Ezután mi volt a feladata?
- Egy női alkalmazottamat megbíztam, vegyen ki egy lakosztályt az egyik szállodában, és tárgyaljon a jelentkezőkkel.
- S milyen utasításokat adott a női alkalmazottjának?
- Tiltakozom – vetette közbe Mason lényegtelen, nem a tárgyra tartozó, hallomáson alapuló megbeszélésről van szó, amelyet a vádlott nem hallhatott.
- Helyt adok a tiltakozásnak – jelentette ki Flint bíró.
- Rendben van – mondta Parma, akkor a következőképpen teszem fel a kérdést. Mit mondott magának Henrietta Hull, milyen utasítást adjon az alkalmazottjának?
- Nem mondott semmit.
- Nem közölte magával, hogy mit tegyen? – kérdezte élesen Parma.
- Azt nem mondtam. Azt mondtam, hogy nem közölte velem, milyen utasítást adjak az alkalmazottnak.
- Parma kissé tehetetlenül pillantott Flint bíróra.
- Rendben van – mondta Flint bíró –, élhet a jogával. Tegyen fel irányító kérdéseket.
- A következőképpen fogalmazom meg – mondta lassan Parma: – Ajánlotta-e magának Henrietta Hull, az ügyben szereplő vádlott nevében működve, hogy rendezzen meg gondosan a jelentkezőknek mindent, de tulajdonképpen csak játsszák meg a jelentkezők rostálását, s várjanak addig, míg egy olyan fiatal nő érkezik, aki hasonlít a felvételekre, melyet Henrietta Hull küldött magának? Hogy azt a lányt kell felfogadniuk, aki a legjobban hasonlít a felvételre?
- A tanú jó ideig habozott.
- Feleljen a kérdésre – parancsolta Flint bíró.
- Hát... igen.
- Nem Dorrie Amblernak hívták azt a fiatal nőt, akit felfogadott, s aki naponta felhívta magát egy titkos telefonszámon utasításokért, hogy mi a teendője?
- De igen.
- S nem jelentette-e maga Henrietta Hullnak, hogy nemcsak hogy egy olyan jelentkezőt talált, aki igen hasonlít a felvételen levő fiatal nőre, hanem magát azt a nőt fogadta fel, akiről a felvétel készült?
- De igen.
- S nem jelentette-e ki Henrietta Hull, hogy ez lehetetlen, s nem mondta-e maga, hogy nézze meg a saját szemével, s e célból utasította a lányt, adott időpontban több ízben sétáljon át egy bizonyos útkereszteződésen, egy meghatározott időpontban, hogy Henrietta Hull titkon megfigyelhesse, és így ő maga is meggyőződjék a dologról?
- De igen.
- S nem mondta-e akkor magának Henrietta Hull, hogy nézzen utána a lány előéletének?
- De igen.
- S nem utasította-e Henrietta Hull, ismét vegye rá a lányt, járkáljon fel s alá a Hollywood Boulevardon, a Western Avenue kereszteződésének a környékén, hogy megtudja, felismeri-e benne egy Mrs. Ella Granby nevű tanú azt a nőt, aki szeptember hatodikán egy kocsival elgázolt valakit?
- Hát nem, nem egészen.
- Hogy érti azt, hogy nem egészen?

- Nem közöltem így az egészet a lánnyal.
  - De azt csak mondta neki, hogy sétáljon fel és alá a Hollywood Boulevardon, a Western kereszteződése közelében?
  - Hát. . . azt igen.
  - És azt is, hogy mindent jelentsen magának, ami történik vele?
  - Igen.
  - És a lány jelentette, hogy egy nő utánakiáltott, hogy felismerte?
  - Igen.
  - Maga akkor nem azt ajánlotta a lánynak, hogy szabadnapot ad neki másnapra, és egyelőre nincs számára utasítása?
  - Nem emlékszem már szó szerint, mit mondtam neki, de alighanem valahogy így történt.
  - És mindezt Henrietta Hull utasítására tette?
  - Igen.
  - Maga rendszeresen jelentést tett Henrietta Hullnak?
  - Végeztem, ügyvéd úr! – vágta odá Parma.
  - Honnan tudta – érdeklődött Mason hogy Henrietta Hull a vádlott megbízottja?
  - Mrs. Hull maga közölte velem.
  - Szóban?
  - Igen.
  - Személyesen vagy telefonon?
  - Telefonon.
  - Egyszóval maga személyesen sose találkozott Henrietta Hull-lal?
  - Soha. Csak telefonon beszéltem vele.
  - Megfizették a munkáját?
  - Igen.
  - Küldött számlát a vádlottnak?
  - Nem, nem küldtem.
  - Miért nem?
  - Előre kifizettek.
  - Ki fizette ki?
  - Henrietta Hulltól kaptam a honoráriumot.
  - Csekk formájában?
  - Nem, készpénzben.
  - De ha egyszer sosem találkozott Henrietta Hull-lal, hogyan adta át magának a pénzt?
  - Elküldte.
  - Hogyan?
  - Küldönccel.
  - Mennyi pénzt?
  - Háromezer-ötszáz dollárt.
  - Találkozott Dorrie Amblerrel személyesen?
  - Igen.
  - S a vádlottat látta-e már?
  - Igen, de csak nemrégiben. No meg persze most is látom.
  - Megítélése szerint tényleg feltűnő a hasonlóság Dorrie Ambler és a vádlott között?
  - Rendkívüli módon hasonlítanak egymásra.
- Mason kemény pillantása a tanú tekintetébe fúródott.
- Mr. Compton, ugye, ha ezt mind szépen átgondolja – mondta –, akkor magát nem is a vádlott, hanem Dorrie Ambler fogadta fel?
  - Micsoda? – kiáltotta döbbenetben a tanú.
  - Dorrie Ambler meg akarta alapozni a jogigényét Harper Minden vagyonára. Úgy számított, ha reflektorfénybe kerül az alakja, pozíciót nyer, és elindíthatja a hadjáratát.. Szüksége volt az újságok hírverésére. Ezért felhívta magát, bemutatkozott mint Henriett Hull, és ...
  - Egy pillanat, egy pillanat – kiáltott talpra ugorva Parma. – Ezek csak feltévések, és nem bizonyított tények. Mindez csak a védelem elképzelése, s én tiltakozom az ellen,

hogy ...

– Visszavonom a kérdést – mosolygott Mason –, és a következőképpen teszem fel: Mr. Compton, ha Dorrie Ambler fel akarta volna hívni a figyelmet a vádlotthoz való rendkívüli hasonlóságára, ha telefonált volna magának, és azt mondja, ő Henrietta Hull, és megbízza magát, adjon fel egy hirdetést és válassza ki az általa küldött képhez legjobban hasonlító személyt a jelentkezők közül, akkor az ügyben szereplő tények között, a maga vallomását is beleértve, tudomása szerint, volt-e valami, ami egy ilyen feltevés ellenkezőjét bizonyíthatná?

– Tiltakozom – szólt közbe ismét Parma mert befolyásolja és következtetésre készíti a tanút; mert ezek nem szabályszerű keresztkérdések, és nem bizonyított dolgokat feltételeznek.

– Elfogadom a tiltakozást – jelentette ki Flint bíró.

Mason, úgy intézve a dolgot, hogy csak az esküdtek láthassák, rámosolygott a tanúra.

– Biztosan tudja, hogy az a nő, akivel telefonon beszélt, Henrietta Hull volt?

– Nem, uram.

– Felhívta-e valaha is, megbízásának ideje alatt, Henrietta Hullt?

– Nem, uram. Mindig ő hívott fel engem.

– Maga miért nem hívta soha?

– Ő mondta, hogy ne hívjam. Azt mondta, majd mindig ő telefonál nekem.

– Egyszóval, azt akarta, hogy maga soha ne hívja fel, se a lakásán, se a munkahelyén?

– Ezt az utasítást kaptam.

– És ezt az utasítást egy olyan személy adta, aki legjobb tudomása szerint lehetett

Dorrie Ambler vagy akárki más.

– Tiltakozom, mert ezek nem szabályszerű keresztkérdések, és célzatosak – szólt közbe Parma.

– A tiltakozást elutasítom – közölte Flint bíró.

– Én csak telefonon hallottam, a hangját – mondta Compton.

– És időről időre ugyanaz a hang felhívta, és utasításokat adott arra nézve, hogy mit tegyen?

– Igen.

– Közölte azt is, magának milyen utasításokat kell adnia Dorrie Amblernak?

– Igen.

– Soha nem találkozott a vádlottal a letartóztatása előtt?

– Nem.

– Soha nem hívta fel a vádlottat, hogy megbizonyosodjék felőle, ő hatalmazta-e fel Henrietta Hullt, hogy ilyen megbízást adjon magának, és soha nem telefonált Henrietta Hullnak?

– Soha.

– Nincs több kérdésem – jelentette ki Mason.

Hamilton Burger felállt.

– A bíróság engedelmével – szólalt meg –, aki következik, kétségtelenül vitatható tanú, talán némiképp visszatetszést kelt a beidézése. Közölni szándékozom a bírósággal, hogy legjobb belátásunk szerint cselekedtünk, ugyanis bizonyos büntetés alól való mentességet biztosítottunk ennek a tanúnak. Nekünk ...

– Egy pillanat – vágott közbe Mason, felpattanva. – Véleményem szerint jogtalan dolog az esküdtszéket terhelni az efféle mentegetődéssel. Nem megfelelő az időpont bizonygatni az igazunkat, nem megfelelő az időpont elnézést kérni, mert az ügyész úr mentességet biztosít egy bűnösnek, mert támadja a vád érdekeit.

– Egy pillanat, egy pillanat, uraim – szakította félbe Flint bíró. – Kérem mindkettőjüket, tartózkodjanak a személyeskedéstől, és hagyják már abba a vitatkozást. Ha van még tanúja Mr. Burger, kérem, szólítsa.

– Máris – mondta Burger, és nyájasan az esküdtekre mosolygott, lélekben megnyugodva, hogy sikerült beléjük plántálni, amit akart. – Szólítom Dunleavey Jaspert.

Dunleavey Jasper harmincas éveinek elején járhatott. A meglehetősen karcsú fiatalember, egy besurranó tolvaj sima mozgásával lépett előre, esküre emelte a kezét, majd helyet foglalt a tanúk emelvényén.

– Ugyebár, Dunleavy Jaspernek hívják mondta Hamilton Burger. – Hol lakik, Mr. Jasper?

– Pillanatnyilag a megyei börtönben.

– Letartóztatásban van?

– Igen.

– Bűntettel vádolják?

– Igen.

– Ismeri a vádlottat?

– Igen, uram.

– Mikor találkozott első ízben a vádlottal?

– Szeptember tizenegyedikén körül.

– Ismerte, még életében, Dorrie Amblert?

– Csak lassan a testtel, uraim – szólalt meg Flint bíró. – Egyszer már dűlőre jutottunk ebben a kérdésben. Ennek a kifejezésnek, hogy „még életében”, nincs helye itt.

Felszólítom az esküdteket, tekintsék el nem hangzottnak a kérdésnek ezt a részét. Egyszóval, a kérdés így szól, Mr. Jasper: ismerte-e Dorrie Amblert?

– Igen, uram.

– Hogyan ismerkedett meg Dorrie Amblerttel?

– Hát, az eléggé hosszú történet.

– Sebaj, lásson csak hozzá, kitelik az idejéből. Ne térjen el a kérdéstől, de azért mondja el szépen, hogyan ismerkedtek meg egymással.

– Úgy, hogy az a lány ellopta a szajrásautómat. Lelécelt vele. A hallgatóság nagy részének tátva maradt a szája az elképedéstől a tárgyalóteremben. Az esküdtek mintegy vezényszóra előrecsúsztak székeiken.

– Lenne szíves megismételni – mondta Hamilton Burger.

– Ellopta a szajrás autómat.

– Milyen autó volt?

– WHW 69-es rendszámú Cadillac.

– A maga tulajdonát képezte ez a bizonyos szajrás autó?

– Arra kellett, hogy meglépjünk vele a társammal. Nem volt a miénk.

– Hol lopták a kocsit?

– San Francisoban léptünk meg vele.

– Ki a társa, akiről beszél?

– Egy Badow Dalion nevű tag.

– S mint mondta, ezzel a kocsival vitték a szajrét?

– Igen, ura..

– Hol állt a kocsi, amikor ellopták maguktól?

– A montrose-i klub előtt.

– És pontosan miért nevezi szajrás kocsinak?

– Nézze, a társammal be akartunk ott jutni a női ruhatárba, összeszedni egy kis cuccot, gondoltuk, kiszúrunk egypár bundát, kézitáskát, miegyebet, ami értékes, aztán olajra lépünk a szajréval.

– És mi történt?

– Valaki ellopta a kocsinkat.

– Elmagyarázná bővebben?

– Az a nő táncolt. Be volt rúgva. Balhézott a kísérijével, és amikor a végén lelépett tőle, pont a mi szajrás autókba ugrott bele. Ott állt odakint, még a motort se állítottuk le, a lány meg elhajtott.

– És mit tettek maguk ezek után?

– Hát, csak egy dolgot tehettünk. Meg kellett találnunk a kocsit.

– Miért?

– Mert több mint tízezer dollár készpénzt rejtettünk el a kesztyűtartóban.

– Honnan szerezték ezt a pénzt?

– Kirámoltuk Santa Mariában a bankfiókot, valami tizennyolcezer dollárt vágunk zsebre. Tízezret becsomagoltunk és eldugtunk a kesztyűtartóba. A többi pénzt elosztottuk, az nálunk volt, három-négyezer dollár fejenként.



– A lopott pénzből?  
– Igen.  
– A kesztyűtartóban elhelyezett pénz milyen címleteken volt?  
– Százdolláros bankjegyekben. A többi, amit magunknál tartottunk, mind kisebb címletű volt, húszasok, tízesek, egypár ötdolláros is volt közte; de tízezer dollár százasokban, az már cikis lett volna.  
– Mit ért az alatt, hogy cikis?  
– Hát hogy a bankban talán feljegyezték a sorozatszámokat. Elhatároztuk, hogy egy ideig nem adjuk ki.  
– Folytassa.  
– Szóval, meg kellett találnunk a kocsit, ezért aztán kérdezősködtünk utána egy kicsit, dörzsölt paliknál, és megtudtuk, hogy a kocsit belekeverték valami gázolási ügybe.  
Aztán drótot kaptunk, hogy Dorrie Ambler garázsában rejtegetik, és ott is volt rendben a kocsi, de a pénzt, azt persze megfűjták. Rendben van, mondtuk, akkor indulás Dorrie Ambler után, kövessük őt.  
– És tudták követni? – kérdezte Burger.  
– Igen. Egy kicsit nehezen akadtunk a nyomára, de végül is megtaláltuk, és jó néhány órán át a sarkában voltunk.  
– Hova ment a lány, és mikor? – kérdezte Burger.  
– Tiltakozom – vágott közbe Mason –, a kérdés nem idevágó, lényegtelen, és nem tartozik a tárgyhoz.  
– Be fogjuk bizonyítani, hogy összefüggésben van a dologgal, elnök úr – jelentette ki Burger.  
– A tiltakozást elutasítom.  
– A lány Perry Mason irodájába ment mondta a tanú.  
– És azután? – kérdezte Burger. Az esküdtek feszült érdeklődése közepette.  
– Azután a nő elstartolt a repülőtérré felé, és megvárta, amíg a vádlott bement a női mosdóba. Akkor aztán előugrott, az újságosbódéhoz rohant, felkiáltott, hogy „nem támadok”, háromszor a levegőbe lőtt egy pisztollyal, és utána beszaladt a női mosdóba.  
– Mi történt ezután? – kérdezte Burger.  
– Nem sokkal ezután a vádlott kilépett a mosdóból, és elkapták. Először átejtett minket is, de valahogy a hangjáról gyanút fogtunk. Szóval amikor a rendőrség elvitte a vádlottat, mi vártunk tovább, és persze hogy Dorrie Ambler is előkerült a mosdóból. Akkor már kabátot viselt, hogy a ruháját eltakarja, meg sötét szemüveget.  
– És maguk? Utánamentek? – érdeklődött Burger.  
– Követtük Dorrie Ambler, vissza a lakására. Időközben kiderült, ki a másik lány, hogy a rendőrség Minerva Mindent, az örökösnot kapta el; szóval napnál világosabb lett a számunkra, hogy kis igyekezettel esetleg nagy halat foghatunk.  
– És mit tettek ezután?  
– Megvártuk, míg a rendőrség óvadék ellenében kiengedte a vádlottat, azután összejöttünk vele.  
– Úgy érti, hogy a vádlottal?  
– Vele.  
– Maga meg Barlowe Dalton, mindketten jelen voltak?  
– Igen, uram.  
– Hol találkoztak a vádlottal?  
– Egy koktélbárban, ő jelölte meg ezt a helyet.  
– S mi történt ott?  
– Elbeszélgettünk vele a magunk módján, ráijesztettünk egy kicsit, de végül is nem tudtuk megválni, túlságosan dörzsölt volt hozzánk képest.  
– Hogy érte ezt?  
– Ajánlgatta, menjünk csak a rendőrségre, ha úgy gondoljuk, hogy valami nincs rendben.  
– És erre mi történt? Folytassa.  
– Hát mi valahogy nem szeretjük, ha a rendőrségre küldözgetnek minket, szóval szó szót követett, és a lány már rá is jött. milyen rámenős két taggal van dolga. A magam

részéről mire belejöttem volna, már arra lettem figyelmes, hogy ő tesz ajánlatot nekünk.

– Mit ért ezalatt, hogy ajánlatot tett?

– Megmondta, hogy az a kívánsága, raboljuk el Dorrie Ambler-t. Huszonötezer dollár fizetséget kínált, ha elvégezzük a melót.

– Megmondta azt is, hogy miért?

– Igen.

– Mit mondott?

– Azt mondta. Dorrie Ambler látta az ő képét az újságokban, és kamatoztatni akarja a kettőjük közti hasonlóságot. Azzal a mesével készül előállni, hogy a vádlott anyja meg az övé testvérek voltak, az apjuk pedig ráadásul közös, tehát féltestvérek.

Azt mondta, ez a Dorrie nagyon ügyes, megpróbált olyan helyzetet rendezni, hogy összetévesszék a vádlottal, hogy egy pénzes pali támogatja Dorrie-t, az fújja föl, kuszálja össze az ügyet, hogy a végén Dorrie minél több pénzt zsebelhessen be a vádlottól.

Akkor aztán elmeséltük a vádlottnak, hogy Dorrie elemelt tőlünk tíz darab ezrest, és hogy nem szokásunk az ilyet annyiba hagyni, és feltett szándékunk, hogy visszaszerezzük tőle. Aztán szó szót követett, és végül a vádlott megkérdezte, hajlandóak vagyunk-e Dorrie-t eltüntetni... nos, hát az útból.

– És maga meg a társa mit válaszoltak erre? – kérdezte Burger.

– Hát azt mondtuk, hogy jó pénzért megtehetjük. Akkor a vádlott húszezret ajánlott nekünk, de mi csak nevtünk rajta. Ezután végül is felemelté ötvenre, és rögtön adott is öt lepedőt a kiadásainkra, meg afféle előlegként, hogy megmutassa, bízik bennünk.

– Tovább – unszolta Burger a tanút. – Mi történt ezután? .

– Valamennyien elkezdünk törni a fejünket a teendőkön.

– Akkor rögtön ?

– Igen, uram, ott helyben, amint dűlőre jutottunk.

– Amikor azt mondja, valamennyien, kiket ért ez alatt?

– Hát a vádlottat, Minerva Mindent, a társamat, Barlowe Daltont és jómagamat.

– No és aztán ?

– Hát a vádlott átadta nekünk az öt lepedőt, és azt mondta, jó lesz, ha belefogunk a dologba.

– És maguk mit tettek?

– Elmentünk a Parkhurst-házba; vagyis hát én mentem, és bemértem magamnak a terepet.

– Mit ért az alatt, hogy bemérte?

– Hát, körülnézem egy kicsit, aztán nekifogtunk, és elterveztük, hogyan is csináljuk a dolgot.

– És mire jutottak? – Mi volt az első lépés?

– Első dolgunk volt beszélni a gondnoknővel, hogy megtudjuk, van-e üres lakás a nyolcadik vagy kilencedik emeleten. Valami biztonságos helyre volt szükségünk, támaszpontnak az akcióhoz.

– És találtak alkalmas helyet?

– Találtunk egy üres lakást a nyolcadik emeleten, elég közel a lépcsőhöz, és majdnem pontosan a 907-es lakás alatt, ahol Dorrie Ambler lakott.

– Kibérelték ezt a lakást?

– Igen, uram. Azt mondtam a gondnoknőnek, hogy lakást keresek, és a 805-ös megteszi, csak előbb a feleségemnek is látnia kellene, hogy az asszony hamarosan megjön San Franciscóból, odautazott az apjához, mert az öreg nagyon beteg volt, de egy-két napon belül már itt lesz. Felajánlottam neki száz dollárt foglalónak három napra, amíg a feleségem is megnézi a lakást, és ha tetszik neki, akkor aláírom a bérleti szerződést, és kifizetem az első és utolsó hónapra szóló lakbért.

– Milyen nevet adott meg?

– Azt mondtam, hogy William Camysnak hívnak.

– És ilyen alapon megkapta a lakás kulcsát?

– Igen, uram.

– Ezután mit tett?

– Hát, már megbeszéltük a vádlottal, hogy amint letárgyalják az ügyét – annak másnap

kellett megtörténnie – a tárgyalásról egyenesen a bérházhoz hajt, véghezvisszük a tervünket, és megszabadulunk Dorrie Amblertől.

– Azt mondta: „megszabadulunk Dorrie Amblertől”. Úgy érti, hogy... Szóval, mit ért ez alatt ?

– Hát először csak az elrablásáról beszéltünk, és a végén kiderült, arról van szó, hogy megszabaduljunk tőle.

– Na jó, és mi történt azután?

– Hát, tetszik tudni, a vádlott a tárgyalás befejezése után azonnal oda akart jönni, hogy csatlakozzék hozzánk.

– Azt nem mondta a vádlott, hogy miért éppen ezt az időpontot választotta ki?

– De igen, azt mondta, ez lesz a legalkalmasabb idő, mert akkor megszabadul azoktól, akik figyelik, meg az újságíróktól is, meg mindenkitől. Azt mondta, hogy az ügyvédje majd kiviszi a bíróságról, beülteti a kocsijába, elhajt vele vagy hat háztömbnyire, a kocsijához, és az ügyvéd majd tanácsokat ad neki, hogy rejtőzzék el, lehetőleg otthon, és ne is kerüljön elő. De ő eljön, és csatlakozik hozzánk. A lány azt mondta, hogy bármi hiba csúszna a tervünkbe, ő majd kimegy ajtót nyitni, mintha ő lenne Dorrie Ambler, és kimagyarázkodik, mondjuk, ha túl nagy a zaj, dulakodás van például. Így nem voltunk kitéve semmiféle kockázatnak.

– Rendben van, azután mi történt?

– Hát szerencsénk volt, mert még a konyhában elkaptuk Dorrie Amblert. Kopogtunk a hátsó ajtón, azt mondtuk, hogy csomagot hoztunk. A lány kinyitotta az ajtót, mi pedig azonnal megragadtuk.

– És mit tettek vele?

– Betömtük a száját, pisztolyt szegeztünk a hátának, és levittük a lépcsőn a 805-ös lakásba. Egy morfiuminjekciót adtunk be neki, attól aztán végképp elhallgatott.

– És ezután?

– Nem sokkal ezután előkerült a vádlott, ő azt akarta, hogy azonnal lépünk le. Azt mondta, hogy Dorrie Ambler tárgyalt Perry Masonnel, és nem érünk rá, mert Mason nem az a fajta tag, aki soká vesztegeti az idejét. De mi emlékeztettük a tíz darab ezresünkre. Darabokra szedtük azt a lakást, hogy megtaláljuk.

– És megtalálták?

– Nem ... Vagyis hát, azt hiszem, hogy nem.

– Ezt hogy érti?

– Hát, a társam, Barlowe Dalton egy kicsit furcsán viselkedett. Ahogy utánagondoltam később, hát lehet, hogy megtalálta, egyszerűen zsebre vágta, aztán mintha mi sem történt volna, kutatott tovább. Így megtarthatta magának az egészet, nem kellett osztozkodnia velem.

– De nem tudja biztosan, hogy megtalálta?

– Nem, uram. Csak annyit tudok, hogy én nem találtam meg.

– Rendben van. Mi történt ezután?

– Ezután azt mondtam a vádlottnak, jobb lesz felkészülnünk a menekülésre, ha úgy adódik, hogy megzavarnak minket.

– És mit tettek?

– Kezdtém eltorlaszolni a konyhaajtót, úgy értem, a konyha és a nappali közti ajtót, úgy, hogy mi magunk kinyithassuk, de aki kint van a bejárati ajtónál, az ne tudjon bejönni, és akkor megszólalt a csengő, és az az ember állt az ajtóban.

– Miféle ember?

– Az a detektív, az a férfi, akit meggyilkoltak, Marvin Billings.

– Rendben van, folytassa. Mondja el, mi történt.

– Hát, egy kicsit elébe vágtam a történetemnek. A vádlott is átkutatta a lakást, keresett valamit. Nem mondta meg, hogy mit, de talált egy huszonkét kaliberes pisztolyt.

– S ez a vádlottnál volt?

– Igenis. Azt mondta, meg akarja mutatni Dorrie Amblernek, mi a különbség az ólomgolyó meg a vaktöltény között.

– És ezután?

– Hát most jutunk el oda, amiről az előbb beszéltem a bíró úrnak. Megszólalt a csengő,

és az a Marvin Billings állt odakint, mire a vádlott kiment ajtót nyitni, és megpróbálta lerázni a tagot.

– És mi történt?

– Az az alak csak se szó, se beszéd, berontott a szobába, és persze azonnal látta, micsoda felfordulás van, és tudni akarta, mi történik. A vádlott pedig megjátszotta, hogy ő Dorrie Ambler, az imént toppant be ő is, mondta, és lám, mi várja, az, hogy valaki átkutatta a lakását. Erre aztán Billings megpróbálta megvágni a lányt.

– Mit ért ez alatt?

– Hát hogy le akarta tarhálni.

– Maga hol tartózkodott?

– A hálószobában voltam.

– Billings látta magát?

– Nem, nem láthatott. Az ajtó mögött álltam.

– Nos, halljuk, mi történt?

– Azt mondja a vádlottnak, hogy tudja, mire készül. A tag azt hitte, Dorrie Amblerrel beszél, és ...

– Ne törődjön azzal, hogy maga szerint Billings mit képzelt – szakította félbe Burger méltóságteljesen, majd megszakadva az igyekezettől, hogy feddhetetlenül korrekt és pártatlan benyomást keltsen. – Maga csak arról tehet tanúvallomást, amit a vádlott jelenlétében látott és hallott.

– Szóval, Billings azt mondta a lánynak, tudja, mire készül, meg hogy a lány szélhámos, és olyan emberre volna szüksége, aki jobban intézné az ügyeit, mint az eddigi támogatója; és itt van erre ő, meg hogy részesedést akar a dohányból, meg hogy nem most jött a hathúszassal, és.., hát a lány pedig akkor azt mondta, hogy ...

– Amikor azt mondja, hogy „a lány”, kiről beszél?

– A vádlotról, Minerva Míndenről.

– Rendszerben van, mit mondott Miss Minden?

– Azt mondta: „Lehet, hogy nem most jött a hathúszassal, de hogy most elmegy a boldogabb vadászmezőkre, az biztos.” Aztán egy lövés dörrenését hallottam, meg azt, amint egy test a padlóra zuhan.

– Mit tett maga?

– Berohantam, és azt kiáltottam: – De hiszen lelőtte! – A lány pedig azt mondta: „Persze hogy lelőttem. Ez a zsaroló disznó valamennyiünket bajba kevert volna, ha nem lövöm le. Különben sem varrhatják a nyakamba. Dorrie Ambleré a lakás, Dorrie Amblert fogják gyanúsítani.”

– És mi történt ezután?

– Hát, én a fickó fölé hajoltam, és megjegyeztem, hogy ez a tag még él, mire a lány csak annyit mondott: „Ezen igazán könnyű segíteni.” Felemelte a pisztolyt, de aztán leengedte, és elmosolyodott: „Nem, jobb, ha egy kicsit visszanyeri az öntudatát, legalább még el tudja mondani majd a mondókáját.

Azt hiszi, Dorrie Ambler lőtte le. Akkor meg világos, hogy Dorrie eltűnt. Mindenki azt fogja hinni, hogy ő lőtte le ezt az alakot, aztán ész nélkül elmenekült.”

– Ezt mondta a vádlott?

– Szó szerint. És nem bírt magával, úgy nevetett, szörnyen meg volt elégedve magával, hogy olyan jól elintézte a dolgot.

– Mi történt ezután?

– Hát majdnem azonnal megszólalt a csengő, én pedig megmarkoltam a másik matracot, behúzkodtam a konyhába, aztán még odatoltunk egy asztalt is a matrac mögé, hogy teljesen el legyen torlaszolva a konyhaajtó.

Megálltunk egy pillanatra, és vártuk a fejleményeket. Ekkor történt, hogy a vádlott pánikba esett, és le akart rohanni a lépcsőn. Én pofon vágiam, ő meg sikítani kezdett. Az egyik kezemmel lefogtam, a másikkal betapasztottam a száját.

– Miért? – kérdezte Hamilton Burger.

– Mert valaki állt a bejárati ajtó mögött, így hát nem tudtunk volna odajutni a lifthez.

Arrafelé elvágta az utat előlünk. Tudni akartam, hogy nincs senki a hátsó kijáratnál, nehogy ott elkapjanak minket. Mielőtt meglépünk a hátsó ajtón, biztos akartam lenni

benne, hogy már jönnek befelé a lakásba. Az a feszült várakozás betett a vádlott idegeinek.

- Mit tett ezután?
- Nyitva tartottam a hátsó ajtót.
- Hol tartózkodott akkor a társa, Barlowe Dalton?
- Lent volt a 805-ös lakásban, Dorrie Amblert őrizte.
- Folytassa, aztán mi történt?
- Kiderült, hogy az ajtó előtt álló két tag Perry Mason és ez a detektív, Paul Drake.

Megvártam, míg betörtek a lakásba, és mikor már odabent voltak a nappali szobában, a vádlott meg én kislisszoltunk a hátsó ajtón, lementünk a lépcsőn, és bezárkóztunk a 805-ös lakásba Barlowe Daltonnal és Dorrie Amblerral. Dorrie Ambler a morfiúmtól már teljesen eszméletlen volt.

- Folytassa – mondta Burger. – Ezek után mi történt?

– Hát, ott maradtunk. A házat ellepték a zsaruk, mi meg csak ültünk ott, és tessék elhinni, állatian be voltunk gyulladva. Azt mondtam a vádlottnak, ha a zsaruk szagot kapnak, és ott találnak bennünket, valamenynyien gázkamrába kerülünk, meg hogy nem kellett volna kinyírni azt a tagot!

- Mit válaszolt Miss Minden?
- Akkorra már helyrebillentek az idegei.

Nevetett, és azt mondta, hogy gyáva nyúl vagyok. Aztán elővett egy pakli kártyát, és azt ajánlotta, hogy pókerezzünk.

- És mi történt ezután?

– Hát, jó sokáig ott maradtunk, aztán a vádlott azt mondta, felveszi Dorrie Ambler ruháját, és kimegy körülnézni, hogy tiszta-e a levegő: mi meg figyeljünk az ablaknál.

A kocsit a járdaszélnél parkírozta, és ha teljesen tiszta a terep, majd többször felvillantja a reflektorját, abból tudhatjuk, hogy nincsen zsaruk a közelben, levihetjük Dorrie-t.

- Eszméletén volt akkor Dorrie?

– Eszméletén volt, de teljesen kába. Meggyőztük róla, hogy semmi bántódása nem esik, ha pontosan azt teszi, amit mondunk neki.

- És ezek után mi történt?
- Hát a vádlott kiment. Otthagytunk nekünk egy pisztolyt, egy harmincnyolcast.
- Beszélte-e vele később arról, hogy azután mi történt?
- Igen, másnap elmesélte.
- Mit mondott magának?

– Azt mondta, a véletlen hozta, hogy amikor beszállt a liftbe, már bent volt egy nő a kutyájával, nyilván valamelyik felső emeletről jött le. Azt mondta, a nő úgy viselkedett, mintha ismerte volna, de ő hátat fordított neki, és odaállt a liftajtóhoz, és várta, vajon a nő megszólítja-e. Azt mondta, a kutyának ismernie kellett Dorrie Amblert. Biztosan megszimatolta a ruhán Dorrie szagát, mert odadörgölte az orrát a szoknyájához, meg a lábához, és csóválta a farkát. Egy örökkévalóságnak érezte, mondta, amíg végre leért a lift.

- És tudomása szerint mit cselekedett a vádlott? Úgy értem, maga mit tud erről?

– Hát én ott álltam a lakás ablakánál, ő meg odahajtott a megbeszélt helyre, villogtatta a kocsilámpát, és ebből tudtuk, tiszta a terep, így hát levittük Dorrie Amblert.

- És mi történt Miss Amblerral?

– Azt én kérem csak onnét tudom, amit Barlowe Dalton mondott nekem.

- Maga nem maradt együtt Barlowe Daltonnal ?

– Nem, arról volt szó, hogy ő marad Dorrie-val, én meg végigjárom a lakást egy olajos ronggyal, és letörölök mindent, ahol ujjlenyomatokat hagyhattunk, és ... Különben így csináltuk Dorrie Ambler lakásában is, amikor végigkutattuk. Valamennyien kesztyűt viseltünk, aztán meg letöröltem egy ronggyal minden holmit, nehogy ujjlenyomatok maradjanak valahol.

– Na most – mondta Burger – felteszek magának egy kérdést, amelyre igennel vagy nemmel felelhet. Közölte magával Barlowe Dalton, mit tett Dorrie Amblerral?

- Igen.

– Beszélte maga később a rendőrséggel, hogy közölje velük, amit Barlowe Dalton elmondott magának? Gondolja meg, nem arra vagyok kíváncsi, amiről csak hallomásból értesült. Nem arra, mit közölt magával Barlowe Dalton. Mindössze azt mondja el, hogy maga mit tett.

– Igenis. Beszéltem a rendőrséggel.

– Kivel?

– Tragg hadnaggyal.

– S mit mondott a hadnagynak? Nem kell szóról szóra beszámolnia róla, elegendő, ha úgy nagyjából körvonalazza a beszélgetésüket, ami persze Barlowe Daltonnal volt kapcsolatban.

– Elmondtam neki, amit Barlowe Dalton mondott nekem.

– Hol tartózkodik most Barlowe Dalton?

– Barlowe Dalton meghalt.

– Mikor halt meg, és hogyan?

– Huszadikán halt meg.

– Hogyan halt meg?

– Egy rendőr lelőtte, amikor fegyveresen betört valahová.

Hamilton Burger Perry Masonhez fordult, és meghajolt.

– Tessék, kérdezhet – mondta.

Minerva Minden megragadta Perry Mason kabátujját, és a füléhez hajolt.

– Hazugság az egész – suttogta – közönséges, rosszindulatú hazugság. Soha életemben nem láttam ezt az embert.

Mason bólintott, felállt, és közelebb lépett a tanúhoz.

– Honnan tudja, hogy Barlowe Dalton meghalt? – kérdezte.

– Láttam, amikor lelőtték.

– Maga hol tartózkodott akkor?

– Egészen a közelében.

– Magánál is volt fegyver?

– Tiltakozom, mert ezek nem szabályszerű keresztkérdések – jelentette ki Hamilton Burger. – A kérdés nem idevágó, lényegtelen, és nem tartozik a tárgyra.

– Elutasítom a tiltakozást – mondta határozottan Flint bíró.

– Magánál is volt fegyver? – ismételte meg Mason.

– Igen.

– És mit csinált a fegyverrel ?

– Ledobtam a padlóra.

– A rendőrség pedig megtalálta?

– Igen.

– Hol tartózkodott a társa, amikor lelőtték?

– Az Acme áruházban.

– Hány órakor?

– Körülbelül hajnali két órakor.

– Mit csináltak ott maguk?

– Tiltakozom, mert ez sem szabályszerű keresztkérdés, nem idevágó, lényegtelen, nem tartozik a tárgyra, és olyan dolgokat taglal, melyek nem tartoznak közvetlenül az ügyhöz – mondta Hamilton Burger.

– Elutasítom a tiltakozást – közölte ismét Flint bíró.

– A társammal ki akartuk rámolni azt a helyet.

– A társát lelőtték, magát pedig letartóztatták?

– Igen.

– Magát bevitték a börtönbe?

– Igen.

– Mennyi ideje volt már a börtönben, amikor egyszer csak rászánta magát, és elmondta ezeket a dolgokat a vádlottról és Dorrie Amblerről ?

– Igazán elég hamar. Tetszik tudni, nyomta a szívemet az a gyilkosság, meg az, hogy mi történt Dorrie Amblerrrel. Sehogy sem tudtam kiverni a fejemből az egészet.

– A letartóztatása után mennyi idővel mondta el a teljes történetet a rendőrségnek?

- Hát úgy ... hát egy pár nap múlva.
- Magát tetten érték betöréses bűncselekmények elkövetése közben?
- Igen, uram.
- Tudatában volt ennek?
- Igen, uram.
- Elítélték-e már ezt megelőzően bűncselekmény elkövetéséért?
- Igen, uram.
- Hány alkalommal?
- Háromszor.
- Milyen bűncselekményekért?
- Fegyveres rablásért, lopásért és betörésért.
- Tudta, hogy életfogytiglanit kaphat mint visszaeső bűnöző?
- Egy pillanat – vágott közbe Hamilton Burger. – Tiltakozom, mert nem idevágó, lényegtelen, nem tartozik a tárgyra, és nem szabályszerű keresztkérdés.
- Én egyszerően a tanú elfogultságára és az indítékára próbálok fényt deríteni – közölte Mason. – A következő kérdésemet is ezzel kapcsolatban fogom feltenni.
- Azt hiszem, sejtem, merrefelé tendálnak a kérdései – jelentette ki Flint bíró. – A tiltakozást elutasítom.
- Igenis.
- Tudta, hogy az emberrablást halálbüntetéssel sújtják?
- Igen, tudtam, hogy bizonyos körülmények között ez a helyzet.
- Tudatában volt annak, hogy maga gyilkosság elkövetése céljából lépett szövetségre a vádlottal?
- Igen.
- Beleértve az emberrablást is?
- Igen.
- Tudta, hogy maga bűnrészes Marvin Billings meggyilkolásában?
- Hát... rendben van, azt hiszem, igen.
- És tudta azt is, hogy alaposan benne volt a pácban, amikor a hatóságok kihallgatták?
- Igen, tudtam.
- Mindent meghányva-vetve, nem ajánlotta-e, hogy vallomást tesz egy olyan bűnüggyel kapcsolatban, amelyet igencsak szerettek volna megoldani, ha szavatolják a mentességét az összes többi vádpontban?
- Hát. .. azért ez nem egészen így történt.
- Hogy érti ezt?
- Mert hogy éppenséggel ők kezdték mondogatni, hogy jobb, ha kirukkolok a mesémmel, és az irgalmukra bízom magamat, és... Szóval, ők nyomták nekem mindegyre a szöveget, hogy holtbiztos bizonyítékuk van ellenem, de olyan, amire tuti, hogy életfogytiglanit kapok mint visszaeső bűnöző, és ne féljek, majd gondoskodnak róla, hogy le is üljem az utolsó percig, hacsak nem működöm együtt velük, és nem segíték felderíteni egy csomó megoldatlan bűnügyet.
- Ennél a pontnál viszont a tárgyalás új fordulatot vett. ugye? Maga elkezdte firtatni, vajon hogyan alakulna a sorsa, ha segítségére lenne a rendőröknek, hogy felderítsenek egy gyilkosságot, amin éppen dolgoznak.
- Hát valahogy így volt.
- Maga közölte Tragg hadnaggyal, segíthetne tisztázni néhány dolgot a rendőrségnek, ha szavatolná a mentességét egy bizonyos ügyben, no meg az áruházi betörésben. Így van?
- Hát igen, azt hiszem, én hozakodtam elő a dologgal.
- Más szavakkal, maga azt mondta Tragg hadnagynak, hogy hajlandó üzletet kötni.
- Nem pont így mondtam.
- De ez volt a dolog lényege.
- Hát igen.
- S maga ragaszkodott hozzá, előbb garantálják a mentességet, és akkor majd előadja történetét a kerületi ügyésznek.
- Miért? Ez egy korrekt ajánlat.

– Éppen erre akarok rámutatni – jelentette ki Mason. – Magát nem kezdte azonnal gyötörni a jó szíve. Maga úgy döntött, előbb alkudozik egy kicsit, s csak azután adja át magát a szívfájdalomnak.

– Hát ami igaz, az igaz, semmi kedvem nem volt kiönteni a szívemet a rendőrségen, kizárólag a mentesség érdekében tettem, amit tettem. Dugtam volna talán hurokba a nyakamat, csak hogy szívességet tegyek nekik?

– No és szavatolták már azt a mentességet?

– Ígéretet tettek rá.

– Mindössze csak ígérték?

– Hát mondjuk rá, hogy igen.

– No, álljunk csak meg egy polgári szóra! – vetette közbe Mason. – Frissítsük fel egy kicsit az emlékezetét! Nem kötötték-e feltételhez ezt a mentességet? Nem azt mondta-e a kerületi ügyész tulajdonképpen, hogy nem szavatolhatja addig, amíg nem hallotta a sztoriját? Aztán, ha ez a sztori bebizonyít egy gyilkosságot, és a gyilkost az igazságszolgáltatás kezére adja, akkor ennek fejében majd mentességet biztosítsanak magának?

– Hát valahogy így volt.

– És maga erre is számított.

– Igen.

– És el is érte, ugye?

– Igen.

– Egyszóval – jelentette ki Mason, ujjával a tanúra mutatva – magát, aki ott ül a tanúk emelvényén, bűncselekmény elkövetésével vádolják, s az eddigi bűnlistáját is figyelembe véve, valószínűleg életfogytiglani börtönbüntetésre akarják ítélni, maga viszont alkut köt a kerületi főügyésszel, miszerint ha ki tud főzni egy jó mesét, és előadja itt, a tanúk emelvényén, s oly mértékben meggyőzi vele az esküdteket, hogy előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésért ítélik el a vádlottat, akkor olyan szabadon távozhat ebből a tárgyalóteremből, mint a madár, és folytathatja bűnös életét; de ha, ne adj isten, a meséje hidegen hagyná az esküdteket, akkor bizony lőttek a mentességnek.

– Egy pillanat, egy pillanat – harsogta Hamilton Burger, talpra ugorva. – Ezek nem szabályszerű keresztkérdések, következtetésre készítetik a tanút, vitathatóak és ...

– Úgy vélem, helyt adok a tiltakozásnak – mondta Flint bíró. – Ügyvéd úr, felteheti a kérdést, de más fogalmazásban.

– Azt mondta magának a kerületi ügyész, ha története sikeresen fényt derít a gyilkosságra, akkor szavatolja magának a mentességet?

– Igen.

– S hogy addig sajnos nem tehet semmit, amíg nem hallotta a történetét a tanúk emelvényéről?

– Nem egészen így volt.

– De annyit azért világosan az értésére adott, hogy először magának kell bizonyítania a tanúk emelvényén, s csak azután biztosíthatják a mentességet?

– Hát igen, először nekem kellett a tanúvallomást megtenni.

– Méghozzá úgy, hogy fény derüljön egy gyilkosságra?

– Igen.

– S hogy a gyilkos az igazságszolgáltatás kezére kerüljön?

– Igen.

– Más szavakkal élve, hogy összehozzanak egy büntető ítéletet? – összegezte Mason.

– Nem volt ez ilyen nyíltan kimondva.

– Hát én legalább most nyíltan kimondom magának. És pillantson csak magába. Ugye, hogy most is éppen ez jár a fejében? Leghőbb vágya, hogy a vádlottat végre elítéljék gyilkosságért, maga pedig büntetlenül megússza azokat a bűncselekményeket, amelyeket elkövetett?

– Tiszta lappal akarok élni. El akarom mondani az igazságot.

Mason undorodva legyintett egyet.

– Az igazságot! – tört ki. – Magának eszébe sem jutott a rendőrségre szaladni a történetével. Kivárta, amíg letartóztatják egy bűncselekmény elkövetése közben, igaz?



– Hát, gondolkodtam én rajta addig is.

– Megmondom, milyen értelemben gondolkodott maga rajta – jelentette ki Mason. – Olyan értelemben gondolkodott rajta, hogy azt képzelte, adu ászt tart a kezében, amelyet bármikor kijátszhat, ha bajba kerül. Hogy most aztán megütötte a főnyereményt. Hogy kirúghat a hámból, és rakásra annyi bűncselekményt követhet el, amennyit a kedve tart, és ha elkapnák, akkor úgyis egyezséget köt majd az ügyésszel. Maga segít tisztázni egy gyilkosságot, ők pedig biztosítják a mentességét.

– Eszembe sem jutott ilyesmi.

– Még hány bűncselekményt követett el a Dorrie Ambler-féle ügy és az áruházban elkövetett betörési kísérlet között?

– Nem ... nem ... nem követtem el egyet sem.

– No halljuk, ki vele, törje csak a fejét egy picit – kiáltotta Mason. – Nem volt talán benne az egyezségben, hogy tisztázni segít bizonyos más fegyveres rablótámadásokat is, hadd zárhassák le azokban is a jegyzőkönyveket?

– De igen.

– És vállalta volna a bűnösséget az összes többi bűncselekményben is?

– Igen.

– Aztán úgyis szavatolják a mentességét?

– Igen.

– És valóban maga követte el az összes bűncselekményt, amit beismert, vagy sem?

– Tisztelt bíróság – pattant fel Burger ezek a keresztkérdések egyáltalán nem szabályszerűek. A kérdések mindössze arra szolgálnak, hogy a tanú hitelét rontsák az esküdtek szemében, ezenkívül semmi más céljuk nincs.

– A tiltakozást elutasítom – jelentette ki Flint bíró.

– Elkövette-e, vagy sem az összes bűncselekményt, amelyet be szándékozott vallani? tette fel a kérdést ismét Mason. – Illetve azokat a bűncselekményeket, amelyeket már bevallott?

– Nem, nem követtem el valamennyit.

– De néhányat közülük elkövetett?

– Igen.

– Ami pedig a többi bűncselekményt illeti – folytatta Mason kész lett volna hazugságokat kitalálni csak azért, hogy lezárhassák a jegyzőkönyveket, a rendőrség törölhesse őket a nyilvántartásból, cserébe pedig valamennyi bűncselekményért mentességet kap, és nem állítják bíróság elé.

– Hát nem egészen így történt – jelentette ki a tanú. – Csak nem akartak zsákbamacskát venni. Előbb nekem kellett bizonyítani.

– Bizonyítani? Hogyan?

– A tanúvallomással.

– Pontosan – helyeselte Mason. – Mert, ugye, ha a tanúvallomása nem sziklaszilárd, ha nem fon hurkot a vádlott nyakára, az egyezség, ugyebár füstbe megy. Igaz?

– Maga... maga kiforgatja a szavaimat.

– Nincs azokon már mit kiforgatni! – jelentette ki Mason, s azzal sarkon fordult, és visszasétált a székéhez.

– Egyelőre nincs több kérdésem a tanúhoz.

Hamilton Burger rákvörös, dühös arccal jelentette be:

– Kérem Tragg hadnagyot, térjen vissza a tanúk emelvényére.

– Maga már letette az esküt, hadnagy úr, mondta Flint bíró. – Csak foglaljon helyet az emelvényen.

Tragg bólintott, és kényelmesen elhelyezkedett a tanúk székén.

– Tragg hadnagy – kezdte Burger –, a Dunleavey Jasperrel folytatott kihallgatás után kihajtott-e ön kocsjával Gray's Well környékére?

– Igen, uram.

– S mit keresett ott?

– Olyan helyet kerestem, ahol az autósziatráda néhány lábnyi távolságra vezet el a dűnék mellett, s ahol a vidék elég lankás ahhoz, hogy egy férfi végig tudjon vonszolni egy holttestet a homokon.

– A tisztelt bíróság engedelmével – vágott közbe Mason –, tiltakozom a tanú kijelentésének utolsó része ellen, minthogy ez csak a tanú következtetése, s nem válasz a feltett kérdésre, ráadásul a pillanatnyi tényállás szerint nincs is összefüggésben az esettel kapcsolatos körülményekkel.

– A tiltakozásnak helyt adok. A válasz második felét töröljük – bólintott Flint bíró.

– És mit talált? – kérdezte Hamilton Burger, némiképp felderülve, hogy a kívánt információt sikerült az esküdtek tudomására hozni.

– Miután háromszor vagy négyszer hamis nyomra bukkantunk, az egyik homokdombon végre különös barázdákat láttunk, mintha valami felszántotta volna a homok felszínét.

Követve a nyomokat a homokdomb aljáig, ásni kezdtünk, és megtaláltuk egy nő bomlófélben levő holttestét.

– Azonosítani tudták a holttestet?

– Tiltakozom, mert a kérdés nem idevágó, lényegtelen és nem tartozik a tárgyra – szólt közbe ismét Mason.

– A tiltakozást elutasítom. Ezt a bizonyítékot tisztelt esküdtek, tisztelt hölgyeim és uraim, mindössze azért fogadjuk el, hogy megerősítsük az előző tanú vallomását, s nem pedig azért, hogy bizonyítékul felhasználjuk a bíróság által tárgyalt ügyben, hisz lehetséges, hogy ez a bizonyíték egy másik bűncselekmény elkövetésének a lehetőségére utal. Ismételten leszögezem továbbá, hogy később elkövetett bűncselekményt még az indítékra vonatkozóan sem vehetnek figyelembe, legfeljebb az előző tanú vallomásának alátámasztására. A bizonyítékot mindössze eddig a határig kell figyelembe venniük. Folytassa, ügyész úr.

– A következő kérdést teszem fel önnek, Tragg hadnagy. Találtak-e a holttesten bármit is, ami bizonyítékul szolgál a személyazonosságra?

– Találtunk.

– Lenne szíves leírni?

– Az ujjbegyek már ugyancsak oszlófélben voltak. Rendkívül meleg volt az időjárás. A holttestet meglehetősen vékony rétegű homoksírba temették. A bomlás és az oszlás előrehaladott mivolta nehézkessé tette a biztos azonosítást. Ennek ellenére alkalmaztunk egy eljárást, így az ujjakat formaldehides oldatban pácolva szilárddá tettük, és eléggé jó ujjlenyomatokat tudtunk levenni ahhoz, hogy hozzásegítsen bennünket a személyazonosság megállapításához.

– Most pedig, Tragg hadnagy, feleljen arra a kérdésre, vett-e ujjlenyomatot a holttest hüvelykujjairól?

– Igen. Valamennyi ujjról olyan jó lenyomatokat készítettünk, amilyet csak tudtunk.

– E percben engem főleg a hüvelykujjak lenyomata érdekel. Még azt akarom megkérdezni magától, hogy találtak-e bármilyen más megfogható bizonyítékot a holttesten?

– Találtunk.

– Mit találtak?

– Találtunk egy kézitáskát, és a táskában egy lakbérnyugtát a Parkhurst-ház 907-es lakásáról. A nyugtát Dorrie Ambler nevére állították ki. Egy, a 907-es lakáshoz való kulcsot is találtunk. Voltak ott még más nyugták is, valamennyi Dorrie Ambler nevére szólt.

– Találtak-e Dorrie Ambler névre szóló vezetői jogosítványt?

– Ott nem.

– Kérem, figyeljen a kérdésemre, hadnagy. Azt kérdeztem, találtak-e egy Dorrie Ambler nevére szóló vezetői jogosítványt?

– Találtunk.

– Hol találták?

– A vádlott birtokában volt, amikor letartóztattuk. A kézitáskájának egy rejtett zsebébe dugta el.

– S a vezetői jogosítványon nem volt-e rajta a tulajdonos hüvelykujjának lenyomata?

– A fotókópiája volt rajta.

– S nem próbálta-e később összehasonlítani a talált tetem hüvelykujjának lenyomatát a Dorrie Ambler vezetői jogosítványán levővel?

– De igen.

– És mi volt az eredmény?

– Tiltakozom, mert ez következtetésre készíti a tanút – szólt közbe Mason. A kérdés nem idevágó, lényegtelen, és nem tartozik a tárgyra. Soványka bizonyíték lenne. Az esküdteknek joguk van megtekinteni az ujjlenyomatokat, összehasonlíthatják őket maguk. Tragg hadnagy pedig, ha óhajtja, kimutathatja az ujjlenyomatok közti hasonlóságot. De a hadnagy következtetése nem lehet bizonyító erejű.

– A tiltakozásnak helyt adok – jelentette ki Flint bíró.

– Rendszerben van. De minek fölöslegesen elnyújtani a tárgyalást? – jegyezte meg Hamilton Burger.

– Egy ilyen horderejű ügynél az idő kérdése nem különösebben lényeges, ügyész úr feddte Flint bírót.

Hamilton Burger komoran meghajolt.

Felmutatta a Dorrie Ambler hüvelykujjáról készült nagyított fényképet, melyet vezetői jogosítványának felhasználásával készítettek.

Azután a Tragg hadnagy által megtalált női holttest hüvelykujjának a felvételét húzta elő.

– Na most, Tragg hadnagy – mondta Hamilton Burger – vesse össze ezt a két nagyított felvételt, melyeket odahelyeztünk az állványokra az esküdtek elé. Ki tud mutatni bármilyen azonosságot?

– Ki tudok mutatni. Jegyzéket készítettem az azonossági jegyekről.

– Hány jegyet talált?

– Hatot.

– Lenne szíves megmutatni őket az esküdteknek? Tessék, itt egy pálca.

Tragg hadnagy végigment a különböző azonossági jegyeken.

– Több nincsen? – kérdezte Burger.

– De igen, uram. Van több is. De csak ezeken tudom teljes bizonyossággal kimutatni a tökéletes azonosságot. Tekintetbe kell vennie, uram, hogy az előrehaladott bomlás és oszlás következtében rendkívüli nehézségekbe ütközött az elhunyt holttestéről igazán jó, kivehető ujjlenyomatokat készíteni. Mi mindent megtettünk, amit csak tudtunk, az biztos.

– Tudott-e véleményt alkotni az elhunyt korát és nemét illetően?

– Ó, hogyne. A halott nőnemű, s nyilvánvalóan húsz-egynéhány éves lehetett.

– Vett hajmintát a holttestről?

– Igen. És ezt összehasonlítottuk a Dorrie Ambler vezetői jogosítványában feltüntetett hajszínnel.

– Találtak-e még valami mást a halott nő testén vagy annak közelében? – kérdezte Burger.

– Találtunk egy harmincnolcás revolvért, egy kilőtt töltényhüvellyel és öt golyóval. C-48809-es számú, ötcentis csövű Smith and Wesson.

– Végzett-e később kísérleteket ezzel a fegyverrel a ballisztikai szakosztályon?

– Végeztem.

– Lőtt ki belőle golyókat?

– Igen, uram.

– S mivel hasonlította őket össze?

– Azzal a golyóval, amelyet a homokdombon talált holttest koponyájából vettünk ki.

– És mit állapított meg?

– A golyókon teljesen azonos rovátkákat fedeztünk fel. Ugyanabból a fegyverből lőtték ki a golyókat, vagyis a halált okozó golyó teljesen megegyezett a kísérleti golyókkal.

– Készített-e felvételeket, melyeken látható a kísérletek eredménye?

– Készítettem.

– Lenne szíves bemutatni őket?

Tragg hadnagy elővette a végzetes golyóról és a kísérleti golyókról készített fényképeket.

– Mi ez az elválasztó vonal a középén?

– Az elválasztó vonalat az összehasonlító mikroszkóp jelöli be. A vonal fölötti golyó a végzetes lövedék, az alatta levő golyó a kísérleti lövedék.

– S a golyókat addig forgatja az összehasonlító mikroszkóp alatt, míg eléri azt a pontot, ahol az azonos vonalak teljesen egybeesnek? Ahol a rovátkák egyenes folytatásai egymásnak?

– Igen, uram.

– És ha ez megtörtént, mi következik ebből, hadnagy?

– Az, hogy a golyókat ugyanabból a fegyverből lötték ki.

– És ebben az esetben ez a helyzet? .

– Igen, uram.

– Feltehetően keresztkérdéseket – jelentette ki hirtelen Burger.

Mason közelebb lépett a tanúhoz.

– Tragg hadnagy, Dorrie Ambler holtteste volt-e, amelyet megtalált? Legyen szíves, feleljen igennel vagy nemmel.

Tragg hadnagy habozott.

– Azt hiszem, hogy . . .

– Nem arra vagyok kíváncsi, hogy mit hisz – vágott közbe Mason. – Arra vagyok kíváncsi, hogy mit tud. Dorrie Ambler holtteste volt, vagy nem?

– Nem tudom – válaszolta Tragg.

– Az ujjlenyomatokon nem talált elég azonos jegyet, hogy megállapítsa a személyazonosságot?

– Annyit mondhatok – jelentette ki Tragg hadnagy –, elég jegyet találtunk ahhoz, hogy igen nagy valószínűségről beszélhessünk.

– De olyan bizonyító erejűt nem, hogy határozottan megállapíthatná a személyazonosságot?

– Hát...

– Legyen őszinte, hadnagy – szakította félbe Mason. – Ugye, legkevesebb tizenkét azonos jegy szükséges ahhoz, hogy határozottan meg lehessen állapítani a személyazonosságot?

– Hát nem, nem egészen – mondta Tragg.

– Nagyon sok esetünk volt már, ahol sokkal kevesebb azonos jegyből meg tudtuk állapítani a személyazonosságot.

– Hány jegyből?

– Hát adott esetben kilenc vagy tíz jegy elegendő lehet, ha a körülmények olyanok, hogy kizárhatjuk a véletlen ismétlődés lehetőségét.

– De ebben az esetben, ugye, nem ilyenek a körülmények?

– Nem.

– Maga tehát nem tekinti azt a hat azonos jegyet elegendőnek ahhoz, hogy bizonyítsa a személyazonosságot?

– Önmagában véve nem. Közrejátszhatnak persze más körülmények is. Ha az ember figyelembe veszi ezt a hat megegyező jegyet, ráadásul olyan esetben, amikor lehetetlen volt tökéletesen tiszta képet nyerni; ha figyelembe vesszük a Dorrie Ambler nevére kiállított lakbérnyugtát, ha figyelembe vesszük, hogy az elhunyt kézitáskájában megtaláltuk a lakásához való kulcsot, ha figyelembe vesszük a halott korát, nemét, a test méretét, a haj színét, mindezt összegezve kijelenthetjük, hogy igen komoly matematikai valószínűsége van a dolognak.

– Pontosan – bólintott Mason. – A személyazonosság igen komoly matematikai valószínűségét észlelheti. Ám mégsem állíthatja, hogy az a holttest Dorrie Ambleré.

– Nem, határozottan nem esküdhetek meg rá.

– Namármost, maga többek között a halott nemét is a matematikai valószínűségek közé sorolja – folytatta Mason. – önmagában véve valakinek a neve meglehetősen gyenge bizonyítékot képvisel, nem gondolja?

– Hát igen.

– Nos, a személyazonosság hat megegyező jegye ugye nem bizonyíthatja, hogy az ujjlenyomatok azonosak?

– Nem, ezt már elmagyaráztam. Mindamellet a következőképpen rangsorolhatom a lehetőségeket; a személyazonosság hat megegyező jegyéből következően mondjuk, egy az ötvenhez az esély, hogy a holttest nem Dorrie Ambleré. A lakás kulcsának az ottléte

ismét egy matematikai tényezőt jelent. Los Angelesben száz meg száz bérház van. A kérdéses bérház tízemeletes. Minden emeleten harminc lakás van, s az a tény, hogy a 907-es lakás kulcsát megtaláltuk, egy esélyt jelent a háromszázhoz, s ha megszorozzuk az egynek a háromszázhoz való esélyét ötvennel, egy a tizenötezerhez az esély arra, hogy . . .

– Csak egy pillanat – vágott közbe Mason. – Maga nem képesített matematikai szakértő, Tragg hadnagy.

– Viszont szakértő vagyok a bűnüldözés terén, el tudok végezni egy közönséges matematikai becslést.

– Pontosan erről van szó – bólintott Mason –, és addig csúri-csavarja a becsléseket, míg kihoz valami csillagászati összeget, ha ez megfelel a céljainak. De példának okáért így is okoskodhatunk: azt mondta, hogy mindössze két nem van; ebből következik, hogy az áldozat nő lévén, kettő az egyhez az esélyünk; a felnőtt nők mindössze tizedrésze tartozik abba a korosztályba, melyet maga meghatározott: tehát húsz az egyhez az esélye, hogy megtaláltuk a kérdéses személyt; az ebbe a korosztályba tartozó nőknél legfeljebb húsz az egyhez az esély ilyen hajszínre, s ha ezt mind összeszorozza, azt az eredményt kapja, hogy négyszáz az egyhez . . .

– Nahát, ez nem tisztességes eljárás – vágott közbe Tragg hadnagy. – Kicsavarja a tényeket.

– Pedig az érvelésnek ugyanazt az irányvonalát követem, mint maga, ugyanúgy az eshetőségek matematikai törvényszerűségét kalkulálom én is. – jelentette ki Mason. – Nos, talán helyesebb lenne visszatérni a kérdésünkre, Állíthatja-e minden kétséget kizáróan, hogy az a holttest Dorrie Ambleré?

– Nem.

– Köszönöm, végeztem – mondta Mason.

– Most pedig, talán kissé szokatlan módon, szeretnék még egy tanút szólítani – közölte Hamilton Burger.

– Rosy Chester! Kérem, fáradjon a tanúk emelvényére.

Rosy Chester, egy vörös hajú, éber tekintetű, meglehetősen élveteg külsejű nő összeszorított ajkán cinikus kifejezéssel előrelépett, és letette az esküt.

– Hol lakik? – tette fel a kérdést Hamilton Burger.

– Most éppen a megyei börtönben.

– Ismeri a vádlottat?

– Igen.

– Mikor találkozott először a vádlottal?

– Egy éjszakán át együtt voltunk a zárkában.

– Ezen alkalommal folytatott-e beszélgetést a vádlottal Dorrie Ambleréről?

– Igen.

– Ha ugyan tett említést róla, mit mondott a vádlott Dorrie Ambleréről?

– A vádlott azt mondta, hogy Dorrie Ambler soha többé nem fogják látni.

– Beszélgettek még másról is? – kérdezte Burger.

– Én megkérdeztem tőle, nem aggódik-e, hogy Dorrie Ambler megszerezheti a vagyon egy részét. Ő csak nevetett, és azt mondta, Dorrie már úgysem kerül elő. Őtöle aztán várhatják, hogy jogigényt támasszon akármire is.

– Tudja-e, hogy ez mikor történt? A holttest felfedezése előtt, vagy után?

– Azt hiszem, akkor már megtalálták a holttestet, de a vádlott még nem tudott róla. Még nem hozták nyilvánosságra.

– Kereszkérdések – intett Hamilton Burger.

– Maga valami bűncselekményért a bírósági tárgyalásra vár? – érdeklődött Mason.

– Igen.

– Mi a vád maga ellen?

– Marihuánát találtak nálam.

– Mikor ez a beszélgetés lezajlott a vádlott és ön között, azonnal elmondta az ügyész úrnak?

– Nem sokkal később.

– Hogyan lépett vele kapcsolatba?

– Ő lépett velem kapcsolatba.

– Úgy – mondta Mason szóval magával közölték, hogy egy zárkába csukják a vádlottal, maga pedig próbáljon beszélgetésbe elegyedni vele?

– Valahogy így történt.

– Maga megpróbálta rávenni, hogy beszéljen?

– Hát... tudja, hogy van, ha az ember együtt van valakivel egy zárkában, nemigen van miről beszélnie, és ...

– Megpróbálta-e vagy sem, rábírn, hogy beszéljen?

– Hát... igen.

– És megpróbálta úgy irányítani a társalgást, hogy a vádlott önmagára nézve terhelő dolgokról beszéljen?

– Én csak arra próbáltam rávenni, hogy beszéljen.

– A kerületi ügyész utasítására? – kérdezte Mason.

– Igen.

– És miért vállalta, hogy hírforrásként működjék a kerületi ügyész úr számára?

– Mert megkért rá.

– S mit ígért magának arra az esetre, ha sikeresen működik?

– Nem ígért semmit.

– Semmiféle ígéretet nem tett ?

– Egyáltalán nem.

– Namármost – emelte fel az ujját Mason – mit mondott az ügyész úr arról, hogy miért nem ígérhet semmit?

– Ő – válaszolta a tanú –, hát azt mondta, hogy ha bármit is ígérne, az hátrányosan befolyásolná a tanúvallomásom súlyát, és csak bízom a hálaérzetemben.

Mason mosolyogva fordult az esküdtek felé.

– Tessék – jelentette ki –, végeztem.

Hamilton Burger elvörösödött.

– Én is végeztem – mondta.

– A bíróság most szünetet tart, holnap délelőtt fél tízig – jelentette be Flint bíró. Ez alatt az idő alatt a vádlott vizsgálati fogságban marad, a tisztelt esküdteket pedig kérem, ne tárgyalják meg maguk között az esetet, s ne engedjék, hogy a jelenlétükben tárgyaljanak róla, netán véleményt alkossanak, avagy nyilvánítsanak arról, hogy a vádlott bűnös-e, vagy ártatlan.

Flint bíró felállt, és lelépett a pulpitusról.

Minerva Minden megragadta Mason karját.

– Mr. Mason – mondta izgatottan –, be kell vallanom magának valamit.

– Nem – rázta a fejét Mason. – Nem vall be nekem semmit.

– De igen, de igen. Muszáj megtudnia valamit, egyszerűen muszáj. Máskülönben még a végén ... még a végén elítélnék egy gyilkosságért, amelyet nem is én követtem el.

Mason a lány szemébe nézett, a hangja figyelmeztetően csengett.

– Most olyasmit mondok magának, amit igen ritkán mondok ügyfélnek. Fogja be a száját. Hozzám se szóljon. Közölni pedig ne közölnön velem semmit. És végképp ne hozakodjon elő a tényekkel. Semmit nem akarok tudni róluk.

– De Mr. Mason, ha nem lát tisztán, akkor engem ... Hát nem érti, hogy mindent elsöprő bizonyítékuk van ellenem? El fognak ítélni egy gyilkosságért, amelyet...

– Fogja be a száját – parancsolta Mason. – Nem mond nekem semmit, s én sem mondok magának semmit, mert nem akarok.

Mason felállt, s intett a rendőrnőnek.

Aztán távozóban még odavetette ügyfelének:

– Senkivel, érti, senkivel az ügyről nem beszél. És akármit kérdeznek magától, nem válaszol. Szépen meghúzza magát. És úgy mukk, az kevés, de annyit sem szól.

### Tizenharmadik fejezet

Visszatérve irodájába Mason csak járkált fel s alá. Della Street aggodalmas pillantással figyelte.

– Nem tudná elmondani nekem, mi aggasztja, főnök? – kérdezte a lány.

– Kényes helyzet ez, Della – mondta az ügyvéd. – Hajszálpontosan kell cselekednem. Ha hajszála az, amit kell, hajszála az, amit mondok, és hajszála az, amit eltalálok még a kellő pillanatot is, az még mindig kevés lehet.

De ha rosszul játszom ki a kártyáimat, akkor befellegzett. Mason hirtelen abbahagyta a járkálást.

– Della – mondta a lánynak hívja fel Paul Drake-et, és mondja meg neki, hogy tudni akarok minden részletet a Santa Maria-i bankrablásról.

– Idetartozik ez? – kérdezte a lány.

– Idetartozik – jelentette ki határozottan Mason. – Mondja meg Paulnak, hogy részletes jelentést kérek, felsorolást minden mozzanatról, minden apró tényről. Semmi nem lényegtelen, semmi nem elhanyagolható. Közölje Paullal, hogy béreljen egy gépet, és egy embere repüljön oda. Cselekedjék gyorsan.

Keressen tanúkat.

– Reggelre kéri a jelentést? – kérdezte Della Street.

– Azt akarom, hogy az embere, aki a nyomozást végzi, térjen vissza holnap reggelig mondta Mason. – Azt akarom, hogy jöjjön a tárgyalóterembe, ahol beszélhetek vele.

Mondja meg Paulnak, nem számít, mennyit kérek azért a gépért, fizesse ki.

– Azt is közölje Paullal, hogy részletes jelentést akarok valamennyi San Francisco és Los Angeles között, szeptember hatodikán és hetedikén végrehajtott, tisztázatlan fegyveres rablótámadásról. Az adatok gyűjtéséhez akár már most hozzáláthat, interurbán hívja fel, akit kell. Kezdheti rögtön a különböző városok rendőrségeivel. Minden adatra szükségem lehet.

– De hát hallgasson ide – vetette közbe Della Street –, nem tudja megkerülni Jasper tanúvallomását, gondoljon a revolverre, a megállapodásukra, a helyről, ahol a holttestet megtalálták, hacsak nem ...

– A vádlott szempontjából ez a halom bizonyíték mind nem ér semmit – jelentette ki Mason.

– Micsoda!? – kiáltott fel a lány.

– Ebben az ügyben a Dorrie Ambler-gyilkosság mellékes szerepet játszik – mondta Mason – mindaddig, amíg az esküdtek nem hiszik azt, hogy Minerva parancsára gyilkolták meg a lányt. Ha ebbéli hitükben sikerül megingatnom őket, akkor romba dönthetem Jasper tanúvallomását. Dorrie Ambler halála semmit nem nyom a latban, hacsak nem Minerva Minden parancsára gyilkolták meg.

– Még ha Minerva Minden össze is kapott Dorrie Amblerrel, és az indulat hevében meg is gyilkolta, annak sincs semmi köze ehhez az üggyhez, csak akkor, ha egybevágnak Jasper tanúvallomásával, márpedig ha Jasper hazudott, és nem parancsra gyilkolta meg Dorrie Ambler, akkor hazudhatott a Billings-gyilkossággal kapcsolatban is.

Della Street megrázta a fejét.

– Nincs a földön olyan esküdtszék, amelyik ezt beveszi. Minervát mindenképpen bűnösnek találják.

– Ha jól forgatom a kártyáimat – mondta Mason –, a bíró kénytelen lesz utasítani az esküdteket, hozzák meg az ítéletet, hogy nem bűnös.

– Gondolja, hogy holmi apró formahiba miatt ezt meg meri tenni? – rázta kételkedően a fejét Della Street.

– Akar fogadni? – kérdezte Mason.

## Tizennegyedik fejezet

Másnap délelőtt, alig foglalták el Flint bíró elnöklete alatt az esküdtek a helyüket, Hamilton Burger máris talpra szökkent, hogy előadja mondókáját.

– A tisztelt bíróság engedelmével – kezdte a Kalifornia állam lakossága kontra Minerva Minden-ügyben még egy bizonyítékot szeretnék bemutatni. Íme egy hiteles másolat, amelyből kitűnik, hogy a C-48309. számú, 38 kaliberes Smith and Wesson revolver Minerva Minden tulajdona.

– A kereskedő nyilvántartást vezet az eladásról, ahogy a törvény előírja, hivatalos

bizonylattal van tehát dolgunk, amelynek érvényessége vitán felüli. Bizonyítékként benyújtom.

– A védelemnek nincs ellenvetése – mondta könnyedén Mason. – Hozzájárulimk a felvételhez.

Jerry Nelson társaságában Paul Drake lépett be sietve a tárgyalóterembe, és elkapta Mason pillantását.

Az ügyvéd felállt.

– Szabad a tisztelt bíróság szíves elnézését kérnem egy pillanatra? – Flint bíró bólintására Mason áthaladt a termen, és odalépett a detektívekhez.

Drake halkán belefogott beszámolójába.

– Nelson mindent kiderített a Santa Maria-i bankrablásról, Perry. Három ember hajtotta végre, kettő ment be a bankba, a harmadik kint várt, az vezette a kocsit, amelyikkel meglógtak. A tanúk tudják a kocsirendszám egy részét és a személyleírást. A kocsi nyilvánvalóan ugyanaz, mint amellyel a gázolást elkövették, és ...

– A vezető – vágott közbe Mason nő volt?

Drake arcán látszott, hogy elcsodálkozik. Honnan tudod? Csakugyan nő volt.

– Máshol is követtek el betörést? – kérdezte Mason.

– Igen, Bakersfieldben fegyveres rablótámadást hajtottak végre egy italkereskedésben. Valószínűleg ismét ugyanaz a banda, vajszínű Cadillac kocsival léptek meg, amelyet egy nő vezetett.

– Köszönöm – mondta Mason. – Csak ezt akartam tudni.

Szembefordult Flint bíróval.

– A tisztelt bíróság engedelmével, mielőtt az ügyész úr a következő tanúját szólítja, szeretnék az ujjlenyomatokra vonatkozóan néhány kérdést feltenni Tragg hadnagynak. Látom, itt van a tárgyalóteremben, s kérem a tisztelt bíróságot, engedélyezze, hogy ismét kikérdezzem.

– Van valakinek ellenvetése? – érdeklődött Flint bíró.

– A tisztelt bíróság engedelmével, van – mondta azonnal Hamilton Burger. – Véleményem szerint a védelemnek módja volt feltenni a kérdéseit a tanúnak, és egyszer már végzett a keresztkérdésekkel. Az ügyvéd úrnak szokása úgy intézni a dolgot, hogy apránként hozakodjon elő a kérdéseivel, és ...

– Egy tanú kihallgatásával kapcsolatban a bizonyítás sorrendje és minden, ami az eljárás menetére vonatkozik, kizárólag a bíróság irányítása alá tartozik – mondta Flint bíró.

– Ebben az esetben a bíróság különösképpen igyekszik gondoskodni, hogy semmi módon ne akadályozhassák a vádlott védelmének ellátását. A bíróság úgy döntött, engedélyezi az eléje terjesztett kérelmet. Tragg hadnagy térjen vissza a tanúk emelvényére, és válaszoljon a további keresztkérdésekre.

Amint Tragg előrelépett, Mason intett Della Streetnek, aki elővett egy bőrtáskát, kiemelt belőle egy összecsukható fotoállványt, a tanú előtt felállította, az állványra egy kis méretű vetítógépet helyezett, a villanydugót bedugta egy konnektorba, és feltette a vetítövásznat.

– Vetíteni óhajtanak? – érdeklődött Flint bíró.

– Mindössze egy ujjlenyomatot szeretnék kinagyítva levetíteni – mondta Mason -, és közben néhány kérdést feltenni Tragg hadnagynak az azonossági jegyekkel kapcsolatban.

– Rendben van, kezdjen hozzá.

Mason bekapcsolta a vetítógépet, egy percig próbálgatta, fényfoltot vetítve a papírra, azután így szólt:

– Nos, hadnagy, ujjlenyomatot fogok venni a vádlott hüvelykujjáról erre a különlegesen előkészített diaposzítív üvegre.

Mason Minerva Mindenhez lépett, kinyújtotta a kezét, a lány pedig odanyújtotta a hüvelykujját. Mason egy pillanatra a diaposzítívrá nyomta Minerva hüvelykujját, azután mentegetőzve fordult a bíróság felé.

– A tisztelt bíróság engedelmével, lehetséges, hogy meg kell ismételnem a próbát, mert nem vagyok szakértő ujjlenyomatok vételében.

Az ügyvéd a vetítógéphez lépett, becsúsztatta a diaposzítívet, egy pillanatig állítgatta a



gépet, azután megszólalt: – Attól tartok, hogy ezt elkentem.

Zsebéből újabb diaposzítívét vett elő, megint a vádlotthoz lépett, ismét ujjlenyomatot vett tőle, visszatért a vetítógéphez, és beállította a lencsét a vetítővászonra.

– Ó, igen – bólintott az ügyvéd most már jobb. Azt hiszem, eléggé tisztán kivehető a hüvelykujj lenyomata. Ugye jól látja, Tragg hadnagy?

– Teljesen tisztán – válaszolta a hadnagy.

– Nos, igyekszem majd ezt az ujjlenyomatot a fotókkal a lehetőségig azonos méretre kinagyítani, íme a bal oldalon látható Dorrie Ambler hüvelykujjának a lenyomata, a középen levő a halott nő hüvelykujjlenyomata, s ettől jobbra vetítem az imént levett ujjlenyomatot.

– Egy pillanat – kiáltotta Hamilton Burger talpra ugorva. – Ez mindössze egy vetített kép. Olyan tűnékeny bizonyíték, amelyet nem tudunk azonosítani. A többi ujjlenyomatról felnagyított fényképet készítettek, s így ezeket el lehet fogadni tárgyi bizonyítékként.

– Nos válaszolta Mason –, átadom önnek ezt a diaposzítívét, ügyész úr, tegye be egy borítékba, számozza be, és akkor olyan tárgyi bizonyíték lesz ez is, mint a többi.

– Rendben van – mondta kelletlenül Hamilton Burger ha ennél megfelelőbbet nem kaphatunk. Bár jobban szerettem volna egy fényképet.

– Várjuk talán meg – szólalt meg Flint bíró –, hogy a védelem mire szándékozik felhasználni ezt a bizonyítékot.

– A tanú képességeit szándékozom próbára tenni vele – mondta Mason -, hogy rámutassak, milyen téves következtetés mindössze hat azonos jegyből megállapítani valakinek a személyazonosságát.

– Rendben van – intett Flint bíró – folytassa a kikérdezést, és ha befejezte, ezt a diaposzítívét tegyék borítékba azonosítás céljára, azután, ha bármelyik fél óhajtja, mutassák be tárgyi bizonyítékként.

– Nos, hadnagy úr – mondta Mason –, ezek az ujjlenyomatok hozzávetőleg azonos nagyságúak. Legyen szíves, jól nézze meg a diaposzítíven látható ujjlenyomatot, és kérem, mondja meg, talál-e rajta olyan jegyeket, melyek azonosak a halott lány jegyeivel.

– Meglehet, hogy vannak azonos jegyek mondta Tragg hadnagy lehetséges az is, hogy több is van, a rajzolatok sémájától függ.

– Nos, lépjen csak közelebb a kiállított képéhez, s egy pálcával mutasson rá valamennyi azonos pontra.

– Hát, kezdetnek itt van egy – mondta Tragg hadnagy. – Középen mindkettőn csaknem azonos a csigavonal mintázata.

– Jól van, folytassa.

– Nos, hát ott elágazik egy ...

– Folytassa tovább, hadnagy úr.

Tragg töprengve pillantott az ujjlenyomatra, azután így szólt: – Ha lehet, inkább kirajzolom az azonos jegyeket, mert ha a vetítést abbahagyják, semmi nem jelzi majd a papíron, hogy milyen megegyező jegyeket azonosítottam.

– Teljesen igaza van. Kezddjen hozzá biztatta Mason. – Erre a fehér papírlapra, amelyre az ujjlenyomatot vetítem, rögtön kirajzolhatja az azonos jegyeket, amint rájuk bukkan.

Tragg hadnagy elővett egy tollat a zsebéből, vonalakat rajzolt ki, tovább tanulmányozta az ujjlenyomatot, még bejelölte néhány helyen, végül, vagy öt perc múlva, odébb lépett a vetített képtől.

– Talált még azonos jegyeket? – érdeklődött Mason.

– Nem – rázta a fejét Tragg. – Egyelőre nem látok többet.

– Nos, és hány azonos jegyet fedezett fel, hadnagy úr?

– Hatot – mondta Tragg hadnagy, – Pontosan annyit, amennyit Dorrie Ambler ujjlenyomatán talált – jegyezte meg szárazon Mason. – Azt hiszem, hadnagy úr, ez meglehetősen szemléltető és drámai bizonyítása annak a ténynek, hogy a személyazonosságot nem lehet hat azonos jegyből tökéletes bizonyossággal megállapítani. Most azt állapította meg, hogy a vádlott azonos a hullával, akit megtaláltak.

Tragg hadnagy összehúzott szemöldökkel, teljes figyelemmel tanulmányozta egy pillanatig a két ujjlenyomatot, azután visszatért a tanúk emelvényére.

– Nincs több kérdésem – mondta Mason.

– Ezzel a kérdéssel kapcsolatban felesleges a további vizsgálat – jelentette ki Hamilton Burger, – A tanú ezt megelőzően is kijelentette, hogy hat azonos jel nem bizonyítja feltétlenül a személyazonosságot.

– Rendszben van – mondta Flint bíró. – Tragg hadnagy, elhagyhatja a tanúk emelvényét. Mason kikapcsolta a vetítógép lámpáját, kivette a diapozitívet, és így szólt:

– Úgy emlékszem, a tisztelt bíróság utasítása szerint ezt a diapozitívet borítékba kell helyezni azonosítás céljára.

Mason betette a diapozitívet egy borítékba, és átadta az írnoknak.

Hamilton Burger eközben elgondolkozva tanulmányozta a vetített ujjlenyomatok alatt levő fehér papíron a Tragg hadnagy által kirajzolt vonalakat. Intett Traggnek, s a hadnagy, távozóban a tanúk emelvényéről, megállt, és suttogva tanácskozott az ügyéssel.

Most, hogy a vetítést már abbahagyták, a Tragg hadnagy által kirajzolt hat azonos jegy kirívóan feketéllett a fehér papíron.

Hamilton Burger hirtelen hátrátolta Tragg hadnagyot, talpra ugrott, és megszólalt:

– Egy pillanat, hadnagy. Térjen vissza a tanúk emelvényére. Kérem, bíró úr, szeretnék még néhány kérdést feltenni a tanúnak, és szeretném elkérni azt a borítékot az írnoktól. Kérem, vetítsék a diapozitívet még egyszer a fehér vetítőpapírra.

– Állok az ügyész úr rendelkezésére – fordult a vászon felé Mason.

– Maga csak ne nyúljon ahhoz a borítékhoz – üvöltötte Hamilton Burger. – Fogja meg valaki azt a borítékot, a valódi borítékot, azt ott, amelyet az ügyvéd úr éppen átadott azonosítás céljára! Nem akarok semmiféle hókuszpókuszt.

– Úgy vélem, ez a gyanúsítás nem helyénvaló, ügyész úr – szólt közbe fagyos hangon Flint bíró. – Várjuk csak ki a végét – Hamilton Burger hangja reszketett a visszafojtott indulattól –, és majd meglátjuk, vajon jogos volt-e a megjegyzésem. Vessenek csak egy pillantást a vetítőpapíron kirajzolt jegyekre és Dorrie Ambler ujjlenyomatának a fényképére!

– Tragg hadnagy ugyebár hat azonos jegyet talált a vetített ujjlenyomat és a halott nő ujjlenyomata között, csakhogynézze: ugyanez a hat azonosági pont ott található Dorrie Ambler ujjlenyomatán is.

– Sajnálom uraim, nem értem – rázta a fejét Flint bíró.

– Akkor majd én elmagyarázom – kiáltotta vadul Burger. – A vetítőpapírra levetített ujjlenyomat egyáltalán nem a vádlott ujjlenyomata volt. Perry Mason levette az ujjlenyomatát, megjátszotta, hogy elkenődött, megfordult, hogy újabb ujjlenyomatot vegyen, s így alkalma adódott arra, hogy bűvészkedjék a diapozitívekkel. Amit aztán levetített, az bizony nem a vádlott ujjlenyomata volt, hanem tudják, kié? Dorrie Ambleré, miután valamilyen fényképészeti eljárással sikerült diapozitíven azt a hatást elérnie, mintha frissen levett ujjlenyomatról volna szó.

– Ezt vádként jelenti ki, Mr. Burger?

– Igen, vádolom Mr. Mason-t, és követelem a megmotozását. Követelem, hogy vegyék ki a zsebéből azt a másik diapozitívet, még mielőtt alkalma lenne megsemmisíteni. Ez a bíróság megtévesztése, a bizonyíték eltitkolására irányuló kísérlet, bűnpártolás és szakmai etikába ütköző cselekedet.

– Csak szépen sorjában – intett Flint bíró. – Járjunk előbb a végére a dolognak. Írnok úr, helyezze vissza a vetítógépbe a diapozitívet. Maga, Mr. Mason, legyen szíves, álljon ide. A bíróság felszólítja, vegye ki a zsebéből a másik diapozitívet, amelyről kijelentette, hogy elkenődött, és adja át a bíróságnak.

Mason zsebébe csúsztatja a kezét, és átnyújtotta a diapozitívet a bírónak.

– Most pedig – mondta Flint bíró – vetítsék le újra azt a diapozitívet, amelyet azonosítás céljára félretettünk.

Hamilton Burger, akit majd szétvetett az izgalom, közbekiáltott:

– Pontosan olyan nagyságban kérem, mint az előbb! Akkor összevethetjük a bejelölésekkel, melyeket Tragg hadnagy eszközölt a vetítőpapíron.

– Ugyanolyan nagyságban fogják vetíteni – nyugtatta meg Flint bíró. – Felesleges kiabálnia, Mr. Burger, tökéletesen jól hallom, amit mond.

Az írnok beállította a vetítógépet.

– Állítsa hátrébb egy kicsit a gépet – utasította Burger –, körülbelül egy ujjnyira.

Akkor a jegyek összeillenek a Tragg hadnagy által kihúzott rajzolatokkal... most jó. Hamilton Burger Tragg hadnagyhoz fordult.

– Nos, hadnagy – mondta –, ne gondoljon most a halott nő ujjlenyomatára. A vetített ujjlenyomatot nézze és a Dorrie Ambler ujjlenyomatáról készített fotót, azután mondja meg nekem, hány azonos jegyet talál ezek között az ujjlenyomatok között!

– Itt ez a pálca, majd ezzel... – kezdte Tragg hadnagy.

– Tessék, itt ez a vörös rajzkréta – mondta Hamilton Burger. – Jelölje meg vörös rajzkrétával az azonos jegyeket. Hadd lássuk, hány azonos jegyet talál a vetített ujjlenyomat és Dorrie Ambleré között.

Tragg hadnagy a képekhez lépett, és vörös krétával elkezdte bejelölni a barázdákat. Néhány perc telhetett el, amíg megszólalt:

– A tisztelt bíróság engedelmével, már eddig tizenhét azonos jegyet találtam. Tizenkét azonos jegy elegendő ahhoz, hogy teljes biztonsággal megállapítsuk a személyazonosságot.

– Ez vajon mit jelentsen? – érdeklődött Flint bíró.

– Armyit csupán, hogy a vetített ujjlenyomat egyáltalán nem a vádlotté, hanem Dorrie Ambler ujjlenyomata.

– Teljesen biztos benne? – kérdezte Flint bíró.

– Teljesen biztos vagyok benne.

Flint bíró Perry Masonhoz fordult:

– Mr. Mason – mondta – ön komoly törvénysértés gyanújával áll itt a bíróság előtt, az efféle vétség igen könnyen fegyelmi eljáráshoz vezethet, s még az is megeshet, hogy törölni kívánják az ügyvédek sorából. Én a magam részéről a bíróság megsértésével vádolom.

Felkérem, hogy azonnal, itt és most hozza fel mentségét a bíróság megsértésének a vádjára. Mivel mindez az esküdszék jelenlétében történt, tisztázni is itt, az esküdszék jelenlétében kell ezt az ügyet. Nos, Mr. Mason, kérem, válaszoljon, miképpen eshetett meg, hogy miközben tüntetően ujjlenyomatot vett le a vádlott hüvelykujjáról, kicserélte a diaposzítívét, és Dorrie Ambler ujjlenyomatát adta oda helyette.

– Elnézést, bíró úr – mondta Mason erre nem tudok magyarázatot adni.

– Ebben az esetben – jelentette ki Flint bíró – a bíróság ...

– Tehetnék egy javaslatot?

– Tessék – mondta élesen Flint bíró – mit javasol?

– Mindössze azt ajánlom – jegyezte meg Mason – zárjunk ki minden tévedést a továbbiakban. A tanú, Tragg hadnagy, vegyen ujjlenyomatot a vádlott hüvelykujjáról. Azután levetítjük a vetítőpapírral, és Tragg hadnagy majd meglátja, hány azonos jegyet talál közte és a halott nő ujjlenyomata között, így biztosra megyünk. Van nálam egy különleges anyaggal bevont, színezett diaposzítív, amely rendkívül jól kiemeli az ujjlenyomat jellegzetességeit.

Flint bíró habozott.

– Én nagyon szeretném, ha elvégeznék ezt a kísérletet – szólalt meg Hamilton Burger.

– Rendben van. Fogjon hozzá – intett Flint bíró.

Mason átnyújtott egy diaposzítívét Tragg hadnagnak, a hadnagy gondosan megvizsgálta, a zsebéből elővett egy nagyítóüveget, azzal is megnézte, azután odalépett a vádlotthoz, ujjlenyomatot vett a hüvelykujjáról, visszament a vetítőgéphez, kivette a gépben levő diaposzítívét, és becsúsztatta a helyébe a frissen felhasznált diaposzítívét.

– Most pedig – szólalt meg Mason –, talán a hadnagy úr lesz olyan kedves, és megmondja nekünk, hány azonos jegyet talál a friss ujjlenyomat és a halott nő, Dorrie Ambler ujjlenyomata között.

Tragg hadnagy pontosan beállította a lencsét, azután közelebb lépett a vetített ujjlenyomathoz.

Hirtelen megtorpant.

– Megegyeznek – mondta értetlenül.

– Mik egyeznek meg? – förmedt rá Hamilton Burger.

– Az azonos jegyek, amelyeket vörössel kihúztam a papíron, megegyeznek a most vetített zöld mintázattal.

– Hiszen ... ez lehetetlen – dadogta Hamilton Burger.  
– Bizony megegyeznek – jelentette ki Mason. – Ez teljesen nyilvánvaló, a bíró úr maga is láthatja, és ugyanúgy láthatják az esküdtszék tagjai is.  
– Egy pillanat! – ordította Hamilton Burger. – Itt valami hókuszpókusz történik! Ragaszkodom hozzá, hogy előbb az esküdtszék távollétében tisztázzuk ezt az érthetetlen fejleményt.  
– Eddig is az esküdtek jelenlétében tisztáztunk mindent – mondta Flint bíró. – És ezután is az esküdtszék színe előtt fogjuk tisztázni, ami tisztázni való. Nos, hadnagy úr, mire véljük ezt az egészet?  
– Nem tudom – mondta zavarodottan Tragg.  
– Pedig tudhatná – szólt közbe Mason. Az ujjlenyomat, amelyet a vetítőpapírral vetítettem, igenis a vádlott ujjlenyomata volt, az ügyész úr vádja pedig, miszerint én ad egy kicseréltem a diapozitíveket, ad kettő felcseréltem az ujjlenyomatokat, meg a néhány kitétele a szakmai etikáról indokolatlan volt.  
Nota bene, az esküdtszék színe előtt volt indokolatlan, vagyis az ügyész úr viselkedett szakmai etikába ütközően a vádaskodásával.  
– Nahát öntsünk most már tiszta vizet a pohárba – mondta Flint bíró. – Tragg hadnagy, figyeljen a szavára. Nos, hadnagy úr, igaz-e, hogy tizenhatsz megegyező jel van a vádlott ujjlenyomata és a Dorrie Ambler ujjlenyomata között?  
– Igen, bíró úr.  
– Hogyan lehetséges ez, hadnagy úr? Maga eskü alatt tett tanúságot arról, hogy tizenkét azonos jegy tökéletesen bizonyítja a személyazonosságot. Erre most tizenhatsz azonos jegyet talált két különböző ember ujjlenyomatán?  
– Attól félek – mondta habozva Tragg hadnagy –, hogy ott valami végképp nem stimmel. Most látom, hogy akadnak egyéb azonossági pontok is. Sőt ha nekilátnék, biztos találnék még jócskán belőlük.  
– Ez pedig mit jelent? – kérdezte Flint bíró.  
– Kizárólag két dolgot jelenthet – jegyezte meg szárazon Perry Mason: – vagy azt, hogy sajna, már az ujjlenyomatok azonosításában sem bízhatunk, vagy azt, hogy a vádlott és Dorrie Ambler egy és ugyanazon személy, vagyis hát Dorrie Ambler kisasszony soha nem is létezett, és a tanú, Dunleavy Jasper, aki állítólag látta a két lányt együtt és felfigyelt a rendkívüli hasonlatosságra, hamisan vallott, a legközönségesebb módon hazudott. A tisztelt bíróság előtt felvonuló tanúk vallomást tettek Dorrie Ambler külsejének hasonlatosságáról a vádlottéhoz, vagy viszont, de egyetlen tanú sem akadt, aki együtt látta volna kettejüket. Ilyen tanút nem is lehetett volna keríteni, minthogy csak egyetlen lány létezett. Ennélfogva Dunleavy Jasper tanúvallomása, hogy együtt látta őket, nem ...  
– Törvényszolga – kiáltotta Flint bíró. Fogja el azt az embert! Ne engedje, hogy elhagyja a tárgyalótermet!  
A lengőajtó felé tartó Dunleavy Jasper már félig kint volt, amikor elkapta a törvényszolga. Jasper hátrahőkölt, és őrjöngve dulakodni kezdett vele.  
A tárgyalóterem felbolydult.  
– A hallgatóság üljön le! – kiáltotta Flint bíró. – Az esküdtszék tagjai is üljenek le! A bíróság negyedórára visszavonul.

Tizenötödik fejezet

Mikor a bíróság a közönség halk zsongása közepette ismét összeült, Mason szólásra emelkedett.

– A tisztelt bíróság engedelmével – szólalt meg –, bizonyítást nyert, hogy Dorrie Ambler nevű személy soha nem létezett, sikerült továbbá, mint az ügyész úr is tudja, Dunleavy Jasperrel elismertetni a hamis tanúzás tényét. Mindezekre való tekintettel kérem a bíróságot, szólítsa fel az esküdteket, hozzák meg az ítéletüket, hogy a vádlott nem bűnös és szabadlábra helyezhető.

– Az ügyész úrnak van mondanivalója? kérdezte Flint bíró.

Hamilton Burger komoran állt fel.

– Nem értem a dolgot, bíró úr – mondta –, és véleményem szerint a tisztelt bíróság

türelmével itt súlyosan visszaéltek. A védelemnek már sokkal korábban le kellett volna lepleznie ezt az egész ügyet a bíróság előtt, nem teátrális módon az utolsó pillanatra tartogatni. Mindenesetre, a bíróságra tartozik, eltűri-e az effajta viselkedést, vagy sem, nem énám.

Ami az előbbi javaslatot illeti, megerősítem a tényt, hogy Dunleavey Jasper beismerő vallomást tett.

– Úgy vélem – jegyezte meg Flint bíró – segítené tisztázni a helyzetet, ha a vallomás lényegesebb pontjait jegyzőkönyvbe vennénk. Hajlandó volna ismertetni a tényállást, ügyész úr?

– Megállapításunk szerint – kezdte Burger –, Dunleavey Jasper, Barlowe Dalton és egy Flossie Hendon nevű fiatal nő ellopták azt a bizonyos Cadillac kocsit, és dél felé tartottak vele.

– Ez a társaság már kétszer is elkövetett különböző bűncselekményeket, még mielőtt a Cadillacet ellopták volna, de a későbbiekben is elkövettek bűncselekményeket, többek között ők rabolták ki a Santa Maria-i bankfiókot, ahonnan tizenhét ezer dollárt zsebeltek be. Nyolcezer dollárnyi összeget felosztottak három egyenlő részre, az azonos névértékű bankjegyekben levő tízezer dollárt pedig papírba csomagolt, gumival átkötött köteggel eldugták a lopott kocsit a kesztyűtartójában.

A mostrose-i klubba hajtottak, ahol tervük szerint a ruhatárból elvittek volna az értékesebb bundákat, majd fegyverrel rátámadtak volna a pénztárosra, és kiürítették volna a pénztárt, tetemes bevételre számítottak aznap este. Flossie Hendont kint hagyták a volán mellett, a kocsiban, hadd járassa a motort, ők meg majd beugranak a zsákmánnyal, amikor végeztek.

Azonban Flossie Hendon, igazi nő módjára, nem állhatta meg, és beszaladt megnézni a klubban táncoló ruháit. Csak néhány pillanatra szállt ki a volán mellől, de az éppen elég volt.

Minerva Mindentől, nyilvánvalóan ittas vezetésért, néhány hónappal azelőtt bevonták a vezetői jogosítványát. Így aztán, hogy ne legyen megfosztva a kocsivezetés kiváltságától, rájött, kiépít egy kettős személyazonosságot, felveszi a Dorrie Ambler nevet, kibérel egy lakást a Parkhurst-házakban, időnként ott tartózkodik, s máris annak rendje-módja szerint fedezve van: hogyha valaha is kétségbe vonnák ennek a második vezetői jogosítványnak az érvényességét, ő bizonyítani tudja a személyazonosságát.

Minthogy a parkolóhely őre észrevette az ittaság jeleit, és felszólította őt, mutassa meg a vezetői jogosítványát, Miss Minden csak azt mutathatta meg, ami a birtokában volt, vagyis amelyet Dorrie Ambler névre állítottak ki.

Később veszekedett a kísérőjével, majd önuralmát veszve dühöngve kirohant a klubból, taxit keresett. Ekkor pillantotta meg a lopott Cadillacet, amelynek a motorja még járt. Fogta magát, beugrott, és elindult, hogy a lakására hajtsa.

Azt már csak sejthetjük, mi történt ezután.

Feltételezhetően elgázolt egy gyalogost, cserbenhagyta, azután bevitte a kocsit a Parkhurst-házak garázsába, és ettől kezdve úgy tűnik, a helyzetet igyekeztek minél zavarosabbá tenni, nehogy a rendőrség Miss Mindent vádolja meg ittas állapotban elkövetett gázolásos cserbenhagyásért, hisz most már megvonták volna tőle a feltételes szabadlábra helyezést és a hosszú börtönbüntetést sem úszta volna meg.

Érthető módon a három bűnöző vissza akarta szerezni a lopott kocsit, minthogy tízezer dollárt rejtettek el a kesztyűtartóban.

A parkolóhely őrének segítségével megállapították, hogy a kocsit egy Dorrie Ambler nevű nő vitte el, és végül kinyomozták, hogy Dorrie Ambler a Parkhurst-házakban lakik. Odamentek, s miután támaszpontul kibérelték a nyolcszázötös lakást, átkutatták a lány lakását. Míg a kilencszázhetes lakásban kutattak, Marvin Billings tetten érte őket. Barlowe Dalton lelőtte a detektívet egy huszonkét kaliberes pisztollyal, amelyet a lakásban találtak, ahonnan még egy harmincháromos revolvert is magukhoz vettek. Ekkor ért a lakás ajtaja elé Perry Mason és Paul Drake.

A bűnözők, miután eltorlaszolták a konyhaajtót, hogy elmeneküljenek, a hátsó ajtón lementek a nyolcszázötös lakásba, amelyet azért béreltek ki, hogy szemmel tarthassák a másik lakást. A két férfi az újságból értesült Perry Mason szerepéről az ügyben és a két

lány közti hasonlóságról. Arra a következtetésre jutottak, hogy vagy Dorrie Ambler vagy Minerva Minden, de valamelyik megtalálta a lopott tízezer dollárjukat.

Körülbelül ugyanakkor Flossie Hendon, ez az ifjú bűnöző, aki, mint ő maga kifejezte, a balhé kedvéért szívesen benne volt egy kis gengszterkedésben, rendkívül nyugtalan lett Marvin Billings meggyilkolása miatt. Hogy gyilkosságig is fajulhatnak az ügyek, azt ő kihagyta a számításból.

Jasper szerint a lányt Barlowe Dalton, a társa vitte el kocsikázni, aztán lelőtte a harmincnyolcassal, amit a Parkhust-házbeli lakásból loptak. Persze most, hogy Dalton már halott, Jasper könnyedén az ő nyakába varrja az összes gyilkosságot.

Később, mikor Jaspert letartóztatták a bank kirablásakor, s Barlowe Daltont is megölték, Jasper agyában született az az ötlet, Szavatoltatni fogja a mentességét. Vallomást tesz Dorrie Ambler elrablásáról, és belekeveri Minerva Mindent.

Flossie Hendont azért gyilkolták meg, hogy ne beszélhessen. A csúnyán oszlófélben levő holttest Flossie Hendon holtteste volt, és Jasper jó szimattal arra számított, az előrehaladott bomlás lehetetlenné teszi majd a biztos azonosítást.

Ami a vádlottat illeti, ő felment a lakásba, melyet Dorrie Ambler néven bérelt, tudomást szerzett a gyilkosságról, és feldúlt állapotban távozott az épületből. Akkor találkozott vele a liftben a tanú.

Hamilton Burger szünetet tartott, azután így folytatta:

– Tisztelt bíróság, kényszerre hivatkoznom, de nekünk, ügyészeknek olykor be kell érniünk azzal a bizonyítékkal, ami éppen a rendelkezésünkre áll, s legfeljebb még az ítélőképességünkre hagyatkozhatunk.

Úgy véltük, Dunleavey Jasper az igazságot mondja. Hajlandóak voltunk egy aránylag csekély bűncselekménytől eltekinteni abban a reményben, hogy egy gyilkos nőre rábizonyíthatjuk a bűnét. Az a tény, hogy a gyakorlat rácáfolt az elképzeléseimre, az a tény, hogy rászedtek bennünket, ékesen bizonyítja, milyen kockázatos fegyverré válhat kezünkben a törvény.

Ezzel összefoglaltuk a tényeket, így hát a jegyzőkönyvet lezárhatjuk. Vádat szándékozunk emelni Dunleavey Jasper ellen a bűncselekményekért, amelyeket beismert, és úgy vélem, vádat emelünk ellene gyilkosságért is, mind a Marvin Billings-, mind a Flossie Hendon-ügyben.

Azzal Hamilton Burger, maradék méltóságát összeszedve, megfordult, és peckesen kivonult a tárgyalóteremből, társaira hagyva a kellemetlen feladatot, hogy az ügy végső szakaszában helytálljanak.

– Utasítom az esküdtszéket – mondta Flint bíró – a Kalifornia állam lakossága kontra Minerva Minden-ügyben hozza meg az ítéletet, hogy a vádlott nem bűnös.

## Tizenhatodik fejezet

Mason, Della Street és Paul Drake az ügyvéd irodájában ültek.

– Mikor jött rá – kérdezte Della Street hogy nem két lányról van szó?

– Amikor Minny Minden megmutatta nekünk a nem létező vakbélműtétje helyét válaszolta Mason.

Della Street Paul Drake-re pillantott.

– Nem értem – jelentette ki.

– Amikor megkérdeztem Minervát – magyarázta Mason –, végeztek-e rajta vakbélműtétet, azonnal megmutatta a pontos helyet, hogy íme, nincs rajta vágás nyoma.

– Nos, hacsak nem nézett utána, hol szokott lenni az efféle sebhely, ugyan honnét tudta volna olyan pontosan megmutatni? Ha valakin már elvégezték ezt a műtétet, akkor tudja, hol húzódik a heg. Akin viszont még nem végeztek ilyet, az nem tudja, hacsak nem orvos, ápolónő, vagy nem nézett utána a dolognak.

– Most már értem – kiáltott Della Street.

– De akkor miféle sebhelyet mutatott nekünk, amikor először jött az irodába?

– Áttetsző színes szalag volt, sebfedő ragasztóval lefedve – mondta Mason. –

Emlékeznek, milyen szemérmesen viselkedett. Behúzódott egy sarokba, távol az ablaktól, egy pillanatra felhúzta a blúzát, azután szégyenlősen ismét leengedte. Annyi ideig sem

tartott az egész, hogy jól odanézhettünk volna. A színes szalag és a sebfedő ragasztó megfelelő távolságban csaknem tökéletes utánzatát kelti egy sebészeti műtét hegének.

– De hát mi a csudáért nem közölted ezt a bírósággal, ha egyszer már jóval a tárgyalás előtt rájöttél? – kiáltott fel Drake.

– Azért, mert ha megteszem – mondta az ügyvéd –, Minerva Mindent elítélték volna Marvin Billings meggyilkolásáért. Elvégre Dunleavey Jaspert egy csöppet sem zavarta volna meg ez a fordulat. Attól még, hogy a vallomás első részében hazudott, Minerva Minden bőven megölhette Marvin Billingst.

Azt se felejtse el, hogy Flossie Hendont is Minerva revolverével lőtték le. Úgy kellett mesterkednem, hogy a végkifejlet teljes drámaiságában kibontakozzék, hogy Jaspert porrá zúzza a bizonyítékom.

– Most viszont az ügyész vádat fog emelni Minerva ellen cserbenhagyásos gázolásért jegyezte meg Drake vagyis hát cseberből vederbe pottyansz.

– Nem fog vádat emelni ellene – jelentette ki Mason.

– Miből gondolod, hogy nem?

– Azért – mondta vigyorogva Mason –, mert Minerva önként akar jelentkezni a bíró előtt, aki feltételesen szabadlábra helyezte már a hajdani közlekedési kihágásokért. Elmond neki mindent becsületesen, jó kislány módjára, mint aki most az egyszer fenéig akarja üríteni a keserű poharat.

– No és mi lesz a pohárban? – kérdezte Della Street. – Szerintem eléggé megbűnhődött már, épp elég volt neki, amin keresztülment.

– Hát – mondta Mason – ezen már nem kell hogy fájjon a fejünk. Ez a bíró dolga.

Lehet, hogy kiterjeszti a feltételes szabadlábra helyezést erre a vádpontra is, de lehet, hogy hatálytalanítja, és börtönbüntetésre ítéli Minervát. Ha sejtésem nem csal, a bíró úgy találja majd, hogy hála ennek az utolsó kalandnak, Montrose balhész örökösnoje helyébe egy igencsak töredelmes, szerény fiatal nő lépett, aki belátja, hogy nem sokra megy az egyéniségével, a vagyonával meg a csinos lábával a törvény vasszigora előtt.

– Úgy érti, hogy a bíró feltételesen szabadlábra helyezi majd? – kérdezte Della.

– Azt hiszem, ez egészen valószínű – válaszolta Mason. – Persze jó időre be fogja vonni a vezetői jogosítványát, és elrendeli, hogy Minerva tisztességes kártérítést fizessen a gázolás áldozatának. Emlékszik? A lány több alkalommal is be akarta vallani nekem az egészet, de én csöndre intettem. Okom volt rá.

– Miért? – kérdezte Drake.

– Mert – válaszolta Mason – rám is vonatkozik a törvény. Nem engedhettem, hogy bevallja a gázolást meg a cserbenhagyást, amíg nem kapta meg a felmentést a gyilkosság vádjá alól. Egy hivatalos, önként tett vallomás ugyancsak rosszkor jött volna, amíg gyilkosság vádjával áll a bíróság előtt.

– De hát miért hajtott végre ilyen bonyolult óvintézkedéseket? Csak azért, hogy bolonddá tegyen minket? – kérdezte Della. Miért rendezte azt a cirkuszt a vaktöltényekkel a repülőtéren ?

– Azért – magyarázta Mason –, mert Minerva megtalálta a tízezer dollárt a kesztyűtartóban, megtudta, hogy a kocsit lopták, ráadásul bűnözők, ezért aztán Dorrie Ambler el kellett tüntetnie a föld színéről, hogy ne keressék tovább a bűnözők. Feladott hát egy hirdetést az újságba, Ő maga válaszolt reá, rászedte a detektívügynökséget, azután telefonált nekem a törvénytörés épületéből, elpanaszolta, hogy a lakásán van, több férfi figyeli, és legyünk szívesek azonnal odamenni. Ezek után Minerva letette a telefonkagylót.

Ugye emlékszik, Drake nyomozója azt mondta, látta a lányt a telefonfülkébe bemenni, közvetlenül a tárgyalás után. Ekkor döntötte el Minerva, hogy Dorrie-t eltüntetni, és úgy intézi majd, hogy én igencsak aggódom az eltűnése miatt.

Ügyes terv volt. Még akár sikerülhetett is volna. Csakhogy: miközben ő nekem telefonált, a bűnözők, akik a kocsit lopták, s akik az övé alatt fekvő lakást támaszpontul használták a működésükhöz, történetesen éppen a tízezer dollárt keresték az ő lakásában. Egy detektív rajtakapta őket, ezt a fickót Dunleavey Jasper lelőtte.

– Még elgondolni is rettenetes – jegyezte meg Della Street: – ha maga nem időzíti ilyen drámai módon az egészet, ha Dunleavey Jasper nem veszíti el a fejét, és nem vall be

mindent... Szent egek, Minerva Minden még a végén önmaga meggyilkolásával is megvádolhatták volna!

Della egy pillanatra elgondolkozott.

– De hát honnan volt ez a Jasper ilyen jól tájékozott, főnök?

Mason elvigyorodott.

– Volt rá ideje, hogy tájékozódjék. Tragg olyan szobában tárgyalt velünk, ahol lehallgató készüléket helyeztek el, aztán, amikor az újságok lehozták a sztorit, Jaspernek az az ötlete támadt, beadhat ő is egy mesét a rendőrségnek és Hamilton Burgernek. Minden hájjal megkent fickó, ez a Dunleavey Jasper. Kétségbeesetten igyekezett mentséget szavatoltatni magának a bűncselekményeiért, és persze megtalálta Minerva harmincnyolc kaliberes revolverét a lakásban. Nyugodt lehet, a rendőrségi kihallgatáson is felcsípett egy-két ötletet a kerek, meggyőző történethez. Természetesen a rendőrség minden kis részletre magyarázatot akart kapni, Jasper pedig, hisz a 805-ös lakás bérlője volt, a 907-es lakást is átkutatta, így hát bőségesen tudott szolgálni magyarázattal mindenre, s meggyőzővé tudta tenni a meséjét.

Hamilton Burger roppantul szeretett volna valami vádat rám bizonyítani, és ügyfelemet elítélni, s ez a mohóság okozta a veszét, Minerva Minden elmesélte, hogy akkor ott a klubban kiment a parkolóhelyre. Az őrlátta, hogy ittas, ezért elkérte tőle a vezetői jogosítványát. Minervánál csak egy jogosítvány lehetett – az pedig Dorrie Ambler névre szólt. A parkolóhely őre emlékezett az Ambler névre, és közölte Dunleavey Jasperrel, hogy szerinte így hívták a nőt, aki ellopta a kocsiját. Erről bezzeg megfélemedezett Jasper, ezt persze nem mert elmondani a rendőrségen, hisz akkor romba dől a csodaszép sztori, amelyet sikerült elhitetni velük. Inkább azt vallotta a bíróságon, hogy alvilági kapcsolatai révén jutott a kocsi nyomára.

A telefon megcsendült. Della Street vette fel a kagylót, majd odaszólt az ügyvédnek: – Henrietta Hull kérdezteti, milyen honoráriumot utalhat át magának.

Mason elvigyorodott.

– Közölje vele, hogy százötvenezer dollárt, és a csekket a Gyermekkórház számára állítsák ki. Ha már megúsza, legalább fizessen ez a Minerva Minden!